

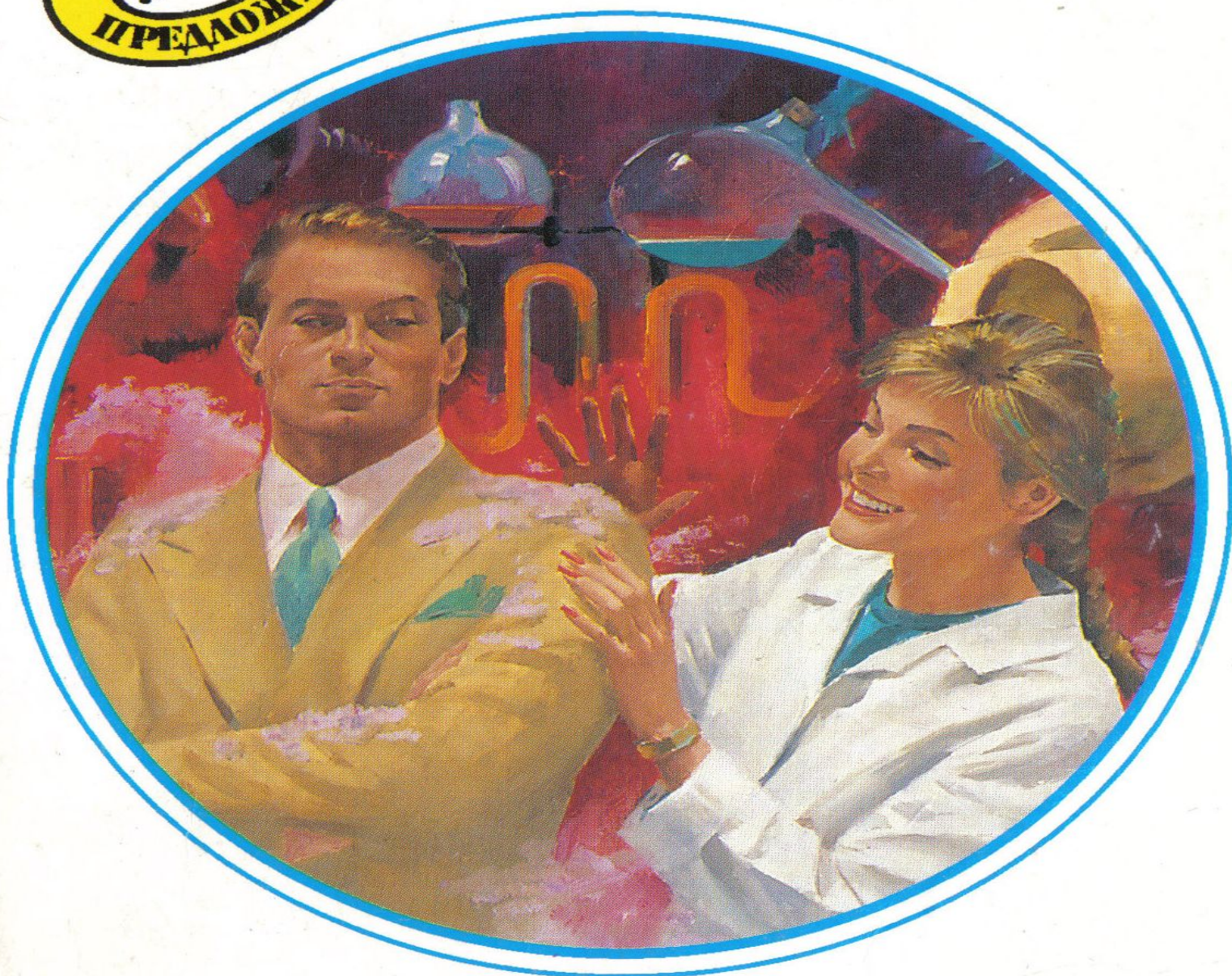
HARLEQUIN®

Романс® 64

ШАНС ЗА ЛЮБОВТА

Деј ЛЕКЛЕЪР

ДЕЙ ЛЕКЛЕЪР ШАНС ЗА ЛЮБОВТА

Превод: Мая Мечкуева

chitanka.info

Кит Мелъри ръководи отдел към фирмата за играчки на Стивън Сейнт Клеър, по прякор Ледника. Един злополучен инцидент предизвиква взрив и във вече напрегнатите им отношения. Бурната реакция на Стивън, който в присъствието на своята очарователна служителка се преобразява в истински вулкан от емоции, убеждава Кит, че работата ѝ в неговата фирма съвсем не е детска игра, а опасна игра с огъня на любовта...

ПЪРВА ГЛАВА

— Идиот!

Гъст облак виолетов прах се понесе на талази под вратата на лабораторията. Подет от вентилацията, той се завъртя лениво във въздуха и бавно се уталожил върху дебелия белезникав килим. Вратата се отвори с трясък и от ярко оцветената пушилка се измъкнаха двама души, покрити от главата до петите с виолетови сажди.

— Идиот такъв! — повтори разярено по-ниският от двойката — очевидно млада жена. Тя свали рязко предпазните си очила и ги захвърли с отвращение на килима. Вдигналият се прахоляк я накара да се разкашля. Златистокафеникавите ѝ очи мятаха гневни мълнии към високия като върлина мъж. — Как може да си толкова вързан в ръцете?

— Казах ти, че съжалявам, Кит! Какво искаш, да се гръмна ли? — парира атаката мъжът. — Нещастно стечение на обстоятелствата. Бях жаден, а водата взе, че се разля...

— И то точно в сместа! — озъби му се Кит, която едва ли не подскочаше от гняв. — Как е възможно, Тод? Явно си бил сложил вече цинк и йод в разтвора, за да гръмне като кило тротил!

— Това е то — благодарност за старанието! — Тод отметна с ръка падналия кичур на челото му, като остави ярка пурпурна следа, и изгледа отвисоко младата жена. — Реших да ти направя услуга и за да не се бавиш, смесих предварително химикалите. Ама има ли признателност на този свят?

— Добре де, кой дявол те накара да слагаш такива огромни количества? — процеди Кит и стисна очи. — Знаеш, че ни беше нужно най-много една десета от количеството, което си забъркал! — Тод повдигна рамене, без да я удостои с отговор. Кит огледа кисело изцапвания коридор и надникна през отворената врата на лабораторията. Искрящо белият до преди малко интериор бавно се покриваше с дебел слой виолетов прах. — Проклетие! Каква мръсотия! — изруга през зъби тя. — Сейнт Клеър ще изпадне в

истерия, ако подуши отнякъде какво е станало! И според теб, кой трябва да изчисти тая свинщина?

— Точно това се канех да попитам! — разнесе се зад гърба им плътен мъжки глас. Като по команда Тод и Кит се обърнаха кръгом и зяпнаха с отворена уста ненадейно появилия се мъж. — Боя се, че Сейнт Клеър току-що подуши вашия провал. При това, бих казал, в буквалния смисъл на думата...

Кит изръмжа тихо и злобно изруга наум. Огледа високия намръщен мъж, без дори да опита да прикрие ужаса си. Едва забележима усмивчица играеше на устните му, но невероятно сините му очи я гледаха смразяващо. По всичко личеше, че шефът ѝ не виждаше нищо смешно във виолетовия прах, посипал дългите му руси мигли и златистата коса, нито в пурпурния слой, запълнил дълбоките резки на смръщеното му лице. Ала злото, както винаги, не идваше само! Тя премести поглед и съкрушена забеляза, че безупречният му светлобежов костюм обилно бе посипан с ярък прах.

— Реших, че опитът е интересен и влязох в лабораторията през другата врата — добави мъжът и скръсти дългите си мускулести ръце. От едрото му тяло бавно се издигна виолетов прахоляк. — И познайте какво стана?

По дяволите! Защо все на нея ѝ се случваха такива идиотщини, ядоса се наум Кит. Щом нещо тръгнеше накриво, Сейнт Клеър веднага изникваше отнякъде. Ето го сега, подхилва се ехидно и я оглежда смразяващо, сякаш се готви да я смели на кайма.

— Господин Сейнт Клеър, ужасно съжалявам! — най-сетне събра сили да се обади тя. — Опитвахме се да направим едно подобрение и...

— Госпожице Мелъри, не се съмнявам в благородните ви намерения, които са довели до тази невъобразима каша! — прекъсна я рязко Сейнт Клеър. Погледът му обаче говореше красноречиво за противното. — Знаете ли, госпожице, всички в компанията се надпреварват да ме убеждават, че въпреки тези... — Той заекна и махна с ръка към лабораторията. — Въпреки тези произшествия, вие сте истинско съкровище за фирмата. Признавам, отнасях се донякъде скептично... След днешните събития обаче съм абсолютно убеден, че скептицизмът ми е бил напълно основателен.

— Господин Сейнт Клеър, ако позволите да ви обясня...

— Не само позволявам, но и държа на това! Разполагате точно с десет минути, за да подготвите обяснението си. Очаквам ви в кабинета. Ще ми бъде интересно да узная по каква причина не следва да изхвърчите още днес от компанията! — Той се завъртя кръгом и тръгна към асансьора, оставяйки след себе лек виолетов облак. Преди да се качи, огледа смълчаната двойка и подхвърли: — Господин Темпълтън, предлагам ви да се заемете със заличаването на следите от тази катастрофа. Незабавно!

— Пфу! — изпъшка Тод, щом вратата на асансьора се затвори зад гърба на неумолимия работодател. — Не мога да повярвам!

— По-добре ще е да повярваш! — Кит го изгледа свирепо. Все още не можеше да се съвземе от злощастната среща. — Имам точно десет минути, за да махна от себе си тази мръсотия и да се добера до кабинета. Случайно да ми предложиш с какво да се преоблека? — Тя направи отчаян опит да поизчетка с ръка панталона си и лабораторната престилка. Единственият резултат беше, че се разкиха от прахоляка, който изпълни отново въздуха.

— Я, моля те, не ми дръж този тон! — смъмри я Тод, ала бързо омекна. Кит стоеше като попарена. Впрочем едва ли можеше да се твърди, че случката не беше нарушила душевното му равновесие. — Като начало, предлагам ти да вземеш душ. Ще ти дам резервния си работен комбинезон, а аз ще взема джинсите си и тениската от колата.

— Тод, не ми е до шег! Ще приличам на бостанско плашило!

— Едва ли ще изглеждаш доста по-различно, ако хукнеш в този вид из сградата! — сръза я той. После ненадейно се усмихна, осенен от някаква мисъл. — Като се сетя обаче за настроението на Сейнт Клеър, идеята ми се струва приемлива!

Хм, идеята му била приемлива, изфуча наум Кит и влезе в миниатюрната кабинка. Тоя човек беше истински айсберг. Чиста проба лед — като се почне от гениалния му мозък, та чак до пръстите на краката. Така де, едва ли щеше да се трогне, ако тя се качеше гола на бюрото му и започнеше да танцува! Щеше да я изгледа високомерно и да й каже, че излишно губи драгоценното му време. По-добре да се върне на работа. Разбира се, ако все още имаше работно място!

Кит завъртя кранчето на душа. Ледените струи обляха тялото ѝ и тя изсумтя от неудоволствие, ала геройски напъха глава под студената вода. Дръпна грубо косата си, прибрана на плитка. При нормални

обстоятелства цветът ѝ беше като пчелен мед. По тялото ѝ се стичаха мътни вадички и образуваха голяма лилава локва около краката. Най-сетне нагревателят затопли донякъде водата. Кит въздъхна с облекчение, насапуниса косата си и започна да я търка ожесточено. Внезапно застина, завладяна от ужас. Отново можеше да се окаже на улицата! А бяха минали само три месеца, откакто постъпи в компанията!

И то защо? Защото бе жена! Сейнт Клеър, естествено, дори не ѝ намекваше за това. Ала Кит беше твърдо убедена, че интуицията не я лъже. Припомни си реакцията му, когато госпожица Добсън, отговаряща за личния състав, я представи на президента. Кит кандидатстваше за поста завеждащ отдел „Технически изпитания и научни разработки“. Мрачното му изражение недвусмислено вещаеше бъдещите бури, макар че той бързо съумя да лепне на лицето си маската на ледено високомерие.

Тя смръщи замислено чело. Защо, по дяволите, госпожица Добсън държеше да назначи жена, щом Сейнт Клеър очевидно предпочиташе да бъде мъж? Вярно, възрастната дама понякога бе мъничко разсеяна... Кит се усмихна доброжелателно. Е, ако трябваше да бъде напълно откровена, госпожицата си беше съвсем отвееяла. В случая обаче нейната разсеяност не можеше да обясни защо беше решила да кръстоса шпага с президента на компанията.

Кит насапуниса тялото си. Пурпурният прах беше проникнал на най-невероятни места...

Един нищожен инцидент отново я постави в затруднено положение. Господи, защо късметът бягаше винаги от нея? Не беше честно! Смяташе себе си за разумна, сравнително интелигентна жена на зряла възраст — двадесет и пет години не бяха малко. И ето че изневиделица на пътя ѝ се бе изпречил един високомерен пуяк, точно в мига, когато сместа реши да гръмне!

Тя се измъкна от кабинката, грабна хавлиената кърпа и започна да търка енергично дългата си коса.

— Цял ден ли ще киснеш в банята? — стресна я гласът на Тод.
— След две минути трябва да си при шефа!

— Ужас! — извика Кит и светкавично избърса влажната си кожа.
— Май ще се наложи да се появя в кабинета, загърната в мокра кърпа? Доколкото си спомням, обеща ми нещо за обличане...

— Премияната те чака, скъпа! Да я донеса ли вътре?

— Ако си решил да се окъпеш с дрехите, влизай!

— Май ще я оставя тук... — Смахът му се разнесе от преддверието. — Моля те само, не се бави! Имам чувството, че кожата ми е станала лилава...

Кит огледа с отвращение купчината дрехи, които бе съблякла. Дори по бельото ѝ личаха следите на пурпурната напаст. Изпра набързо на чешмата дантеления сутиен и бикините си. Надяваше се да изсъхнат, докато трае срещата със Сейнт Клеър.

В съблекалнята намери работния комбинезон на Тод, съвсем приличен за неговите метър и деветдесет. Ала жена, чийто ръст не надвишава метър и шестдесет и пет, облечена в тази дреха, би изглеждала, меко казано, комично... Единственият плюс в случая беше, че огромният кафяв гащеризон би замаскирал липсващото ѝ бельо.

Така поне ѝ се искаше да вярва... С известно безпокойство дръпна пружинката на ципа. Уви, не се затваряше до горе. Оставаше петнадесетина сантиметра отвор — от врата до улейчето между гърдите, чиито непосредствен допир до дрехата не подлежеше на съмнение. Кит се намръщи, извади картончето с името на Тод от джоба и го закрепил точно над гърдите. После нави дългите ръкави и крачолиите — щеше да е глупаво да се препъне и да счупи крак, докато тичаше по стълбите към кабинета. Хвърли бегъл поглед в огледалото и излетя навън.

— Кети, може ли един момент? — спря устрема ѝ нерешителен глас.

— Кит, не Кети, госпожице Добсън — поправи я любезно младата жена и се усмихна приветливо на дребничката дама, помъкнала под мишница куп папки. — Мога ли да ви помогна с нещо? — попита тя и прокле наум съдбата, която очевидно бе решила да осуети срещата ѝ с неумолимия работодател в уреченото време.

Госпожица Добсън беше вече на възраст, ала това съвсем не ѝ пречеше да изпълнява превъзходно служебните си задължения. Нещо повече, тя притежаваше безспорен инстинкт да избере най-подходящия човек измежду кандидатите за даден пост. Служителите в компанията я обичаха, макар понякога да се шегуваха добронамерено с

прословутата ѝ разсеяност и способността ѝ да изниква като изпод земята на непредсказуеми места, в най-невероятно време.

— Ах, отново са преместили кабинета на господин Дженкинс! — оплака се госпожица Добсън с тон на справедливо възмущение. — Какво си въобразяват? Човек не може да си гледа работата заради постоянните размествания! — Сините ѝ очи зад очилата премигнаха с надежда. — Мило момиче, знаеш ли случайно къде е кабинетът му сега?

Кит прехапа устни, за да не се изкикоти. Беше сигурна, че кабинетът на Дженкинс не е преместван от пет години.

— С удоволствие ще ви го покажа, госпожице Добсън — усмихна ѝ се мило тя.

— О, безкрайно съм ти благодарна, скъпа Керън! — въздъхна с облекчение възрастната жена и пъргаво закрачи редом с Кит. — Свикна ли с работата, моето момиче? Как ти се струва нашата компания?

— Много ми харесва, госпожице Добсън! — Кит наистина не лъжеше.

— Някакви проблеми, скъпа? — запита деликатно госпожица Добсън и с енергичен жест прибра пухкавия бял кичур зад ухото си. — Понякога се случва от престараване да забъркваме ужасни каши... — Сините ѝ очи се взираха съчувствено зад очилата. За миг като че ли застина смутена, но почти веднага се съвзе. — Не че винаги забъркваш каши, мила... — побърза да добави тя. — Макар понякога...

Кит стисна очи и едва не изкрещя от яд. Щом дори госпожица Добсън, която обикновено плуваше в мъгла, бе разбрала за случилото се в лабораторията, какво оставаше за другите колеги?

— Всичко е наред! — Тя се постара да запази хладнокръвие. — Справям се отлично!

— Е, щом казваш... — измърмори възрастната жена, ала не личеше да е особено убедена.

— Така е, не се тревожете! — потвърди Кит, макар че на устните ѝ заигра печална усмивка, като си помисли какво ли я очакваше след малко. — Кабинетът на господин Дженкинс е първият вляво. Желаете ли още нещо?

— О, не! Много съм ти благодарна, госпожице Мелъри! — Гласът на госпожица Добсън прозвуча особено. Кит я погледна и с

изненада забеляза непривичен блясък в очите ѝ. — И недей допуска Стивън да те тормози прекалено, Кит! — добави тя, като наклони замислено глава. — Нямаше да те назнача, ако не бях уверена, че си идеална за него!

Кит едва не зяпна от учудване.

— Навярно искахте да кажете, че съм идеална за тази работа... — промълви най-сетне тя.

— Разбира се, скъпа. Не казах ли това? — Сините очи на възрастната жена премигаха дяволито зад дебелиите стъкла на очилата. Без да се сбогува, тя се обърна и бързо се отдалечи по коридора.

Закъсня! Непростимо късня, повтаряше си трескаво наум Кит и припряно се втурна в стаята пред кабинета на Сейнт Клеър. Цареше тишина и тя с ужас забеляза, че бюрото на секретарката му беше празно. Ами сега? Огледа се отчаяно наоколо. Вратата, водеща към неприкосновеното светилище на шефа, беше откритата. Без да се замисля, Кит се вмъкна вътре.

Слаб шум привлече вниманието ѝ. Тя изахка тихичко и в същия миг осъзна, че бе допуснала огромна грешка, като не бе почукала, преди да влезе. С гръб към нея, до отворената врата на банята в дъното на кабинета, стоеше нейният работодател. Чисто гол, като се изключи хавлиената кърпа, препасана около стройните му бедра. Сейнт Клеър обливаше с вода косата си, мъчейки се да измие полепналия виолетов прах.

Кит пое дълбоко дъх и усети, че гърлото ѝ бе пресъхнало. Стоеше с широко отворени очи, неспособна да откъсне поглед от възбуждащите движения на изваяните му мускули. С усилие на волята отстъпи назад, като преплиташе крака, но беше твърде късно.

— Цял ден ли ще стърчите тук и ще ме зяпате? Или може би все пак ще благоволите да излезете навън и да почукате, преди да наврете любопитния си нос, тъй както би постъпил всеки възпитан човек? — срязва я неочаквано Сейнт Клеър. Бледото лице на Кит пламна, когато шефът ѝ се приближи до нея и застана с ръце на кръста.

— Божичко! Ужасно съжалявам! — заекна тя и едва не се препъна, докато се мъчеше да се измъкне заднешком от стаята. Най-сетне се добра до вратата и я затвори с трясък. Защо? Не беше честно! Винаги допускаше невъобразими гафове в присъствието на този мъж! Искаше да му докаже само, че е способен специалист...

Господи, та той е истински красавец, нашепваше ѝ един вътрешен гласец. Объркана, Кит прехапа нервно долната си устна. Недоумяваше как някакви си разгопени гърди на мъж, когото с право смяташе за отблъскващо студен, можеха да я извадят от равновесие? Оказа се, че зад строгата му безупречна фасада се криеше красиво тяло, сякаш изваяно от длето на скулптор. Как ѝ се искаше в този миг да го докосне... Лека усмивка заигра на устните ѝ. Ако Сейнт Клеър можеше отнякъде да прочете мислите ѝ, навярно шокът би бил убийствен!

Естествено, точно в този миг той трябваше да отвори вратата! За да я види как се хили като идиотка, когато се стоварва като чувал с картофи върху него. Слава богу, беше се облякъл, смътно осъзна тя, докато отчаяно се мъчеше да се измъкне от ръцете му. Накрая успя да се задържи върху треперещите си крака. Погледна крадешком навъсеното му лице. Не беше трудно да предугади последвалата буря.

— Какво ви става? — попита Сейнт Клеър с леден глас. Беше присвил очи, сякаш се готвеше да я пониже. — Само с мен ли постъпвате така или това е обичайното ви всекидневие?

— Не е вярно! — извика възмутено Кит, макар че в думите му имаше зрънце истина.

Стивън скръсти ръце и я погледна развеселен.

— Кое по-точно не е вярно?

— Животът ми не представлява низ от неблагоприятия! — твърдо каза тя и отметна назад русата си плитка.

— Какво огромно облекчение да го чуя! — промърмори Стивън. Личеше, че пламналият в очите ѝ гняв го забавлява.

— Не мога да разбера защо всичко тръгва винаги наопаки, когато се появите! — избухна Кит.

— Ясно... Единственият виновник за неудачите съм аз! — Стивън поклати глава, отиде до бюрото и взе дебела папка. — Ако желаете, можем да поспорим по въпроса!

— Не, нямах предвид това...

— Да видим... Убеден съм, че тук ще се намерят достатъчно опровержения на вашето твърдение — продължи той и отвори папката. — А, ето! Какво ще кажете за злополучния инцидент в „Уебър филмс“? — попита Сейнт Клеър от упор, измъкна няколко листа и ѝ ги подаде.

— Чудовището действаше без грешка в лабораторията... Предполагам, при транспортирането са се разхлабили някои връзки... — смутено заобяснява Кит. Чудовището Мобли беше кръстоска между Лох Нес и гигантски охлюв с остри зъби. „Уебър филмс“ го бяха поръчали специално за една от техните щуротии в областта на научната фантастика.

— Тук пише, че след ненадейната атака на чудовището директорът изкарал в болница две седмици — отбеляза безпристрастно Стивън, като надникна в гъсто изписаните страници.

Кит усети, че бузите ѝ пламват, ала навири войнствено брадичка.

— Едва ли случката е впечатлила чак толкова компанията, щом не след дълго поръчаха цял легион огромни черни паяци.

— Хм! Не съм уверен, че директорът на „Уебър филмс“ споделя мнението ви. Заведе срещу нас дело — реагира мигновено Стивън и пак погледна в папката. — Тук пише, че сте имали дребен проблем със... — Той замълча и се взря в листа. — Скейтборд като че ли беше, или се лъжа?

— С Тод го изпробвахме в паркинга — заоправдава се Кит. Чувстваше се отвратително. Сякаш беше виновна ученичка, изправена да отговаря пред директора.

— Но никой не пострада тогава...

— Тук пише: възстановяването на тревата е струвало петстотин тридесет и девет долара и петдесет цента...

— Не е възможно! — възрази Кит и грабна квитанцията от ръцете му. — Сто и осемдесет долара за нови храсти, четиридесет и пет — за цветя. Освен това, ако госпожа Енрайт не се беше паникьосала и не бе подкарала бричката си по поляната...

Сейнт Клеър взе квитанцията и я постави обратно в папката.

— Да... Сега е виновна госпожа Енрайт. Вие как щяхте да постъпите, ако някой връхлетеше върху колата ви, яхнал скейтборд?

— Според вас къде трябваше да го изпробваме? Може би в коридора? — предизвикателно попита Кит.

— Тук сте абсолютно права, госпожице Мелъри! — намръщи се леко Стивън. Очевидно преценяваше възможните последствия. — Да благодарим на бога, че не ви е хрумнала подобна мисъл!

Кит мъдро отмина с мълчание последната му реплика. Какво си въобразяваше този господин? Отделът, който оглавяваше, носеше

гръмкото название „Технически изпитания и научни разработки“. Можеше ли човек да върши съвместно работата си без постоянни експерименти с новите продукти?

— Забелязвам, че споменавате единствено някои наши несполуки. Какво ще кажете тогава за серията бойни кораби? — запита победоносно тя.

— Ама разбира се! Как бях забравил? Бойните ви кораби! — възкликна иронично Стивън. — Щях много да се изненадам, ако един елементарен кораб за сглобяване, предназначен за деца на седемгодишна възраст, избухнеше в ръцете ви... — Внезапно той млькна и се вгледа изпитателно в руменината, избила по бузите на Кит. — О, не! Не може да бъде! — Притвори очи и поклати отчаяно глава.

— Държете се с мен сякаш съм хлапе на две години! Знаете ли как си чувствам? — Гласът на Кит кънтеше от негодувание.

Стивън опита да сдържи смеха си, но не успя. Устните му се разтеглиха широко и в следващия миг гръмкият му смях ехтеше в стаята.

— Как смеете! — изкрещя вбесена тя.

Стивън поклати глава и като продължаваше да се кикоти, тръгна към дъното на стаята. Кит го последва по петите, готова да се нахвърли върху него с юмруци.

— Звучи невероятно! Безнадежден случай!

— Господин Сейнт Клеър! Давам си сметка, че отстрани всичко изглежда ужасно. Обещавам да не се повтаря!

Щом изрече тези думи, навитият крачол на левия ѝ крак се смъкна. Тя се препъна, загуби равновесие и с цялата си тежест политна към Сейнт Клеър. Изненадващият удар го свари неподготвен и той заби нос в дебелия килим. С изкривено от ужас лице, Кит се плъосна като жаба върху гърба му.

— Боже мой, самоходно бедствие! — избухна Стивън, който очевидно не виждаше нищо смешно в ситуацията.

— Безкрайно съжалявам! — заекна Кит и предприе незабавно отстъпление, ала то се оказа невъзможно.

— По дяволите! Какво още се мотаете? — Той надигна глава и започна да плюе полепналите влакна от килима.

— Ужасно съжалявам! — повтори тя, обзета от пълно отчаяние, и изви врат надолу. — Боже мой, не е възможно все на мене да се

случва!

— Веднага обяснете какво точно се е случило! Ако до пет секунди не станете, кълна се, не отговарям за последствията!

С трескави движения Кит започна да се бори с безопасната игла, която се беше закачила здраво за гърба на ризата.

— Господин Сейнт Клеър, наистина се опитвам да ви освободя! Не знам как стана, картончето с името се закачи за ризата...

— Ами откачете го де! — гръмогласно заповяда той.

— Отдавна щях да го направя, ако не се мяхахте като див петел! — събра кураж да възрази тя. — Не съм малоумна!

— Точно такава сте, госпожице Мелъри! Абсолютно откачена! Бях наясно от мига, в който ви видях за първи път в този кабинет. Защо обаче все пак ви назначих, за мене си остава тайна. Навярно лудостта е заразна!

— Престанете да мърдате! — строго му заповяда Кит. Необяснима вълна от тръпки се разля по тялото ѝ. Какво ѝ ставаше? Май че наистина беше превъртяла!

Трескавите ѝ пръсти дръпнаха с всичка сила упоритата игла. Чу се звук от скъсан плат и Кит се претърколи на безопасно разстояние от разярения мъж, който бавно се изправяше. В първия момент той не каза нищо. Изви глава към рамото си, като се мъчеше да прецени щетите.

— Надявам се причина за звука, който преди малко чух, да е „елегантния“ ви карнавален костюм, а не чисто новата ми копринена риза! — процеди през зъби Стивън.

— Ризата се скъса... — прошепна едва чуто тя. Как можеше изобщо да ѝ хрумне мисълта, че този кипящ вулкан бил ледник! — Много съжалявам, господин Сейнт Клеър, за този...

С три скока той прекоси стаята и буквално завря лице в нейното.

— Госпожице Мелъри, вие сте не само малоумна! Вие сте истинско нещастие! Жив човек да няма на километър разстояние, пак нещо ще се случи!

— А вие, господин Сейнт Клеър, сте женомразец! — войнствено отвърна Кит и вирна предизвикателно глава. Най-неочаквано я заболя от суровите му думи. — Ако все пак ме изслушате...

— Че нали само това правя, откакто сте в кабинета! Оправдание след оправдание. Чуйте ме добре, госпожице! Изчерпахте лимита си!

Кипнала от ярост. Кит забрави, че се опитва да спечели благоразположението на своя шеф.

— Как смеете! Заяждате се с мен от мига, в който кракът ми стъпи в тази сграда! Въобразявате си, че не знам какво си шушукат в компанията ли?

Изведнъж лицето на Сейнт Клеър стана напрегнато.

— И какво си шушукат в компанията, госпожице Мелъри? — попита тихо той.

— Говори се, че мразите жените. Никак не ми беше трудно да се уверя сама в това!

— Приключихте ли? — Гласът му звучеше заплашително, но Кит изобщо не обърна внимание.

— Да! Ужасно са прави! Вие сте един старомоден мъжки шовинист, затънал в предразсъдъци... — Последните й думи увиснаха във въздуха. Страховитият звук, който се разнесе през стиснатите зъби на Сейнт Клеър, я накара да отстъпи крачка назад.

— Ако още веднъж го повториш, не отговарям за последствията! — яростно изръмжа той. — Никога не смей да ме наричаш с тези изтъркани епитети! Какво знаеш ти за мен? Абсолютно нищо! Чувствата и отношението ми към жените са лично моя работа и не навирай любопитния си нос в тях! Задръж за себе си глупавите си заключения и противните клюки. Разбра ли ме добре?

Кит кимна бавно. Беше прекалила. С рязко движение Стивън ѝ обърна гръб. В стаята се възцари напрегнато мълчание. Най-сетне той се обърна и продължи малко по-спокойно.

— Ако желаете да обсъдим работата ви и моето отношение към вас като служител в компанията, ще го направя с удоволствие. Между другото, как изиграхте госпожица Добсън, та ви назначи на работа, с която очевидно сте неспособна да се справите?

— Как така я изиграх? — ахна Кит.

— Точно така, госпожице Мелъри! Чухте ме добре — казах „изиграхте“! Обяснете ми как заехте длъжността, на която държах изрично да бъде назначен мъж? Госпожица Добсън ме уведоми, че назначава мъж, а след два дни се появи в кабинета ми да ви представи! — Сините му очи хвърляха мълнии и раздразнението отново го завладя. — След толкова злополучни инциденти, които набързо забъркахте, имате нахалството да питате на какво се дължало

недоволството ми? За три месеца успяхте да превърнете една почтена, уважавана компания в посмешище на бранша!

Това вече беше прекалено! Повече не можеше да слуша оскърбителните полуистини, които сипеше устата му! Все едно, уволнението не ѝ мърдаше. Нямаше какво да губи. Като трепереше от възмущение, Кит се нахвърли върху шефа си.

— Господин Сейнт Клеър, смятам, че това, което вършите, се нарича дискриминация на половете. Ако не се лъжа, от три месеца насам не са променяли закона. Няма да се учудя, ако се наложи да облечете някое отвратително костюмче на райета.

— Това заплахата ли е, госпожице Мелъри? — Веждите му се извиха скептично нагоре. — При положение, че в момента заемате въпросната длъжност, ще ви бъде трудничко да го докажете в съда. Но дори и да ви уволня още сега, едва ли ще се намери съд в Америка, който да присъди във ваша полза, щом се запознае с дългия списък на вашите поразии.

— Не ви заплашвам, господин Сейнт Клеър — отвърна Кит със спокоен глас, като се мъчеше да скрие обидата си. — Искам само да се защитя срещу непочтените ви обвинения. Назначиха ме в компанията, защото отговарях на изискванията. Ако си направите труда да прегледате служебното ми досие, ще имате възможност да се уверите в това. Що се отнася до твърдението на госпожица Добсън, че е назначила мъж, дори и да исках, едва ли бих могла да мина за такъв. Явно за нея професионалната квалификация е много по-важна от пола. Тя е известна с пословичната си разсеяност, но се съмнявам, че е пропуснала да забележи, че съм жена!

В стаята надвисна мъртва тишина. Кит съзнаваше прекрасно, че съдбата ѝ виси на косъм и мълчаливо изчакваше присъдата. Най-неочаквано върху устните на Сейнт Клеър заигра многозначителна усмивка. Кит го зяпна изумена.

— Признавам, хванахте ме на тясно! — рече той и я огледа предизвикателно. — С тази фигура трудно някой би ви сбъркал с мъж!

Кит почувства, че се изчервява. Извивките на тялото ѝ определено бяха съблазнителни, но просто досега не беше обръщала внимание на това. За пръв път един представител на мъжката половина на света тъй недвусмислено ласкаеше качествата ѝ като жена.

Погледът му се задържа върху разкошния ѝ бюст, плъзна се по тънката ѝ талия и замря върху заобления ханш и стройните бедра.

Кит дишаше на пресекулки. Надяваше се отчаяно Сейнт Клеър да не забележи паниката, която я завладяваше. Този мъж ѝ харесваше! Не някой друг, а собственият ѝ шеф!

— Преди да ме обвините в сексуално преследване... — Той присви очи. Очевидно беше изтълкувал погрешно възбудата ѝ.

— Не, не! Не ви обвинявам в нищо! Само не ме гледайте така!

Като преплиташе крака, Кит отстъпи крачка назад. Усмихнат до ушите, Стивън я наблюдаваше с разбиране.

— Какво ви става? — Най-неочаквано в гласа му отекнаха нотки на нежност и тя настръхна. — Май се уплашихте, че Ледникът ще изгуби контрол над чувствата си, които всъщност не притежава... Мислите ли, че не знам как ме наричат зад гърба ми? Изпаднахте в паника, защото решихте, че ще се нахвърля върху вас и ще ви съборя на пода, за да задоволя порочните си страсти. Не ви ли звучи прекалено викториански, госпожице Мелъри? — попита той ехидно и направи крачка напред. Кит не смееше да мигне. Чакаше изтръпнала какво още ще се случи...

В този миг вратата се отвори шумно и двамата почти подскочиха. Кит се обърна като замаяна. Влезе елегантна дама, обходи с поглед кабинета и моментално схвана положението.

— Боже мой, какво виждат очите ми! — Плътният ѝ глас звучеше дрезгаво — странна смесица от развеселеност и антипатия. — Стивън, скъпи! Нима сме паднали толкова ниско, че да задяваме служителките си? Какво ще кажат хората?

ВТОРА ГЛАВА

— Ало, Кити? Здравей! Как си?

— Здравей, мамо! — Кит се тръсна на дивана, опъна крака върху мраморната масичка и шумно се прозя. — Чувствам се отлично! А ти как си?

— Ако се съди по прозявката ти, май съм по-добре от теб! — Смахът на майка й звънна в слушалката. — Все още ли работиш до среднощ?

— Какво да ти кажа? Доста съм заета наистина, но работата ми харесва. Оставам по собствено желание!

— Знаеш колко се тревожа, скъпа! Надявам се, че не се преуморяваш.

— Мамичко, ти самата казваше, че да се занимаваш по цял ден с играчки изобщо не било работа! — пошегува се Кит.

— Ами, не може да бъде! — весело отвърна майка й. — Била е другата майка — онази, която постоянно ти мели на главата.

— Точно така, сега си спомних! Беше онази майка, която обича да говори назидателно разни дълбокомислени неща като: „Децата си остават деца за майката, докато е жива“! — Искреният смях на Елизабет Мелъри се разнесе в слушалката и тя подхвана играта, измислена от Кит, когато беше малка. — Наскоро пак я чух да пита кога най-после ще се задомиш...

Кит трепна, при все че не чуваше въпроса за първи път.

— Надявам се, че си я поставила на място!

— И още как! Дадох й да разбере, че дъщеря ми изобщо няма намерение да се обвързва с някакъв си мъж. Кариерата над всичко, какво си мисли тя!

— Невероятна си! — възторжено извика Кит. — А тя какво ти отговори?

— Ами... — Елизабет Мелъри направи драматична пауза и продължи шепнешком. — Само не й споменавай, че съм ти казала! Предложи ми да те поканя да ни погостуваш през почивните дни.

Естествено, поканата няма нищо общо с брата на Ан, който също смята да ни навести.

— Че как ще има! — Кит сподави смеха си. Познаваше отлично майка си. — Обещавам ти обаче, щом видя тази жена, която от десет години се представя за моя майка, добре да я насоля!

— Ако те остави! — отвърна троснато Елизабет. — Шегата настрана, ще можеш ли да дойдеш в събота? Брат ти и снаха ти се оплакват, че не са те виждали от месеци.

— Успокой ги, ще си дойда. Надявам се, че няма да се разочароваш прекалено, ако не се хвърля от вратата на врата на Джеси. Нали знаеш, харесвам го, но как да ти обясня? Няма я оная тръпка, която те разтърсва, сякаш те удря ток.

Кит си помисли разсеяно, че щеше да е доволна, ако можеше да сподели чувствата на Джеси. Тогава цялото семейство би си отдъхнало с облекчение. И биха прекратили досадното сватосване. Ала липсваше тръпката... Която усети она ден... Тя настръхна. Не, само това не! Стивън Сейнт Клеър нямаше никакво право да се вмъква като крадец в мислите ѝ!

Човек би казал, че двамата мъже външно си приличаха — красиви, високи, руси, синеоки. Със своя открит характер обаче Джеси приличаше на дете. Далеч по-сложна беше личността на Стивън. Шефът ѝ бе надянал маска на ледено високомерие. Макар да се оказа, че зад студената фасада се крие необуздан темперамент.

Никакво сравнение не можеше да става между физическото въздействие на двамата. Два-три пъти беше излизала с Джеси. Осмели се да я целуне, но тя не почувства нищо. А краткото съприкосновение със Стивън — докато лежеше закачена за гърба му — събуди в тялото ѝ истинска буря от чувствени усещания и емоции.

— Кит, Ан разбира, че с Джеси сте само приятели. — Гласът на майка ѝ, за щастие, я изтръгна от вятърничавите мисли. — Просто ѝ се иска ти да си щастлива... Предполагам, откакто стана така с Джефри... — подхвана тя след кратко колебание.

— Откакто скъсах с Джефри, започнах да се интересувам най-вече от кариерата си — прекъсна я Кит. — Наистина, когато скъсахме, ме заболя. Но отдавна претръпнах. Искам да сте наясно — Джефри не е причината да съм сама. Все още не съм срещнала мъжа, с когото бих желала да се обвържа трайно.

— Може би просто не му даваш шанс? Прощавай, скъпа, нямах намерение да ти чета проповеди! Не сме се виждали отдавна и много ни се искаше на всички да си дойдеш!

— Непременно ще си дойда, мамо! — Кит се стараеше думите ѝ да прозвучат безгрижно. Усещаше обаче огромно напрежение.

— Пази се, Кити! Обичам те!

— И аз те обичам много, мамо! — отвърна Кит. После остави слушалката и закрачи нервно из малкия апартамент.

Очакваше родителите ѝ да се обадят. Вече два месеца търсеше всякакви оправдания, за да отложи гостуването си. В последно време, когато се прибираше в родния си град, родителите ѝ или Фредрик и Ан все по-настойчиво се мъчеха да ѝ натрапят нови запознанства. Разбира се, тя нямаше нищо против новите приятели. Ала безкрайният парад на кандидати за женитба започваше да я потиска. Представяше си близките — насядали около масата, обсъждат „тежкия случай“. Горката Кит, въздишаха навярно те с мрачни физиономии, вече е на двадесет и пет години, а все още е мома! Не се ли сецате за някой, с който не се е запознавала? Нали знаете, годинките летят...

Кит въздъхна. Изпитваше необяснимо отчуждение от техните вълнения. Дори Ан, най-добрата ѝ приятелка от училище, като че ли беше по-близка с родителите ѝ, отколкото самата тя. Амбициозните мечти на младите момичета безвъзвратно останаха в миналото. Или поне за Ан... Приятелката ѝ зарязва планове си да следва вътрешна архитектура, щом на сцената се появи Фредрик.

Брат ѝ бе отсъствал пет години от града. Когато се завърна и срещна порасналата Ан, двамата се влюбиха безумно един в друг. Сватбата не закъсня. Точно след девет месеца се роди първият им син. Не мина и година, пръкна се и вторият.

Всъщност сватбите и бебетата си бяха нещо съвсем нормално. Онова, което Кит не харесваше, беше промяната в характера на хората, които познаваше от деца. Тя отвори гардероба и измъкна някакво тънко яке. Искаше ѝ се да подиша чист въздух.

Излезе навън и се насочи към океана. Една от главните причини да наеме точно този апартамент беше близостта му до брега. Намираше се в красивия курорт Карлсбад, на петдесетина километра от Сан Диего. Работата ѝ не бе далеч, а океанът — на няколко пресечки. И всеки път, когато душата ѝ се свиваше от притеснение,

търсеше спокойствието и тишината на пясъчния бряг, нарушавани единствено от пляска на морските вълни. А днес определено ѝ дойде много!

Мислите ѝ се върнаха към Ан. Познаваше много жени, зарязали обещаващите кариери, за да се превърнат в изрядни домакини. Ала промяната на Ан я объркваше и озадачаваше. Най-болезнено изживяваше отчуждаването им.

Кит пресече главната улица на градчето и тръгна по тясната ивица, покрита с трева. Долу беше плажът.

Двете с Ан често се шегуваха с приятното и безметежно съществуване на своите родители, в което изобилстваха клубове за голф и бридж и пътувания до Лас Вегас в почивните дни. Сега Ан с удоволствие живееше по начин, заради който до неотдавна потръпваше от отвращение.

Кит въздъхна тъжно. В далечината като бели точки на хоризонта се виждаха платноходки. Смелчаци, които студената вода не можеше да стресне, летяха със сърфовете си върху вълните. Макар че вече беше средата на юли и денем ставаше горещо, в този час над океана се носеше лека мъгла и духаше силен и доста хладен вятър. Кит нахлупи качулката на якето и закрачи енергично по пясъчната ивица към моста над тесния канал между океана и съседната лагуна.

Мина по моста и се озова на крайбрежната алея. Погледна усмихната дузината рибари, накацали като врабчета по вълнолома. Свали сандалите си и нагази в пясъка.

Преди време — беше шест месеца след сватбата — събра кураж и подхвана разговор с Ан. Не ѝ побираше ума как бе възможно да настъпи такава коренна промяна в отношението на нейната приятелка към кариерата и семейния живот.

— Сама ще видиш! — засмя се Ан. Очевидно неодобрителният тон на Кит изобщо не я засегна. — Как може да сравнявам това, което притежавам сега, с кариерата?

— Но... — опита се да възрази Кит.

— Кит, не можеш да ме разбереш, защото никога не си била влюбена. Един ден ще срещнеш мъжа, без когото животът няма смисъл. Тогава пак ще си приказваме! — заключи тя. Личеше, че съжaliaва приятелката си.

Кит си припомни този разговор, обзета от смущение. За пръв път имаше усещането, че пропуска нещо съществено в живота. Когато скъсаха с Джефри, в началото се чувстваше обидена. Много скоро трескавото всекидневие изтласка на заден план обидата. Нае първия си самостоятелен апартамент, записа се да следва отдавна избраната специалност, завърза нови приятелства. Животът течеше устремно напред. От близостта с Ан нямаше и помен, но все пак си оставаха добри приятелки.

Смръщила замислено чело, Кит ровеше с крак в пясъка. Бракът на приятелката ѝ с Фредрик съвсем естествено следваше да промени центъра на интересите ѝ. Не проумяваше обаче защо родителите ѝ се мъчеха да я вкарат в същия калъп. Въобразяваха си, че нежеланието да удовлетвори мечтите им се дължи на Джефри. За съжаление грешаха. Вярно, понесе болезнено разочарованието от злополучната си връзка, ала не беше някоя глупачка или наивница, за да си мисли, че всеки мъж е копие на Джефри. Със сигурност един ден щеше да срещне голямата любов... Просто сега не разполагаше с излишно време да се огледа наоколо. Не желаше да се обвързва само заради родителите си, загрижени за личното ѝ щастие. Те не признаваха очевидното — работата я правеше щастлива. Какво лошо имаше в това човек да съсредоточи вниманието си върху кариерата? А щом някой ден се влюби — ако наистина настъпеше този ден — тогава щеше да му мисли как ще съчетава брака с кариерата!

Да, загадките на любовта и брака не бяха на дневен ред. Поне засега... Трябваше да мисли за работата си, естествено, ако не беше вече уволнена. Особено след като в кабинета нахълта онай отвратителна жена!

„Нима си паднал толкова ниско, че да задяваш служителките си? Какво ще кажат хората?“ Кит си спомни думите ѝ и потръпна. Навъсен, Стивън беше реагирал остро, но това изобщо не трогна възрастната дама. Тръшна вратата и без да се смути се настани на кожения стол до бюрото.

— Казвала съм ти, че не харесвам грубите обноски! — жегна го тя и заоглежда с неприязън Кит, която беше застанала зад Стивън, сякаш се криеше от злобния ѝ поглед. — Я стига си се свивала зад него! Няма да те изям! Поне засега... — Около минута жената се помъчи да запази маската на светска дама, но после буквално

освирепя. — За бога, Стивън, ти си откачил! Няма ли у тебе капка благоприличие? Ами, ако вместо мен, беше влязла секретарката или пък Лидия?

Скръстил ръце на гърдите си, Стивън изслуша, без да трепне, яростната тирада.

— Лидия поне щеше да почука на вратата, мамо. А секретарката не би се осмелила да влезе, без да я повикам.

Кит гледаше изумена. Тази отвратителна медуза е майката на Стивън? А тя си мислеше, че той бил ужасен! Лукреция Боржия би се разтреперила от страх пред нея!

— Почуках — процеди майка му. — Явно не си ме чул, защото си бил твърде зает с тази... Тази...

— Достатъчно! — заповяда Стивън с тон, който не търпеше възражения. — Говориш, без да знаеш нищо. Не желая да те слушам! — Той се обърна към Кит и посочи креслото пред бюрото. — Изчакайте ме тук, докато си сменя ризата. Налага се да изясним доста неща. — После хвърли леден поглед към противната жена. — След петнадесет минути имам изключително важна среща. Тъй че, като се върна, се постарай да бъдеш кратка. Няма да се разсърдя никак, ако си си отишла!

— Какво великодушие! Няма да отнема и една излишна секунда от драгоценното ти време. Искам да се посъветвам с теб по личен въпрос, ако не възразяваш.

— Добре де — промърмори Стивън. — След минута ще съм тук. И ако обичаш, скъпа майчице, намери друг прицел за отровните си стрелички. Госпожицата не е от твоята категория!

Действително възрастната дама изчака половин минута, преди се обърне към Кит.

— Там е апартаментът му. Може би вече сте запозната с този факт?

— Не, не съм!

— А-ха... — По тона й личеше, че не вярва особено на това твърдение. — В случай, че не сте разбрали, аз съм майката на Стивън — Виктория Сейнт Клеър. — Облегна се назад и подхвърли небрежно кожената си чанта на бюрото. — Можете да ме наричате госпожа Сейнт Клеър.

Деликатното лице на Кит се изопна. Несъмнено тази жена беше готова да я разкъса. Искаше ѝ се да спечели някак нейното благоразположение.

— Аз се казвам Кит Мелъри — отвърна тя любезно, като се мъчеше да скрие нервността си.

Майката на Стивън изглеждаше великолепно. Дори ръстът ѝ внушаваше респект — беше поне една глава по-висока от Кит. Само да не гледаше толкова страшно!

Скъпият тъмночервен костюм, който сигурно струваше колкото две заплати на Кит, стоеше изумително на елегантната ѝ фигура. Беше прибрала косата си на кок, подчертаващ изпъкналите скули. От нея се разнасяше финото ухание на парфюм за двеста долара. Обувките ѝ струваха поне още толкова. Изобщо всичко беше суперлюкс.

Възрастта ѝ оставаше загадка. Времето сякаш бе отминало изискано гримираното ѝ лице. Решително извити вежди над блестящите и умни очи, високи скули, пълни стиснати устни, подсказващи за непреклонния характер. Не приличаше на Стивън и все пак, странно, като че ли човек съзираше сина във всяка от чертите ѝ.

Виктория Сейнт Клеър извади от чантата си златна табакера и запалка. Без да сваля очи от Кит, запали пурета, пое дълбоко дима и бавно го изпусна.

— Стивън постъпи честно, като те предупреди! — На устните ѝ заигра нещо подобно на усмивка. — Изобщо не се опитвай да ми излизаш контра, моето момиче, защото ще си счупиш зъбките! Мога ли да знам какво търсеше в кабинета на сина ми, буквално задушавайки го в прегръдките си? — Въпросът прозвуча като заповед.

Кит имаше усещането, че крайниците ѝ омекват и се превръща в треперещо желе. Затова едва не подскочи от изненада, когато устните ѝ се разтвориха и чу категоричния си глас:

— Не!

Видимо шокирана, Виктория Сейнт Клеър остави цигарата си върху чашка с кламери и втренчи в нея невярващ поглед.

— Моля да ме извиниш, май не разбрах добре...

— Точно така! Редно е да помолите за извинение! — Изведнъж Кит осъзна, че ѝ писва. Преди час лилавата пушилка едва не я погълна в лабораторията. После шефът ѝ я обиди жестоко с абсурдните си подозрения, а сега беше длъжна да търпи и издевателствата на тази

отвратителна жена. Синчето ѝ изобщо не смяташе да я защити! Къде, по дяволите, се беше запилял? Като капак на всичко приличаше на плашило с огромния си гащеризон. — Какво по-точно не разбрахте? — попита тя с мазен глас. — Струва ми се, че бях пределно ясна. Впрочем, подпалихте хартията.

Виктория Сейнт Клеър скочи като ужилена. Грабна горящата хартия и я запрати в кошчето, от което мигновено лумна пламък. Секунда-две Кит гледаше стъписана подпаленото кошче, после хукна като луда към вратата. В червена кутия до кабинета имаше пожарогасител. Грабна чукчето и с един замах разби стъклото? В същия момент пронизителният вой на алармени звънци изпълни сградата. Пожарогасителят се оказа невероятно тежък, ала накрая тя все пак успя да се пребори с него, завлече го в стаята и го насочи към пламналото кошче. Потече гигантска струя пяна. Кит загуби равновесие и тупна по гръб на пода. Пяната продължаваше да изригва към тавана като вулкан.

— Спри го! Не натискай! — дочу тя отчаяния вик на Виктория Сейнт Клеър. Най-сетне смисълът на тази заповед проникна до съзнанието ѝ. Кит отпусна вцепенените си пръсти и струята внезапно спря.

Трябваше да минат няколко безкрайни секунди, за да събере кураж и да се огледа наоколо. На метър разстояние стоеше майката на Стивън, покрита от главата до петите с бяла пяна. Вода като проливен дъжд шуртеше от тавана и бавно просмукваше с влага всеки сантиметър от кабинета.

— По дяволите, как можеше да ми хрумне, че майка ми ще те разкъса на парчета? Божичко, за нея трябваше да се тревожа, когато реших да ви оставя сами!

— Но аз не бях вин... — заекна Кит, задавена от ярост.

— О, господи! — Стивън махна отчаяно с ръка и като луд закричи към прозорците, покриващи едната стена на кабинета. Върна се веднага до бюрото и грабна слушалката на телефона.

— Мили, нали ти казах да се обадиш в пожарната! Добре де, разбрах... Само че под прозорците са спрели пожарните на цяла

Калифорния! Кажи им поне да изключат проклетите сирени! — заповяда той и тресна слушалката.

— Още щом чух алармата, разбрах, че си ти! — процеди през зъби Стивън, втренчил святкащи очи в Кит. — Нямаше кой друг да е! — Той пое дълбоко дъх. — По дяволите, ти си истинско наказание! Започвам да си мисля, че конкуренцията те е изпратила нарочно в компанията, за да я унищожи!

— По-абсурдна глупост едва ли можеше да се измисли! — стрелна го с очи Кит.

— Абсурдна?! Значи аз говоря глупости? Моите врагове са те програмирали да ме съсипеш, да превърнеш живота ми в ад!

— Не говорете тези глупости! — повтори тя. Чудеше се дали да се нахвърли с юмруци върху него, или да ревне от обида. Сърцето ѝ се късаше от незаслужените обвинения и това направо я объркваше.

Стивън заобиколи бюрото и тръгна към нея. Обувките му шляпаха смешно по мокрия килим.

— След три месеца най-сетне прозрях истината! От появяването си в компанията имаш една-едничка цел — да ме съсипеш, за да превия врат пред конкуренцията!

В очите му гореше дива ярост. Уплашена. Кит заотстъпва бавно, ала провисналите крачоли се замотаха в краката ѝ. Тя се подхлъзна и цопна по гръб върху килима. Навсякъде се разхвърчаха пръски.

— Стивън! — Суровият глас на Виктория Сейнт Клеър накара и двамата да погледнат едновременно към вратата, която водеше към личния апартамент на Стивън.

Кит не можеше да повярва на очите си. Облечена в розова хавлия, на прага стоеше майката на Стивън, без грим и с мокри коси, разпуснати на раменете, тя нямаше нищо общо с властната жена, която до преди минути искаше да я разкъса жива. Освен гласа...

— Помогни на момичето да стане!

О, чудеса! Ужасното чудовище сякаш се беше преобразило!

— Защо да ѝ помагам? Кой знае какво още ще направи!

— Стивън, тя не е виновна!

— О, да! Тя никога не е виновна!

— За бога, успокой се! Моята цигара подпали кошчето. Вярно, че госпожица Мелъри се попрестара, но така или иначе бе по-добре, отколкото да изгори цялата сграда.

— Е, щом казваш... — измърмори Стивън и протегна ръка към Кит. — Имате ли с какво да се преоблечете? — попита той, неочаквано обзет от съжаление към младата жена.

— Разбира се! — отвърна саркастично тя. — Имам цял гардероб за случаите, когато кабинетът ви пламне и противопожарната система безотказно се задейства!

Стивън я изглежда така, сякаш се чудеше дали да не ѝ извие врата.

— Предвид броя на злополуките, в които сте замесена, май ще трябва да помислите по въпроса!

— Ако се съди по облеклото, все още не е мислила това — намеси се Виктория Сейнт Клеър. — Май не е първият ти инцидент за днес? — попита тя развеселена. — Ето, тук има нещо да се преоблечеш.

Кит премигна, смаяна от искриците съчувствие, блеснали в кафявите очи на Виктория Сейнт Клеър.

— Благодаря ви! Ако ми разрешите да ползвам банята...

Стивън нетърпеливо махна с ръка.

— Домът ми е на ваше разположение, госпожице! Поне това, което е останало от него!

Кит преглътна ехидната му забележка и влезе в банята. Седна върху капака на тоалетната, откъсна парче хартия и си издуха носа. Този път наистина забърка страхотна каша! От кабинета се разнесе гласът на Виктория Сейнт Клеър:

— Стивън, можеше поне да ме предупредиш, че ме оставяш насаме с Кит Мелъри!

Кит се отпусна на пясъка, сви колене и подпря брадичка. Внезапно се почувства безкрайно самотна и нещастна. Една сълза се отрони от очите ѝ и остави мокра следа по бузата.

ТРЕТА ГЛАВА

— Подай отвертката! Не, не тази! Другата! — Кит подаде мълчаливо инструмента на Тод. Почервенялото му от яд лице я накара да се усмихне, но след миг застана пак сериозна. — По дяволите, Кит! Ти се водиш специалист по електрическите инсталации, а не аз. Защо не се качиш при мен?

— Ти пък си мъж, Тод. А това е мъжка работа... — уведоми го тя любезно.

— Я виж ти! И кога реши, че полът играе роля за професионалното умение?

— Когато ти реши, че трябва да пробиеш дупка в стената, за да гарантираш сигурността на господин Сейнт Клеър — отвърна тя самодоволно.

— Добре, щом е така! Само не се опитвай после да си приписваш някакви заслуги! Смятам, че шефът ще одобри идеята ми да изведем сигнална лампа извън лабораторията. Това ще накара хората да бъдат по-внимателни, когато вътре се правят опити... Пфу! Не мога да повярвам още, че не изхвърчахме от компанията заради оная бъркотия!

— И аз не мога да повярвам! — възкликна Кит.

— Защо не ми разкажеш по-подробно какво се случи в кабинета? Спомена ми, че просто си му обяснила какво точно е станало... — Той й подаде отвертката. — Смятам обаче, че си извъртяла някой номер на Ледника. Няма начин!

Кит трепна, когато колегата й произнесе прякора на Стивън.

— Знаеш ли, Тод, стигнах до заключението, че прякорът на шефа не е точен. Бих казала, че повече ще му подхожда, ако го наричахме Вулкан. Понякога е тъй измамно спокоен, а в следващия миг е готов да те залее с лава...

— Не може да бъде! — Тод се извъртя на стълбата и я изгледа с любопитство. — Я, я разкажи!

— Няма нищо за разказване... — промърмори тя, съзнавайки, че прекалено се е разприказвала. — За момента няма да ни уволнява. Това обаче съвсем не означава, че решението му е окончателно...

— Ще ми дешифрираш ли загадъчните си обяснения? — ехидно я попита Тод.

— Не!

— Пак си сгафила, нали така? — заключи той, докато слизаше по стълбата. — Случайно да има някаква връзка с десетината пожарни коли, които вчера се събраха пред сградата?

— По дяволите, Тод! Защо винаги предполагаш най-лошото? — извика Кит разпалено, макар да бе шокирана от точността на предположението му.

— Защото те познавам! — простичко отвърна той и я погледна със съчувствие. — Щом казваш обаче... — Взе някаква червена лампа и се покатери пак на стълбата. — Между впрочем, ще ми обясниш ли какво ѝ се е случило на служебната ми карта? Ъглите по нея са повече, отколкото сме учили в училище... — Избилата по бузите на Кит червенина не убягна от погледа му. Очите му светнаха от любопитство. — Защо не ми разкажеш?

Тя не отговори веднага. Несъмнено някакво пакостливо дяволче си играеше със съдбата ѝ. Май наистина трябваше да си потърси друга работа! Ала с нейния късмет това едва ли щеше да помогне... Кит се усмихна тъжно.

— Закопчалката на твоята карта се закачи за нещо и се наложи доста да си поиграя, докато я откача — обясни накрая тя.

— Закачи се значи... — повтори Тод, без да откъсва очи от зачервеното ѝ лице. — Защо имам чувството, е от мозайката липсват някои части?

— Добре де, закачи се за една риза! Сега доволен ли си? Просто риза... — изръмжа сърдито Кит и едва се въздържа да не ритне стълбата. — Ядосах се ужасно!

— И горкичката ми карта го е отнесла! Много мило от твоя страна! Когато пожелаеш, можеш да отидеш до администрацията и да я смениш — предложи той глухо. — Все пак се изясни произходът на късчето коприна в закопчалката. — Тод завъртя последното винтче и продължи: — И аз да бях на твое място, щях да беснея, ако проклетата ми карта се закачеше за стодоларова риза... Ама какво ти става? —

попита той, като се вгледа от върха на стълбата в моравото ѝ лице. — Обикновено не го изживяваш толкова тежко. Освен ако... — Думите му увиснаха във въздуха и Тод едва не зяпна от неочакваното си прозрение. Ъгълчетата на устните му трепнаха насмешливо, макар че продължи със сериозен тон. — Знаеш ли, сладурче, никак не е лошо човек да може да си позволи такава скъпа риза, какво ще кажеш по въпроса?

— Нищо!

— Доста странно... Бих се заклея обаче, че късчето коприна е от мъжка риза.

Тя затвори очи. Внезапно в стаята се разнесе неистово кикотене, от което Тод едва не се задави.

— Че какво чак толкова смешно има? — озъби му с Кит.

Той буквално се тресеше от смях.

— Да можеше отнякъде да видиш физиономията си — рече на пресекулки Тод, когато най-сетне успя да си поеме дъх. — Едно последно уточнение, сладурче, преди да сложим точка на този тъй любопитен разговор. Вчера, когато влязох в банята да взема душ, открих надиплени до умивалника един-два дантелени атрибути, които според мен не спадат към мъжкото облекло. Случайно да имаш някаква представа чии са?

— О, не! — отчаяно изпъшка Кит. Бельото! Беше го забравила съвсем!

— Кит, най-откровено ти признавам, че въображението ми е твърде бедно да пресъздаде апокалиптичната картина — скъсани ризи, измачкани служебни карти и пожарни сирени... Но онова, което умът ми не побира, е как една жена ще хукне из сградата, облечена само с гащеризон!

— Тод, затваряй си човката! Щом толкова знаеш, оправяй си сам скапаната лампа. Аз изчезвам! — Тя му обърна гръб и тръгна по коридора.

— Кит, Кит! — извика след нея Тод. — Забрави да ми кажеш защо Сейнт Клеър не бил ледник, а вулкан...

Тод все още се въртеше около сигналната лампа, когато Стивън Сейнт Клеър цъфна пред лабораторията и огледа одобрително

червената светлина. После се обърна към Кит. Младата жена почувства досадно неудобство от веселите пламъчета, които, както ѝ се стори, блестяха в очите му.

— Находчиво, господин Темпълтън! — обади се накрая той. — Надявам се това изобретение да ни даде известен шанс за оцеляване от непредвидимите предизвикателства на госпожица Мелъри.

— Е, ако не друго, поне ще си запазите костюмите, господин Сейнт Клеър! — изкоментира злъчно Кит и в същия момент съжали за думите си.

Стивън насочи цялото си внимание към нея и тя усети, че се изпотява от смущение.

— Благодаря, че ми напомнихте, госпожице Мелъри! Точната равностетка на вчерашните злополуки излиза на два костюма и три ризи. Имате късмет, че отчитам само личните щети.

— Три ризи ли каза той? — прошепна Тод на ухото ѝ. — Между тях случайно има ли и една небесносиня?

— Искяхте нещо да добавите ли, господин Темпълтън? — Стивън го прониза с поглед. — Госпожица Мелъри може да се смята за късметлийка, че не изхвърча от компанията, дори само заради лабораторията. Онова, което стана вчера...

— Един момент! — рязко го прекъсна Тод и хвърли гневен поглед към посърналата Кит. — Нали ми каза, че си му обяснила всичко?

— Обясних му, Тод, млъквай! — измърмори под носа си Кит и побърза да го хване за ръката. — После ще обсъдим всичко...

— Няма после! — Той дръпна силно ръката си и умишлено застана пред нея, сякаш искаше да я защити. — Тук има ужасно недоразумение, господин Сейнт Клеър! Аз съм виновен за експлозията и никой друг! Помислих, че ви е обяснила... Бях смесил предварително химикалите, а после, без да искам, разлях вода... Ако все пак сте решили, че трябва да накажете някого, изгонете мен!

— Искреното ви разкажание е достойно за похвала, господин Темпълтън! — подхвана насмешливо Стивън. — Но то едва ли променя нещата. Госпожица Мелъри оглавява този отдел и носи отговорност за всичко, което става в него.

— Ще сгрешите много, ако я уволните! Тя е най-способният шеф, който отделът някога е имал! — разгорещено заяви Тод и се

приблужи плътно до Кит, сякаш се готвеше да я защити с тялото си.

— Тод, млъкни за бога! — тихо заповяда тя.

— Не, нямам никакво намерение да мълча! — Добродушното му изражение се беше изпарило. — Кит е истински гений, когато започне да измисля подобрения за вашите играчки, господин Сейнт Клеър — разпалено продължи той. — Знаете ли, че от три месеца насам нито една играчка не е излязла оттук без подобрение? Благодарение на нея!

— Прав сте, отчетите го потвърждават... — започна Сейнт Клеър, ала бе прекъснат от наежения защитник.

— Ако си бяхте направили труда да прегледате балансите, щяхте да се убедите, че печалбите от нейните изобретения са многократно по-големи от „щетите“, както вие ги наричате. Отделът за развитие на производството горещо приветства голяма част от нейните „щети“...

— Вашата преданост...

— Очевидно е необходима — прекъсна го бързо Тод. — Готов съм пръв да призная, че богатото въображение на Кит понякога създава известни неудобства. Но знаете ли, без него компанията не би могла за толкова кратко време да се превърне в една от водещите в отрасъла.

— Достатъчно, Темпълтън! Изслушахме блестящата ви пледоария. Госпожице Мелъри, ще ми обясните ли как го постигате?

— Кое как постигам? — попита Кит объркана.

— Всеки, който ви познава, ви защитава като лъв! Как става това? Да не им плащате случайно?

— Вие се шегувате!

— Е, може би се пошегувах... — Стивън повдигна безгрижно рамене. — Изглежда събуждате у хората покровителствени инстинкти...

— Наистина ли смятате, че съм се опитвала да подкупя Тод? Да ме защитава?! — Ръцете ѝ се свиха в юмруци.

— Да го подкупвате ли? Признавам, че се пошегувах. Моля да ме извините, ако не съм бил разбран добре! Все пак си мисля, че господин Темпълтън би излъгал дори, за да ви защити. — Кит почервения от гняв и понечи да каже нещо, но Стивън я изпревари и добави рязко: — Убеден съм, че този път не ме излъга, поемайки изцяло вината за вчерашния инцидент. Ако в бъдеще обаче се опита да ме излъже, може да е сигурен, че ще намеря начин да го разбере! — Сините му очи стрелнаха предупредително високия младеж. — Всъщност днес

изобщо нямах намерение да влизам в спор с вас, госпожице. Моля, качете се в кабинета ми!

— Сега?! — прошепна тя и погледна уплашено Тод. Нима все пак шефът беше решил да я уволни? Усети, че краката ѝ омекват.

— Ако това не ви затруднява много — нетърпеливо махна с ръка Сейнт Клеър.

— За два дни вече втори път съм тук — нервно измърмори Кит, когато влязоха в кабинета. С изненада установи, че от вчерашната катастрофа нямаше дори следа.

— Може да ви стане навик — подхвърли Стивън и сложи ръка на рамото ѝ, за да я насочи към креслото.

Кит трепна, сякаш до кожата ѝ се докосна нагорещено желязо. Притвори очи несъзнателно и си представи картината от вчерашния ден, когато лежаха на килима и тя се мъчеше да освободи закачената служебна карта. Почти физически усети твърдите мускули на едрото му тяло. Как ѝ се щеше да ги докосне пак...

Кит премигна объркана и поклати глава. Май наистина откачаше! Стивън беше докоснал само рамото ѝ с ръка, а тя започваше да халюцинира...

— Кит, добре ли сте?

— Мисля, че намразвам тази стая — засмя се тя пресилено. — Не мога да се отърся от усещането, че тук ме дебне някаква беда! Например вчера... — Кит прехапа нервно долната си устна. — Уволнението не ми се разминало, нали?

Стивън застана пред нея. Повдигна брадичката ѝ с едната си ръка, а другата сложи на рамото ѝ. Сянка на съчувствие като че ли омекоти суровите черти на лицето му.

— Не става въпрос за уволнение, Кит. Крайно време е обаче да изясним някои неща, които създават помежду ни напрежение...

Кит прекара език по сухите си устни. Днес за трети път той се обръщаше към нея по име.

— Май вчера не налучкахме най-подходящия тон... — подхвана колебливо тя.

— Може и така да се каже... — Очите на Стивън заблестяха насмешливо. — Не бих искал това да се повтори...

— Имате предвид злополучните инциденти, нали?

— Да — кимна той. — Не смятате ли, че трябва да направим нещо и по този въпрос? — Понечи да продължи, но рязко почукване на вратата го прекъсна. — Седнете, Кит. Сигурно е госпожица Добсън. Да видим дали с общите усилия на тримата ще изясним нещата.

— Намерих го! — обяви победоносно госпожица Добсън, когато застана на прага. — А разправят, че съм нямала чувство за ориентация. Кабинетът ти е точно там, където го оставих последния път! — Тя огледа разхвърляните папки по бюрото на Стивън и сърдито забеляза: — Не можеш ли да сложиш малко ред?

— Не се тревожете, всичко е наред! Седнете, ако обичате! — покани я Стивън и хвърли бърз поглед към Кит. — Тази сутрин госпожица Добсън ми донесе всички ваши документи — обясни той. — За съжаление, когато вчера разговаряхме, бях взел единствено... Ще бъда откровен! Бях прегледал само докладите за щетите, нанесени на фирмата от досегашните ви експерименти. Днес обаче се запознах подробно с цялата документация...

— И? — нервно го прекъсна Кит. Какви ги увърташе сега? Изглежда госпожица Добсън трябваше да изпълнява ролята на буфер, когато обявеше уволнението. Кит усети, че страните ѝ пламват. А пък ѝ разтягаше локуми за изглаждане на недоразуменията помежду им... — Господин Сейнт Клеър, кажете ми точно какво търсите и бих могла да ви помогна! — заяви тя рязко. Нямаше никакво намерение да се предаде без бой! — Ще ви спестя излишна загуба на време да се ровите за други мръсотии. Подскажете ми какво ви е необходимо и все нещо ще се уреди...

— Госпожице Мелъри! — Гласът му беше леден. — Противно на параноичните ви предположения, интересуват ме вашите препоръки, а не някакви интриги или клюки!

— Препоръчителните ми писма са безупречни!

— Нямах това предвид, разбира се...

— Защо не приключим набързо, без толкова увъртания? Уволнете ме...

— Не ме предизвиквайте! — повиши той глас. — Повярвайте, с най-голямо удоволствие бих ви уволнил! — Пое дълбоко дъх, като се мъчеше да преодолее раздразнението си. — Не можете ли поне пет минути да мълчите? — Лицето му почервения, когато Кит пак понечи да му възрази. — Млък! — заповяда той вбесен. Щом се увери, че Кит се

подчинява, премести поглед към дребната жена, която наблюдаваше с интерес разгорещения двубой. — Госпожице Добсън, ако не възразявате, ще ви задам няколко въпроса! Бих желал да изясним едно недоразумение, засягащо отдела на госпожица Мелъри.

— И в какво се състои недоразумението, Стивън? — весело попита възрастната жена и се разположи удобно на голямото кожено кресло.

— Ако паметта не ме лъже, вие ме уведомихте, че сте назначили мъж на този пост...

Госпожица Добсън премигна и с пъргави движения оправи посребрените къдрици на челото си.

— О, да! — кимна енергично тя. — Младежът, който се представи на събеседването, беше толкова мил и интелигентен. Веднага реших, че няма да намерим по-подходящ кандидат!

— И как се казваше той? — попита Стивън.

— Малкълм... Матю... — Госпожица Добсън беше смръщила чело от напрежение. — Мелоу... Кърт Мелъри — обяви накрая тя и се усмихна доволна, че си е спомнила името. — Така ми се струва...

— Кит Мелъри, госпожице Добсън... Не беше ли това името на кандидата? — намеси се Кит и погледна предизвикателно към Стивън. Какво си въобразяваше той? Че тя ще легне върху релсите и най-смирено ще чака влакът да мине отгоре ѝ?

— Знаеш ли, скъпа, май си права... Точно така, Стивън! Младежът се казваше Кит Мелъри. Очарователно момче!

Кит едва не се изхили. Започваше да става интересно. Наблюдаваше развеселена усилието, с което Стивън се мъчеше да прикрие раздражението си от нелепите обяснения на възрастната жена. Реши отново да се намеси, за да предотврати избухването му.

— Госпожице Добсън, аз съм Кит Мелъри — каза тя любезно.

— Но, разбира се! Прекрасно, очарователно момиче! Боже мой! — Хвърли бърз поглед към двамата и попита развълнувано: — Да не би да съм сгрещила нещо?

— О, не, нищо съществено! — процеди Стивън. — И все пак — кого смятахте да назначите?

Изведнъж добродушната разсеяна старица се преобрази. Със скоростта на компютър започна да изрежда биографични данни,

дипломи и професионални качества, съответстващи на изискванията за поста завеждащ отдела по проучвания и изпитания в компанията.

— Ето кого смятах да назнача на този пост, скъпи Стивън! — заключи госпожица Добсън. Обърна се към Кит и съвсем открито й намигна. — Ако паметта не ми изневерява, току-що съобщих данните от твоето служебно досие. Нали така, моето момиче? — попита тя невинно.

— Да — потвърди развеселена Кит и погледна объркания Стивън. — Това са моите препоръчителни писма, господин Сейнт Клеър!

— Ох, слава богу! — въздъхна с облекчение госпожица Добсън. — Очарователна девойка, не си ли съгласен с мене, Стивън? Истинско съкровище за компанията! — Странният звук, който шефът й издаде, трябваше да означава съгласие, макар че Кит не беше абсолютно сигурна в това. Очевидно госпожица Добсън го беше възприела по същия начин, защото скочи на крака и рече: — Ако нямаш нищо друго, аз си тръгвам! — Запъти се към вратата, но Кит я изпревари и я отвори. — О, Кит, благодаря ти! Нямаше нужда! Каква възпитана девойка! Стивън, честно ще ти кажа, в наши дни е рядкост да срещнеш такава перла!

— Защо, по дяволите, имам чувството, че току-що бях в епицентъра на ураган? — изръмжа Стивън, когато вратата хлопна зад гърба на госпожица Добсън.

— А пък аз след всяка наша среща имам усещането, всичко се обръща с главата надолу — измърмори Кит.

— Тя е нещо невероятно! — засмя се Стивън и поклати глава. — Но както винаги, е права в едно...

— В какво е права?

— Че е назначила най-подходящия човек на този пост! — Кит не можеше да повярва на ушите си. — Да, снощи прегледах документацията за всички нововъведения, направени в компанията, откакто постъпихте. Тод е абсолютно прав. Необяснимо как дори грешките се превръщат в печеливши идеи... — Сериозен, Стивън я гледаше право в очите. — Кит, искам да се извиня за всички недоразумения. Изобщо не съм смятал да ви уволнявам, когато слязох в лабораторията. Искрах просто да поговорим за работата...

— Междувременно Тод спретна малък скандал...

— Този младеж е готов да се бие до смърт! — Безгрижният му тон все пак не прикри вниманието, с което я наблюдаваше.

— О, няма нищо лично! Нали знаете, човек инстинктивно изпитва състрадание към онеправданите...

— Сигурна ли сте?

— В какво? — намръщи се тя. Стори ѝ се, че неусетно бе изгубила нишката на разговора. — Дали съм сигурна, че Тод е кавалер?

— Че няма нищо лично?

Кит замръзна. Сега пък накъде биеше този човек? Не, не бе възможно да подпитва дали тя... Дали Тод... Че двамата...

— Май не разбрах въпроса ви...

— Тод призна, че вчера експлозията е станала по негова вина — обясни Стивън и повдигна леко русата си вежда. — Навярно е така. Ако вместо да гледа работата си, той е мислил за...

— Как смеете! — скочи Кит, готова да му издере очите. — Значи ви трябва нова изкупителна жертва, след като се убедихте, че не съм безмозъчна идиотка, за каквато ме мислехте? Е, добре! Тод не е такъв!

— Естествено, във вашата защита няма нищо лично, нали? — Сарказмът на Стивън беше повече от очевиден. Кит сметна, че най-добре ще бъде да възприеме същия тон.

— Опазил ме Господ да се заглеждам по колеги! Ако вие обаче смятате, че останете ли сам с една жена, непременно трябва да започнете да я сваляте, то знайте, че...

— Доколкото си спомням, госпожице, вчера в този кабинет вие ме свалихте на земята. Винаги ли сте толкова енергична, когато решите да сложите някой мъж в хоризонтално положение?

— О-о! Та аз се спънах и паднах върху вас! — Стивън повдигна скептично вежди. Кит усети, че ѝ е невъзможно да сдържи гнева си. — Чуйте, господине! Мръсните ви намеци не ме интересуват! Не съм имала намерение да ви свалям нито в хоризонтално, нито във вертикално, нито в диагонално положение! Нямаше да го направя, дори ако се бяхте появили чисто гол пред мен, покрит със злато четиринадесет карата!

— Страхотна идея...

— И искам още да ви кажа, че не спя с Тод!

В стаята на секретарката нещо падна шумно на земята, после се разнесе енергичното тракане на пишеща машинка.

— Доволен съм, че тъй охотно споделяш с всеки срещнат личните си преживявания — рече Стивън, усмихнат до ушите. — Надявам се това да сложи точка на някои гадни клюкички, които се шушукат в компанията...

— Вие... Вие...

— Млъкни, Кит! Започна да пелтечиш... — Стивън се приближи до нея, хвана я за раменете и я целуна. За миг Кит се вцепени. После се дръпна рязко и притисна длан до устните си.

— Защо... Защо го направихте?

— Просто не можах да устоя! Хормони... — обясни той с насмешлива откровеност. — Нали знаеш, мъж и жена — сами в стаята... — Приблужи съвсем до нея. Дъхът му сякаш изгаряше лицето ѝ. — Някаква неудържима сила ме накара... — прошепна Стивън на ухото ѝ.

Тя почувства странни тръпки в слабините, които като мравки плъзнаха по цялото ѝ тяло. Пръстите му нежно галеха меката ѝ кожа. Усещаше силата на здравите бедра, притиснати до нейните. Знаеше, че трябва да се дръпне или поне да протестира... Но не можеше, не искаше... Отпусна се свободно в прегръдката му, сякаш цял живот я беше чакала.

— Моля те... Аз... — дрезгаво прошепна Кит, останала без дъх. Ръцете ѝ сами потърсиха мускулестите гърди, после сграбчиха широките му рамене. Отметнала назад глава, тя впи огромните си, блестящи очи в неговите. — Умолявам те! Недей...

Не беше възможно човек да устои на подкупващия ѝ чар. А и Стивън съвсем не смяташе да се държи като ученичка. Целувката му преди малко бе спонтанна, ала сега съвсем съзнателно привлече Кит към себе си. Бавно, много бавно, приближи устни до нейните и ги докосна с леки, милващи движения. Кит усещаше как в тялото му се разгаря страст. Целуваше я все по-настойчиво, възбуждащо и пламенно.

Нетърпеливите му пръсти потърсиха копчетата на блузката ѝ и бързо се справиха с тях. Кит потрепери, като че ли я разтърси ток, когато ръката му докосна твърдата ѝ гърд. Устните му се плъзнаха по

шията ѝ, целунаха заобленото рамо и като перце погалиха сатенената кожа на гърдите.

Сърцето ѝ биеше до пръсване от възбуда. Притисна се до Стивън и едничката ѝ мисъл в този миг беше опияняващите му милувки да не спират. Не чу изобщо почукването на вратата. Когато той нежно я отблъсна, тя впери в него смаяни, горящи от желание, очи.

— Какво... — заекна объркана.

— Някой чука на вратата...

Бавно, с огромна неохота, Кит потисна дивия копнеж, завладял тялото ѝ.

— Надявам се, че не е майка ти...

На вратата отново се почука.

— Момент! — извика нетърпеливо Стивън. — По дяволите, не можеш ли поне за миг да постоиш мирно — измърмори той, докато се мъчеше да закопчае блузката.

Кит се подчини, макар че краката ѝ се подкосяваха, когато ръката му докосваше гърдите ѝ. Господи, какво ѝ ставаше?! Дори не направи опит да се противопостави на дръзкото му и безцеремонно поведение! Достатъчно беше Стивън да се допре до нея, за да се подчини тя напълно на желанието... Това ѝ се случваше за първи път...

Той я огледа изпитателно и тръгна към вратата.

— Стивън, да не преча? Не бих желала да прекъсвам работата ти! — разнесе се любезен глас.

— О, не! Влизай, Лидия! — покани той младата жена, която стоеше нерешително на прага. — Да ти представя Кит Мелъри. Кит, това е Лидия.

— Стивън, налага се да поговорим! Не търпи отлагане! Моля да ни извините! — Лидия погледна бегло Кит, хвана Стивън за ръката и го отведе в дъното на стаята.

— Дявол да го вземе! Обясни най-сетне какво е станало!

— Трябва да се направи нещо! — прошепна възбудено младата жена. — Майка ти постоянно се бърка в плановите ни и проваля всичко! Не ме оставя дори сама да избира смокинг, да не говорим за булчинската ми рокля! Ами цветята? Веднага промени реда, който бях определила!

— Лидия, сигурен съм, че ако поприказваш с нея...

— Не! Изобщо няма да ме изслуша! Стивън, умолявам те! Трябва да направиш нещо! — Лидия го хвана нежно за ръката. На средния ѝ пръст блестеше огромен диамант.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Значи казваш, не се разфуча, че се намесих в разговора и му обясних каква огромна грешка допуска по отношение на теб?

— Беше малко изненадан... — Кит се поколеба за миг. Трябваше да предаде по най-приемлив начин реакцията на Стивън. — От разпалената ти защита...

— Не се учудвам! — отвърна Тод намусен и отвори кутията с играта „Ракетна война“, която щяха да изпробват днес. — Надявал се е твърде лесно да те притисне до стената и никак не е очаквал някой да те защити!

— Е, не бих казала чак това... — възрази Кит с известно неудобство.

— Сигурен съм, че е така! Вярно, че самият аз понякога прекалявам, но когато той започна да се заяжда... Ще ти призная, направо ме вбеси! Вроденото ми чувство за справедливост се разбунтува и не можех да мълча!

Кит се вгледа с безпокойство в лицето на Тод. Дали пък Стивън не бе имал известно основание? Може би чувствата на Тод наистина надхвърляха обикновената колегиалност? Невъзможно, тръсна тя решително глава. С Тод я свързваше добро приятелство и нищо повече. Тъй би постъпил и Фредрик... Освен това, в момента я занимаваше нещо съвсем различно.

— Тод, случайно да си чувал дали Сейнт Клеър е сгоден? — попита Кит. Надяваше се безразличният ѝ тон да е прозвучал убедително.

— Носеха се разни слухове... — Тод присви очи и я изгледа многозначително. — В тая компания няма нищо тайно! Особено ако се отнася до интимния живот на шефа!

— Да знаеш как се казва годеницата му?

— Май че Лидия или нещо такова... Ей, Кит, как да си обясним внезапния ти интерес към личния живот на господин Сейнт Клеър? Да не си решила да я конкурираш?

— Глупости! — разсмя се малко нервно Кит. — Просто се запознахме в петък. Симпатична жена... Наистина, много симпатична! — повтори тя. — Не говоря за външността й... Нали знаеш, случва се да се запознаеш с някого и изведнъж ти става симпатичен...

— Тогава какво те притеснява? Да не си очаквала, че годеницата на господин Сейнт Клеър ще бъде някоя отвратителна Баба Яга?

— Разбира се, че не! Какви ги дрънкаш! — сопна му се тя и започна да подрежда фигурите в своето бойно поле, скрито от погледа на Тод с преграда.

Макар че й се искаше да бъде точно обратното. Навярно тогава не би изпитвала угризения... През двата почивни дни обърканите и тревожни мисли не й даваха покой. Как можеше да я целува с такава страст, когато бе обвързан с друга?

Каква глупачка и наивница си, самообвиняваше се Кит. Нищо ли не научи от горчивия си опит с Джефри?

Тя смръщи чело и се замисли. И все пак... Би заложила и последния си цент, че Стивън не е Джефри. Беше прекалено принципен, за да лъже на дребно... Да лъже една жена просто тъй, за удоволствие... Добре де! А годежът му с Лидия?

Кит огледа мрачно игралното поле. Тя просто не умееше да преценява хората! Ето, сбърка по отношение на Джефри. А Стивън? Не мислеше ли, че е леден като айсберг? Божичко, каква нелепост! Пълна заблуда. С целувките си този мъж можеше да съживи и камък!

— И как изглежда покорителката на сърцето на Сейнт Клеър? — прекъсна Тод мрачните й мисли.

— Великолепна е! Кожата й има прекрасен бледорозов тен, кестеняви къдрици покриват раменете й, очите й са огромни, с цвят на искрящо шери... — неохотно заразправя Кит.

— Знаеш ли? Да ти призная — аз предпочитам русокоси закръглени миньончета, с големи кехлибарени очи. И на колко години е?

— Млада е... — Много, много млада, си каза Кит със съжаление. — Не повече от двадесет и една... Стройна, елегантна. Съвършено тяло!

— И тя ли е тъй щедро надарена като теб, скъпа? — намигна дяволито той.

— Я млъквай! — срязва го Кит. — Днес ценят жените заради ума, а не заради никакви си...

— Е, щом казваш... — съгласи се Тод, ала по нищо не личеше, че споделя подобно мнение. — И все пак, има ли госпожицата нещо в главата или природата е хвърлила всичките си сили в заоблените части?

— Тод! — извика заплашително Кит, готова да запрати нещо тежко по рошавата му глава.

— Добре де, добре! Най-смирено моля за извинение! — продължи усмихнат той. — Да разбирам ли, че госпожицата не е лишена и от ум?

— Точно така. Без да преувеличавам ще кажа, че е идеално съчетание от талант, ум, красота и изящество. Няма да повярваш, но тя е спечелила стипендия в музикалната школа „Джулиърд“! Не мога да ѝ се начудя, какво толкова му намира на Сейнт Клеър?

„Лъжкия! Най-долнопробна лъжкия! — Кит беше възмутена от себе си. — Готова си да закрешиш като откачена, когато си представиш дори за миг, че я притиска в обятията си и я целува страстно!“

— Тук съм съгласен с теб! Хич не го виждам като мъж... — В тона на Тод се долавяше съчувствие. — Освен парите, нищо друго не би могло да привлече една жена. Секс? Изключено! Очевидно неговата хубавица ще си потърси своето някъде навън...

— Какво?!

— Ами я се постави на нейно място! Ще ти бъде ли особено приятно да споделяш непохватните му ласки?

— Непохватни? — Кит изглеждаше вбесена. О, небеса! Стивън бил непохватен! — Ако искаш много да знаеш, той е абсолютно... — Тя млъкна изведнъж и изгледа смутена Тод.

— Слушам. Той е абсолютно — какво?

— Нищо — измърмори Кит и продължи да подрежда играта. По дяволите! Кога най-сетне ще се научи да си затваря устата?

— Да разбирам ли, че от личен опит знаеш, че той е „абсолютно нищо“?

— Негодник! — изгледа го сърдито Кит. — За наказание моите ракети X2 ще унищожат цялата ти армия!

Тод я наблюдава известно време, без да каже дума. Неволно тя бе потвърдила подозренията му.

— Само внимавай някой друг да не те унищожи! — каза тихо той. Изглеждаше необичайно сериозен. — Играта, която си подхванала, е опасна... Включи алармената светлина, ако обичаш, докато прегледам инструкциите за играта.

— Ей сега, само да довърша подреждането на бойното поле... — Кит прехапа език и внимателно постави върху дланта си два продълговати предмета. — Тод, защо ракетите са толкова тежки? С какво са пълни?

— С експлозиви.

— Какво!? Я не ме будалкай! Ще ме докараш до инфаркт, това ли искаш?

— Спокойно, моето момиче. В предната им част има миниатюрна топчица, която при приземяване избухва и оставя кръгъл белег. Веществото, от което е направен експлозивът, е нетоксично, миещо се, и така нататък, и така нататък.

— Да ти кажа честно, косата ми настръхва, като чуя думата „експлозия“!

— Няма за какво да се тревожиш! Ако си готова, взemi управляващото устройство и програмирай изстрелите си. После натискаш бутона за стартиране и си гледаш кефа. Номерът е, че ако улуча някоя от твоите ракетни площадки, преди да се е задействала, я губиш. Започваме ли?

— Хайде! — Кит изведнъж загуби интерес към експеримента. Играта ѝ се стори прекалено сложна и твърде близка до действителността, за да ѝ хареса. Започна да натиска механично и без ред числата на контролното табло.

— Готова ли си? Добре. Сега ще преброя до три. Щом кажа три, и двамата натискаме едновременно. Едно... две... три!

— Госпожице Мелъри! — разнесе се твърде познат глас в момента, когато Кит натисна бутона. О, не! Не можеше да бъде! Не, ама да...

— Наведи се! — изкрещя пронизително Кит към Стивън, който тъкмо влизаше в лабораторията.

С учудваща пъргавина той залегна на пода в момента, когато над главата му засвистяха малките ракети. Все пак една успя да го улучи

по бузата, като остави голямо кръгло петно. Стивън скочи на крака и се устреми към Кит.

— Госпожице Мелъри! — изръмжа той през зъби.

— Да? — едва чуто прошепна Кит.

— Госпожице Мелъри! Останах с впечатлението, че монтирахте сигнална лампа, за да предотвратявате подобни инциденти. Или може би греша? — Беше застанал на сантиметър разстояние от нея. Най-невероятните очи, които беше виждала, помисли тя, изумена от възшебната промяна на цвета им. В един момент те бяха светлосини като ведро пролетно небе, а в следващия миг вече блестяха с наситените багри на тропическо море.

— Госпожице Мелъри, приключвайте за днес! — нареди Стивън и я побутна леко към вратата. — А вие, господин Темпълтън, запалете сигналната лампа и продължете експериментите си!

— О-хо! — многозначително подсвирна Тод, когато двамата излязоха в коридора. — Изглежда, че не само аз си падам по съблазнително закръглените русокоси миньончета... А какво ли мисли госпожица Лидия по въпроса? Да я оставим нея — по-важно е какво си мисля аз... — намръщи се той.

— Категорично отказвам да слушам нови проповеди в кабинета! — възропта Кит. Стивън изобщо не обърна внимание на протеста ѝ и продължи да я побутва напред по коридора.

— Млъкни! — беше единственото, което каза, когато минаха край асансьорите и се насочиха към задния изход на сградата. След минута излязоха навън и тръгнаха към паркинга.

— Така не можете да ме изхвърлите! — В гласа ѝ прозвуча тревога. Опита да се освободи от здравата ръка на Стивън. — Вътре са всичките ми лични вещи — чантата, ключът от колата...

Той я замъкна до снежнобяло ауди, отключи вратата и почти насила я напъха в колата.

— Какво... — Вратата се затвори с трясък и Кит трябваше да го изчака да седне зад волана, за да продължи. — Това, което правиш, е подсъдно! Няма да ти се размине!

— Заплахите ти изобщо не ме засягат! — отвърна Стивън с ледено изражение. — Ти си най-...

— Само не започвай да ме обиждаш, защото лошо ти се пише! — настръхна тя.

— О, ужас! Умирам от страх!

— Има от какво да се страхуваш! — срязва го Кит. Стивън завъртя ключа и мощната кола излетя от паркинга по пътя, който водеше към океана. Той караше, без да обели дума, докато стигнаха до сравнително безлюдна част на плажа. Отби встрани и натисна спирачките. Остана да седи в колата, зареял поглед някъде в далечината.

Кипнала от възмущение, Кит мислеше единствено за безочието на Стивън, който буквално я отвлече посред бял ден. Какво ли щяха да си кажат колегите ѝ, станали свидетели на безцеремонното му поведение? Тя поклати отчаяно глава и потрепери.

Бавно вдигна очи към него. Петънцето от попадението на миниатюрната ракетка все още сивееше на бузата му. Една се беше замотала в косата му. Кит неволно посегна към скулата му и започна да чисти петънцето. Невидимите косъмчета на брадата одраскаха дланта ѝ и тя усети онези тъй познати възбуждащи тръпки под лъжичката.

— Ракетата те е изцапала... — Кит се мъчеше да оправдае някак факта, че продължаваше да търка нежно бузата му, макар че петното отдавна бе изчезнало. Ръката ѝ сама посегна към къдравите руси кичури и отстрани внимателно бялата ракетка. Тя стисна зъби и с огромно усилие на волята сподави бушуващия в душата ѝ копнеж.

Стивън сграбчи треперещите ѝ пръсти. Очите му горяха, но вече не от ярост, а от страст. Зарови пръсти в пухкавите ѝ коси и бавно я привлече към себе си. Гледаше я втръчено, сякаш поглъщаше с очи нежните черти на лицето ѝ.

— Защо? — промълви задъхан той. И я целуна. Замаяна, Кит осъзна, че никой не я бе целувал така. Усети порива на всяка своя клетка, ликуваща от щастие. Притворила клепачи, отпусна назад глава, готова да се подчини безропотно на неговата воля.

Как бе копняла тя за този миг! Знаеше, че не постъпва правилно... Сега обаче имаше значение единствено опияняващата прегръдка, жадно впитите му устни. Обгърна шията му и зарови пръсти в гъстата коса. Тялото ѝ се изви, търсещо влудяващата близост на плътта му.

Внезапно Стивън откъсна устни от нейните, изпъшка и пое дълбоко дъх.

— По дяволите! Не бях предвидил такива усложнения! — дрезгаво изрече той. — Доведох те да поговорим...

— Не съм в състояние да разговарям! — Гласът на Кит трепереше. Тя притисна лице до широката му гръд, за да скрие безпомощното си изражение. Забързаните удари на сърцето му отекваха в унисон със стремителния пулс на нейното.

Стивън опусна глава върху облегалката и затвори очи.

— Нищо не разбирам! — промълви най-сетне той. На устните му заигра едва забележима усмивка. — Ти винаги успяваш да провалиш всички мои намерения! Сякаш ме омагьосваш и разумът ми се оказва подчинен на чувствата.

— Аз съм кутсузлийка и завееяна... Нали сам каза. Неотразими качества... — отвърна глухо Кит. — Фатална комбинация, поне за теб...

Той се засмя тихо и докосна нежно рамото ѝ.

— Виж колко късно стана! Слънцето клони към залез...

Далеч на хоризонта, обагрени в пурпур, започваха да се събират облаци. Самотна чайка прелетя ниско над вълните и острият ѝ крясък разцепи въздуха.

— Почти забравих, колата ми остана на паркинга... Дано колегите не започнат да шушукат...

— Не бива да се тревожиш! Няма да позволя на никого да те обиди! Освен това, трябва да довършим разговора, заради който те доведох. Всъщност не сме го почвали. Държа това да стане още тази вечер! — твърдо каза Стивън и подкара колата. — Вземи си нещата от лабораторията! — нареди ѝ той, когато спряха в двора на компанията. В дъното на паркинга стърчеше самотно малката ѝ кола. — После ще вечеряме заедно! — добави с тон, който не търпеше възражения.

Кит дори не се опита да му възрази. Решителното изражение на лицето му не оставяше съмнение, че това щеше да е безполезно.

Ресторантът, в който я заведе Стивън, се намираше на две-три преки от дома ѝ. Беше една от забележителностите на Карлсбад.

— Никога не съм идвал тук — съобщи ѝ той, когато паркираха колата пред старинната викторианска сграда. — Макар че отдавна се канех да го сторя.

— Ще ти хареса, много е приятен. Често го посещавам! — Кит се помъчи да разведри някак напрегнатата атмосфера.

— И все още си стои цял и непокътнат?

— Не се тревожи! Съвсем наскоро привършиха ремонта му — пошегува се тя.

Стивън се разсмя чистосърдечно.

— Да сключим ли примирие? — предложи той.

Кит кимна в знак на съгласие. Влязоха в просторното преддверие на ресторанта, изцяло облицовано с дървена ламперия.

— Сградата е построена преди сто години — обясни тя. — Неотдавна я ремонтираха и я превърнаха в ресторант. Според мен, справили са се отлично. Преобразиха я в модерно заведение и същевременно съхраниха неповторимото ѝ оригинално великолепие.

Масите бяха разположени в овален салон, боядисан в пастелно розово и наситено зелено. Около тях на няколко места имаше красиво подредени саксии със зеленина, допълващи очарователната атмосфера на домашен уют и интимност. Посочиха им маса до остъклената веранда.

Все още ресторантът беше почти празен. Кит се размърда притеснена на стола си. Струваше ѝ се, че всички гости я оглеждат с любопитство, разбрали някак си, че преди по-малко от час тя беше в прегръдките на шефа си, готова да се подчини на всяко негово желание. Мъжът, който скоро трябваше да се ожени за друга...

— Да ми препоръчаш нещо? — Стивън като че ли бе усетил неудобството ѝ и искаше да ѝ даде възможност да се отпусне.

Кит бе свела поглед към масата и го наблюдаваше скришом изпод дългите си мигли. Беше тъй спокоен и уверен в себе си! Някакъв вътрешен гласен не спираше да ѝ повтаря, че трябва много да внимава, защото мъжът, седнал срещу нея, можеше да я накара да страда.

— Да, ще ти препоръчам нещо! — побърза да отвърне тя. — Ще ти препоръчам отсега нататък да не забравяш, че съм твоя служителка и да държиш мирно палавите си ръце! — Зад гърба ѝ се разнесе силен шум и Кит подскочи на стола.

— Беше момчето с количката с питиета — подхвърли небрежно Стивън и отвори менюто. — Струва ми се, че препоръката ти му се стори доста... оригинална.

Той поръча бутилка бяло вино. Кит набързо обърна две пълни чаши и чак тогава се престаши да вдигне очи от масата. Вечеряха

мълчаливо. Тя тъкмо привършваше великолепните спагети по рибарски, когато Стивън каза със спокоен тон:

— Естествено разбираш, че това не може повече да продължава...

Думите му сякаш увиснаха във въздуха. Объркана, Кит се прокашля нервно и попита:

— Какво не може повече да продължава?

— Бъркотията в лабораторията... — Той се наведе леко към нея и продължи: — Всъщност, май аз съм единственият пряк потърпевш от... — За момент се поколеба, търсейки най-подходящите думи. — Как да се изразя? От не особено приятната страна на твоите експерименти...

— Случвало се е и Тод да пострада...

— Хубаво, и Тод. Но аз наистина мисля...

— И госпожа Енрайт... — прекъсна го Кит, решила докрай да бъде честна, каквото и да ѝ струваше това.

— Добре де! Съгласих се. Значи аз, Тод и госпожа Енрайт в известна степен сме потърпевши...

— И майка ти...

— Кит! — Момчето, което се беше приближило да прибере празните чинии, ги изгледа стреснато. Стивън прекара нервно пръсти през косата си. — Ако ме оставиш да довърша мисълта си, ще разбереш какво се опитвам да ти кажа от пет минути: инцидентите, станали по твоя вина досега, са практически без сериозни последствия. Обаче я си помисли какво би станало, ако в такъв момент в лабораторията се озовеше госпожица Добсън!

Кит пребледня. Очевидно подобна мисъл никога не ѝ беше минавала през ума.

— Съжалявам! Не го...

— Не си го помисляла! — довърши вместо нея той. В очите му като че ли проблесна за миг съчувствие, ала тонът му остана твърд. — Там е цялата беда, Кит! Че не мислиш! Вече не си дете! Ти си възрастен човек и си длъжна да поемаш отговорност като възрастна. Една от тези отговорности е да гарантираш сигурността на хората, които работят с теб.

— Ще ме уволниш ли? — попита много тихо тя и усети, че брадичката ѝ се разтреперва.

— Няма да те уволнявам! — Стивън махна нетърпеливо с ръка.
— Мислех, че сме се разбрали по въпроса.

— Но това беше, преди да... — Кит млъкна. Защо, по дяволите, трябваше да му напомня за злополучното попадение на ракетката? Той вече заяви, че няма да я уволни. — Прав си! Нямам оправдание, че не се замислих по-сериозно за възможните последствия! Още веднъж повтарям: съжалявам много!

Откровеното разкаяние, което беше изписано на лицето ѝ, го трогна дълбоко.

— Много държиш на работата си, нали така? — попита той. Искаше му се да вярва, че необяснимото му вълнение не е проличало.

— Да — кимна Кит. — Работата значи много за мен.

— Защо?

— Защо ли? — Тя се замисли. Като че ли ѝ беше трудно да изрази с думи онова, което чувстваше. — Предполагам, че ми харесва, защото е забавна. Всеки работен ден е пълен с предизвикателства. Вземаш нечия идея и я променяш мъничко. Оставяш собствения си печат, тъй да се каже. — Кит се наклони напред. Очите ѝ блестяха живо, разпалени от ентузиазъм. — Някои хора смятат, че да се занимаваш с играчки е доста глупаво. Но според мен, аз помагам на децата да развият своето въображение. Те проявяват любопитство да научат как действа една играчка. Научават нещо ново и може би това ще ги накара да продължат да търсят и се учат.

— Само това ли? — усмихна ѝ се добродушно Стивън, когато най-сетне тя замълча, за да си поеме дъх.

— Нали попита? А ти самият как започна да се занимаваш с производство на играчки?

— Всъщност стана съвсем случайно. Току-що се бях дипломирал и се оглеждах за работа. В един вестник прочетох обява, която ме заинтригува. Пишеше горе-долу следното: „Стани създател на играчките, за които си мечтал като дете. Имат шанс онези, които са съхранили детското в сърцата си.“ Оказа се, че обявата била написана от един възрастен човек — Смити, който притежаваше фирма за играчки и искаше да се оттегли.

— И какво стана после?

— Старецът искаше да предаде компанията си в ръцете на човек, способен да мечтае като дете и да превръща мечтите си в

действителност.

— И това се оказа ти?

— Не се прави на толкова изненадана! — възкликна Стивън с престорено възмущение. — Смити ме избра измежду стотици, дори хиляди кандидати. Ако не вярваш, можеш сама да го попиташ. Все още е жив и здрав и се радва на старините си благодарение на своите дивиденди.

— Звучи невероятно! — Кит го изглежда подозрително. — Да не би сега да измисли цялата история?

Стивън се облегна на стола, скръсти ръце и се усмихна загадъчно.

— Ти си невъзможен! — намръщи се тя. — За наказание ще трябва да ми отговориш още на един въпрос! Само че честно, този път!

— Не подозирах, че играем такава игра. Значи, или отговарям честно, или ще последва наказание. И какво ще бъде наказанието ми, Кит, ако реша да си спестя откровеността?

Тя се замисли. Сценките, които въображението ѝ нарисова, не бяха особено благоприлични и я накараха да се изчерви. Стивън, проклетникът, явно веднага се досети за причината и ѝ намигна затворнически.

— Какво би казала майка ти за тия непристойни мисли?

— Ще каже навярно, че отдавна ми е време! — измърмори Кит още по-смутена. Защо всеки път се получаваше така? Трябваше поне веднъж да го постави натясно. Например с въпрос... Да, знаеше какво да го попита. — Е, и? Съгласен ли си да ми отговориш на въпроса?

— Давай, Кит! — Той махна примирено с ръка. — Виждам, че умираш от любопитство.

— Защо си против работещите жени? Какво толкова ти бъркаме в очите?

Да! Без да ще, беше улучила! Стивън сякаш се вцепени за миг. После ѝ отправи смразяващ поглед и тя почувства, че крайниците ѝ омекват.

— За втори път ми отправяш подобни обвинения — изрече той с леден тон. — Ще благоволиш ли да ми обясниш причината за абсурдните си твърдения?

— Наистина ли са абсурдни?

— Разбира се! — процеди Стивън. Кит забеляза, че пръстите му се вкопчиха в масата. — Трябва да съм луд, та да не признавам правото на жените да работят!

— Защо тогава искаше да назначиш на моето място мъж?

— Предполагам, защото желаех да назнача някого за постоянно! — Той не се опитваше да скрие раздразнението си. — Някой, на който мога да разчитам, че няма да зареже работата в мига, щом на хоризонта се появи бъдещият съпруг.

— Стивън, не смятам, че бракът изключва задължително кариерата — забеляза Кит спокойно. Някак съвсем естествено произнесе малкото му име. — Много жени правят успешна кариера, макар че са омъжени.

— Но не бива! — отрязва сухо той. В следващия момент осъзна, че не трябваше да го казва.

— Защо, Стивън? — попита тихо, ала настойчиво Кит. — Вероятно има някаква причина да го мислиш...

— Съжалявам, Кит! Не знам защо го казах. Наистина няма никаква причина!

— Стивън, сигурна съм, че ако не беше убеден в това — може би подсъзнателно — ти не би...

— Кажи ми нещо за себе си! — прекъсна я той, без да я изслуша. — На колко си години? Двадесет и пет? Двадесет и шест?

— На двадесет и пет. Обаче не виждам какво общо има...

— Достатъчно, за да си омъжена вече и да имаш едно-две деца — продължи натиска си Стивън. — Кажи, защо не си го направила досега?

— Мъчиш се да се отклониш от темата и да избегнеш въпроса ми! — В тона ѝ се чувстваше раздразнение. — Мисля, че не обсъждахме моите...

— Говорехме дали една омъжена жена може да следва кариерата си и как се отразява това на работата ѝ! Смятам, че това те засяга пряко. Отговори ми, а, Кит? Какво е мястото, което ти отреждаш на брака и децата и как се съчетават те с професионалните ти планове?

ПЕТА ГЛАВА

Кит усети, че изведнъж устата ѝ пресъхна. Стивън я караше да сложи на едната везна кариерата, а на другата — семейството и децата. Както и да отговори, щеше да се окаже в губеща позиция!

— Напомняш ми за моите родители — наруши накрая тя неудобното мълчание. — От години ми задават същия въпрос и не им омръзва.

— Решили са да те тормозят, докато капитулираш — пошегува се той. Лека усмивка разведри напрегнатото му лице. — Не отговори на въпроса ми, но аз ще проявя великодушие.

Кит се намръщи и реши да бъде откровена докрай.

— Наистина ужасно ми досаждат! Внушили са си, че ще изпусна влака. Не е особено приятно да ми го повтарят непрестанно. Изглежда все още имат някаква надежда, че в крайна сметка здравият ми разум ще надделее. Навярно в мечтите си ме виждат щастливо задомена — като брат ми Фредрик и жена му Ан. Да ти призная честно, те двамата също не ме оставят на мира. От къде на къде пък брат ми се е разбързал толкова да ме омъжва? Стивън, ако имаше сестра, щеше ли да ѝ досаждаш постоянно с натякванията си, че трябва час по-скоро да уреди семейното си положение?

Лицето му побеля като платно. За миг очите му заблестяха гневно, после станаха безизразни. Кит го гледаше стъписана. Не можеше да проумее защо думите ѝ предизвикаха такава странна реакция.

— Според мен, естествено е един брат да се чувства отговорен за сестра си. Убеден съм, че твоите близки ти мислят само доброто!

— Предполагам, че си прав. Само че щастието, което ми желаят, може би не отговаря на моите представи! Знаеш ли, поканиха ме да им гостувам в почивните дни. Досеща ли се защо?

— Сигурно пак ще те сватосват — засмя се той, доволен, че вниманието ѝ се бе насочило към друга тема.

— Много си досетлив! — кимна иронично тя. — Не че имам нещо против Джеси... Напротив, много е симпатичен...

— Само че не искаш да ти става мъж.

Кит го изглежда с неприязън.

— Чудя се, защо всички смятат, че една неомъжена жена мисли само как да се снабди със съпруг? Добре де! Ако стане — стане. Ако ли пък не — голямо чудо! — заключи тя с тон, който не търпеше възражение.

— А какво мислиш за децата? — попита Стивън след кратко колебание. — И те ли не те интересуват?

— Мисля, че не е необходимо да си омъжена, за да имаш деца! — отвърна Кит безгрижно, макар че определено преиграваше позата на светска дама. — За да избегнат усложненията на брака, много жени решават да си родят дете, без да се омъжват.

Сервитьорът, който прибираще чиниите от масата, я загледа с нескрито любопитство. Стивън го забеляза и се усмихна.

— Предполагам, че вече си натрупала солиден опит в това отношение? Или засега оглеждаш само потенциалните кандидати?

— Преди това да ви поднеса ли кафе? — нахакано попита младият келнер, ала побърза да се оттегли, когато срещна погледа на Кит, който не вещаеше нищо добро.

— Направи го нарочно! — сопна се тя на Стивън, почервения от гняв. Той дори не се опитваше да скрие усмивката си. — Отлично знаеш, че аз...

— Ти подхвана тази деликатна тема! — вдигна ръце Стивън, сякаш искаше да се предпази от свирепото ѝ настроение.

— Слушай, Стивън, съвсем не ми е до смях! Ако благоволиш да ме изслушаш, ще ти обясня, че обичам работата си и искам да остана в компанията. И не е нужно някой да ме дебне по петите и да ме заплашва, че ще изхвърча заради най-дребната грешка! Или пък постоянно да треперя, че ако случайно реша да се омъжа, рискувам да загубя работата си, защото господинът не одобрявал омъжените жени!

— Извинявай, Кит, само се пошегувах! Искаше ми се да разбера как ти възприемаш нещата. Знай, че никой няма намерение да те уволнява, ако някой ден решиш да се омъжиш. Макар че, откровено казано, това едва ли ще ме зарадва много.

— Но защо, Стивън? Моля те, обясни ми! Не е възможно да си толкова категоричен, без да има някаква причина!

Тя почти не се надяваше да получи отговор, затова остана малко изненадана, когато чу тихия му глас, в който се долавяше скрита болка:

— Защото съм добре запознат с последиците. Надявам се никога да не ми се налага да го изживея пак...

Появи се сервитьорът с кафето и Кит беше принудена да замълчи. Имаше нещо неясно в цялата история, реши тя и погледна скришом Стивън. Вероятно някакво събитие в миналото го караше да отрича правото на една омъжена жена да продължава да работи. Не че имаше голяма логика в подобно заключение... Може би познаваше жена, готова да зареже всичко, дори децата си, заради кариерата. Не беше ли случайно майка му?

— Кит, знаеш ли какво си мисля? — Резкият глас на Стивън прекъсна разсъжденията ѝ. — Може би причината за някои несполуки в работата ти се крие в постоянния натиск на близките ти? — Замълча и отпи глътка кафе, без да откъсва очи от нея. — Какво ще кажеш, ако те придружа до родния ти град?

— Моля?! — Кит зяпна от изненада. Парчето шоколадов сладкиш, което тъкмо щеше да налапа, падна върху снежнобялата покривка.

Той я наблюдаваше развеселен как напразно се опитва да заличи следите по покривката.

— Знаеш ли, идеята започва все повече да ми харесва! Предлагам ти да заминем заедно! Трябва... Искam да кажа, бих се радвал да се запозная с родителите ти.

Само че на нея идеята изобщо не ѝ хареса! Смръщила чело, тя се бързо преценяваше възможните клопки, които криеше това, на пръв поглед невинно, предложение.

— Не знам какво точно си намислил, но по-добре го забрави! — заяви категорично Кит. — Не възнамерявам да те запознавам с родителите си!

— Защо пък не? Бих могъл да съм полезен за каузата ти — възрази засегнат Стивън.

— Ами, по-скоро ще налееш масло в огъня!

— Как ще реагират вашите, ако заведеш вкъщи някой мъж и им покажеш, че той те интересува?

— От радост ще публикуват съобщение за събитието върху цяла страница във вестника! — отвърна тя.

— Искам да ти помогна да намериш някакво решение на конфликта с родителите си, а ти го удряш на майтап! — каза през смях той. — Питам те съвсем сериозно: може ли моето появяване да те отърве от досадното опяване?

Кит като че ли забрави опасенията си и не на шега се замисли по въпроса.

— Не знам... Не съм сигурна... Предполагам, че ще започнат да задават хиляди въпроси, ще правят скрити намеци, а после всяка седмица ще настояват за отчет докъде са стигнали отношенията ни...

— Но ще престанат да ти натякват, че трябва си избереш съпруг, не съм ли прав?

— Може би — кимна бавно тя. — Само че, Стивън, какво общо има това с...

— Има много общо — прекъсна я той. — Струва ми се, че ако ме представиш на родителите си като, да кажем... много добър приятел, за момента това ще реши проблема ти.

— Стивън, пропускаш нещо важно! А Лидия?

— Е, до сватбата има още много време! — отвърна той и махна безгрижно с ръка.

— Не, Стивън! Изключено е! Не мога да го направя!

— Слушай, Кит, вдигаш много шум за нищо.

— За нищо?! — възкликна изумена тя. Съмняваше се, че Лидия ще е на същото мнение...

— Не те разбирам, Кит. Създаваш излишни усложнения. Не ти предлагам да се женим. Изведнъж ми хрумна, че родителите ти ще те оставят на мира, ако решат, че си хлътнала по някого. Това е всичко!

— Не знам... Но никак не ми харесва!

— Кит, мислех те за по-умна! — рече той с известно раздражение. — Протягат ти ръка, а ти се дърпаш!

— Зависи от човека, който ти протяга ръка! — подхвърли тя. Стивън я прониза с леден поглед и Кит взе да се оправдава: — Извинявай, не исках да те обидя!

— Изобщо не те разбирам! Какво толкова губиш? Пристигаме при вашите и ти подхващаш от вратата: „Мамо, татко! Изненада! Запознайте се със Стивън, мой... — приклепваш два-три пъти с

дългите си мигли — ... мой добър приятел“. После два дни майка ти ще се разтапя от възторг, а баща ти ще задава многозначителни въпроси със сериозен вид. Например: „Къде работите сега?“ или „Какво е най-доброто ви постижение на голф?“

— А после? — засмя се тя, развеселена от живописната картина.

— После си заминаваме и ги оставяме да гадаят и да фантазират. Убеден съм, че вашите ще лапнат въдицата и ще те оставят на мира.

— За известно време... — уточни Кит.

— Дори и така да е. По-добре от нищо, нали?

Тя кимна колебливо. В погледа ѝ се четеше съмнение.

— Питам се, какво печелиш ти от този театър? Да не би да гориш от желание да демонстрираш таланта си като артист?

— О, участието ми в представлението не е безплатно! — усмихна се загадъчно Стивън.

— А, не си прави илюзии! Нямам намерение...

— Кит, защо никога не изслушваш хората докрай? — попита насмешливо той. — От теб се иска само да ми обещаеш, че ще сложиш малко ред на работното си място. Увлечена в амбициите си да успееш, навярно се подлагаш сама на силно напрежение. Като прибавим и натиска на родителите ти — резултатите са налице. Моето предложение е временно да успокоя топката на семейния фронт, което ще ти позволи да се посветиш изцяло на драгоценната си кариера! Съгласна ли си?

— Не знам защо, но имам неприятното предчувствие, че ще съжалявам! — въздъхна тя.

— Изключено е! — увери я Стивън с бодър глас, остави няколко банкноти на масата и се изправи. Излязоха от ресторанта, сподирени от многозначителния поглед на сервитьора.

Не, не можеше да продължава така! Свъсила вежди, Кит се готвеше за изпитанието на новата играчка. Само да ѝ свирне Стивън, беше готова да го последва до Северния полюс! „Така е, защото ти харесва, дори твърде много ти харесва — нашепваше ѝ друг глас. — Излишно е да се заблуждаваш. Затова се съгласи да заминете заедно. Приси си сама белята! Ами ако пак поиска да те целуне? Какво ще

правиш?“ Тя усети, че бузите ѝ пламват, защото не си правеше илюзии как щеше да реагира...

— Госпожице Мелъри!

Кит хвана несръчно контролната кутия на Чудовището Тарантул и без да иска закачи две жички. Проклятие! Ще има ли най-сетне миг покой? Като същински медиум този мъж се появяваше в лабораторията, когато нещо ще се случи!

Внезапно ѝ хрумна мисълта, че Стивън е премислил и е дошъл да ѝ съобщи, че няма да пътува с нея.

— Кажете, господин Сейнт Клеър, с какво мога да ви помогна?
— Тя се стараеше тонът ѝ да прозвучи дружелюбно.

— Искях да видя нашето чудовище. Нали не възразяваш? — Той посочи отвратителния паяк и я изгледа насмешливо. — За останалото вече се разбрахме...

По дяволите, изруга наум Кит. Какво толкова се е разхилил! Нека само да се отърва от досадните „сватовници“ и ще види!

— Моля, заповядайте! Чувствайте се като у дома си! — Внимавайте обаче, приятелчето хапе!

— Успяла си да го научиш вече! — измърмори под носа си Стивън. — Признавам, изглежда отвратително! — добави той, като разглеждаше внимателно косматото чудовище. — Как действа тази играчка?

— Напада! — отвърна лаконично тя.

Тод приближи до Стивън и измъкна паяка от ръцете му.

— Може и така да се каже... — побърза да обясни той и изгледа сърдито Кит. — Пълзи, естествено. И хапе...

— Челюстите му са доста здрави! — уточни Кит. Гримасата на устните ѝ трябваше да мине за усмивка. — Включваш дистанционното управление и натискаш копчето. Тод, защо не покажеш на господин Сейнт Клеър как действа нашето чудовище?

— Ще ми бъде много интересно!

— За съжаление дистанционното управление не е в ред... — измърмори Тод. — Ще ви покажа обаче подвижните му части. Виждате ли този малък отвор между челюстите? Във филма чудовището ще изхвърля през него някаква киселина. Все още не сме намерили задоволително решение...

— Работим по въпроса! — съобщи Кит с предизвикателна усмивка. — Освен това трябва да подложим на изпитание още няколко гадинки. Ще имаме и изненади. Смятам, че засега се справяме отлично.

— Клиентите ни ще останат доволни — закима одобрително Стивън. — Чух, че бързали да започнат снимките на новия филм. Чакат само да довършите чудовищата. Господин Темпълтън, ще бъдете ли така добър да ми покажете отчетите за работата на лабораторията?

Кит понечи да възрази, ала Стивън я изгледа строго и тя замълча.

— Щом настоявате, господин Сейнт Клеър... — рече Тод след кратко колебание. — Веднага ще ги донеса.

— Това пък какво беше? — попита сърдито Кит, когато вратата се затвори след Тод. — Току-що изпратих копие от отчетите в твоя кабинет. Или може би търсеше повод да го изкараш от стаята?

— Колко си досетлива! Реших, че няма да ти е особено приятно господин Темпълтън да чуе подробности за пътуването ни в събота...

— Няма да има пътуване! Премислих и промених решението си.

— Добре. Аз обаче не смятам да променям решението си! — твърдо заяви Стивън. — От понеделник няма да допусна никакви оправдания за твоята разсеяност! Ще носиш пълна отговорност за всичко, което става в лабораторията! — Кит понечи да възрази, ала той я хвана за раменете и я разтърси леко. — Защо отново да спорим? Искях само да ти помогна и нищо друго!

— Не ми трябва помощта ти! — Тя бе обзета от чувство на безсилие. — Сигурна съм, че ще допусна голяма грешка, ако отидем заедно при моите родители. Пак ще бъде на моята глава! Предчувствам го.

— Доколкото те познавам, сигурно си права — съгласи се Стивън, като се мъчеше да скрие усмивката си. — За съжаление обаче наистина не виждам друго решение. Нужен ми е служител, който да си гледа работата. Ти пък искаш да се отървеш от досадното вмешателство в личния ти живот. В известен смисъл интересите ни се преплитат, затова престани да го увърташ. Къде живеят родителите ти?

— В Пасадена... — Кит се видя принудена да се предаде.

— Ще мина край вас в девет и половина. Понякога движението до Санта Ана е доста натоварено, а ми се иска да стигнем преди обед.

Без да се сбогува, той се обърна и излезе от лабораторията.

— Къде изчезна тоя господин? — учудено попита Тод, когато се появи след малко с дебела папка в ръка. — Нали искаше да види отчетите?

— Май промени намеренията си — измърмори Кит.

— Май че изобщо нямаше такива намерения — подхвърли саркастично Тод. — Най-после ще ми обясниш ли какво става между вас? Ако не те познавах, щях да си помисля, че си се забъркала в любовна авантюра! — намръщено добави той.

— Тод, моля те! — Гласът ѝ прозвуча отчаяно и някак уморено. Господи, защо винаги нещата бяха толкова сложни!

— Кит, тревожа се за теб! — Тод направи крачка и сложи внимателно ръка на рамото ѝ. В очите му се четеше съчувствие. — Не мога да те гледам тъжна! Сигурен съм, че ако се забъркаш със Сейнт Клеър, накрая ще пострадаш само ти.

— Слушай, Тод! Не съм се забърквала в никакви любовни авантюри със Сейнт Клеър, нито пък имам подобно намерение! — избухна тя. В същия момент вече съжали, че неоправдано стоварва яда си върху Тод. — Извинявай много! Уморена съм, не спях добре. Сигурно затова се дразня лесно... Хайде да прекъснем този разговор!

Тод я изгледа изпитателно, усмихна се и дръпна плитката ѝ.

— Права си, рожбичко! Защо да се тормозим излишно? За твое сведение, едно от любимите ми занимания е да изпълнявам вятърничавите поръчки на Сейнт Клеър. Предлагам ти да се заемем сериозно с оная течност, дето паякът я плюе във филма. Сигурен съм, че ще ти подейства ободрително, ако започнем да се целим!

Остатъкът от седмицата измина като насън. За щастие и успокоение на Кит, Сейнт Клеър повече не се появи в лабораторията. Само на два-три пъти едрата му фигура се мерна в дъното на коридора.

В петък вечерта тя се прибра веднага вкъщи. Мечтаеше да се отпусне във ваната, а след това да се наспи. Пригответи набързо пътната си чанта, после се обади в Пасадена да предупреди родителите си.

Заспа почти веднага, щом се мушна между хладните ленени чаршафи. Събуди се едва на сутринта. Ярките лъчи на слънцето изпълваха стаята. Скочи от леглото. Чувстваше се бодра, готова смело

да посрещне всяко изпитание, макар че все още не можеше да свикне с мисълта за предстоящия театър.

Точно в девет и половина Стивън закова колата пред дома ѝ. Без да го изчака да позвъни, Кит грабна чантата и хукна навън.

— Виждаш ми се малко нервна... — подхвърли той, когато седна зад волана.

— Така ти се струва! — излъга Кит. Всъщност защо да крие? — Прав си — призна тя. — Мисля, че е оправдано...

Стивън я погледна. Неочаквано между веждите му се очерта дълбока бръчка.

— Кит, защо забравяш, че те са ти родители? Не е възможно да са толкова лоши!

— Кой каза, че са лоши, Стивън? — смаяно попита тя. — Съжалявам, ако съм оставила такова впечатление. Притеснявам се заради фарса... Не съм го правила друг път...

Той се усмихна, облегна се върху седалката и каза:

— Сигурно няма да повярваш, но и аз не разигравам всеки ден театър! Струва ти се, че ги лъжеш, така ли е? — Кит кимна мълчаливо. — Може би ще се почувстваш по-добре, ако ме представиш като такъв, какъвто всъщност съм — твой приятел и шеф, без да правим намеци за никакви по-особени отношения.

— Тогава като че ли се променя смисъла на твоето гостуване? — рече нерешително тя.

— Надали. Ако съм те разбрал правилно, майка ти ще ни е оженила, преди още да съм се здрависал с нея, а след по-малко от час ще вижда поне пет внучета около себе си!

— Тя е чудесна майка, Стивън. Не искам да си мислиш...

— Не бъди мнителна! Сигурен съм, че е чудесна майка. И точно затова ѝ е простено да пофантазира, че най-после любимата ѝ дъщеря е срещнала идеалния съпруг. Толкова ли е страшно?

— Защо, няма нищо страшно! — Кит се разсмя чистосърдечно. За пръв път от много дни усети, че ѝ олеква. — Разчитам на въображението ѝ... — Стивън я изгледа въпросително. — Ще ѝ е нужно доста голямо въображение, за да си представи, че си идеалният съпруг!

— Много бързо доби смелост! Имам неприятното усещане, че току-що ми нанесоха обида! — подхвърли той и натисна педала на

газта.

В съботната сутрин движението по магистралата не беше натоварено. Кит наблюдаваше разсеяно познатата крайпътна картина, ала мислите ѝ бяха другаде. Как изведнъж Стивън се оказа такъв яростен защитник на брака? Много мъже решаваха да постигнат чрез венчалната халка онова, което иначе им се изплъзваше. Например Джефри. Това разбира се не изключваше извънбрачни връзки. Или поне при Джефри... И все пак Стивън беше различен. Кит го усещаше може би инстинктивно.

Тогава на какво се надяваше? Той беше сгоден за Лидия. Ами ако родителите ѝ узнаеха за това? Тази мисъл я накара да настръхне.

— Разкажи ми нещо за родителите си... — стресна я гласът на Стивън.

— Няма що, навреме си се сетил! — подхвърли иронично тя. — Но, както казват хората: „По-добре късно, отколкото никога“. Слушай тогава. Предстои ти да се запознаеш с Елизабет и Кристъфър Мелъри.

— Бих искал да узная какъв е баща ти. И той ли е „експлозивен“ като дъщеря си?

— О, не! — възкликна Кит и в очите ѝ проблесна нежност. — Татко е много тих и спокоен. Благ човек може би е най-подходящата дума. Никак не приличам на него. Според мен, повече си приличат с Фредрик.

— А, баткото, който също те тормози със сватосване. Ще бъде ли у вас?

— Естествено! Той и Ан няма да пропуснат шанса да те видят! Значи ще имаш щастието да се запознаеш и с двете им хлапета. Крис е на пет години, а Бобчо ще навърши четири.

— Бобчо? Това пък що за име е? — развесели се Стивън.

— Всъщност името му е Били. Само ние с Крис си позволяваме да го наричаме Бобчо. Когато беше на две години, се навря в един чувал с боб и оттогава не иска да чуе за боб. Ще видиш, хлапетата са страхотни! Те са моите любимци!

Стивън я погледна с любопитство. За една жена, която не криеше пренебрежението си към брака, подобно отношение беше, меко казано, доста странно.

— Разкажи ми нещо за Ан — майката на страхотните хлапета.

— В училище беше най-добрата ми приятелка!

— А вече не е ли? — подхвърли уж случайно той.

— Вече сме големи. Съвсем естествено е пътищата ни да се разделят — натърти Кит, за да му покаже, че безразличният му тон не може да я заблуди. — Останахме добри приятелки... Просто не сме толкова близки.

— Не ми каза как изглежда?

Кит не отговори веднага. Чудеше се дали да му разказва всичко.

— Ще те оставя сам да прецениш...

— Представям си — сигурно е някаква домошарка. Според мен, главната причина да не гледаш с добро око на брака е тя.

— Млъквам! Повече няма да чуеш от мене дума! — разсмя се весело Кит. — Ти сам си го изпроси и аз няма да се бъркам!

ШЕСТА ГЛАВА

Остатъка от пътя изминаха за рекордно кратко време, почти в мълчание. Най-сетне спряха пред голямата, боядисана в бяло къща на семейство Мелъри. Стивън погледна Кит. Лицето ѝ изразяваше тревога и напрежение.

— Значи вадя меча, поемам дълбоко дъх и се хвърлям в бърлогата на лъвовете! — пошегува се той, за да я поразведри.

Кит дори не бе успяла да се усмихне, благодарна, че се опитва да я успокои, когато от къщата излетяха две хлапета и се втурнаха към колата.

— Лелъо Кит! Лелъо Кит! — запищяха те възторжено с тънките си гласчета.

— Хей, зверчета! Какво търсите тук? — сгълча ги уж сърдито тя, когато я задърпаха с не дотам чистите си ръце и почти насила я измъкнаха навън.

— Как можеш да питаш? Дойдохме да те посрещнем! — намигна чернокосият Крис. — Когато сутринта разбрахме, че си идваш, замолихме мама да ни пусне. Накрая ѝ писна и ни разреши! Каза, че ще ни даде на тебе. Искаш ли ни, лелъо?

— За нищо на света! — извика Кит с престорен ужас и отстъпи крачка сякаш се готвеше да се скрие в колата. Хлапетата се разкикотиха като луди.

— Какво ни носиш, Кит? — попита по-малкото момче и изтри с ръка осеяния си лунички нос. Русолява рошава коса закриваше челото му, а сините му очи горяха от любопитство.

— Млъквай, Бобчо! — сръга го в ребрата Крис. — Нали знаеш, че трябва да изчакаме мама...

Стивън погледна Кит с недоумение. Тя измърмори нещо и стрелна свирепо с очи хлапетата.

— Да вървим, после ще го обсъждаме. Баба и дядо сигурно се чудят къде се бавим.

— Баба каза, че си водиш мъж. Този ли е? — попита Крис, като оглеждаше критично Стивън.

Пламнала като божур, Кит изохка, а Стивън прихна да се смее.

— Слушайте, зверчета, я изчезвайте, докато запозная Стивън с баба ви! — нареди Кит. За нейно облекчение, хлапетата се подчиниха и хукнаха към задния двор.

Елизабет Мелъри беше дребна на ръст, със стегната фигура и къса червеникава коса, тук-там вече посребрена. Златисто кафеникавите ѝ очи, досущ като на Кит, грейнаха щастливо, когато приближи до тях.

— Как се радвам, че си тук! — прегърна тя дъщеря си и шумно я целуна.

— Чудесно е да се върнеш у дома! — Кит я притисна силно. Не криеше вълнението си. После сякаш изведнъж се сети за Стивън и се освободи от прегръдката на майка си. — Мамо, запознайте се със Стивън Сейнт Клеър — мой приятел. — Наблегна на думата „приятел“, преструвайки се, че не забелязва ироничния му поглед.

— Предлагам да се обръщаме един към друг на малки имена — каза Елизабет с очарователна усмивка. — Радвам много да се запознаем след всичко, което ми разказа Кит за теб.

— Моля да не ѝ вярвайте нито дума! Предполагам, че се е постарала хубавичко да ме подреди!

— Е, не беше чак толкова ужасно! — премигна невинно Елизабет. Кит трепна и затвори очи. Изражението на майка ѝ, което познаваше така добре, не вещаеше нищо добро за нея. — Кристъфър ме успокои. Каза, че дори половината от онова, което наговори Кит, да беше вярно, нямаше да те доведе у нас.

— Майко!

— Кит, исках да обясня на Стивън, че с татко ти сме непредубедени... — Погледна към Стивън и каза след кратко колебание: — Познавам Кит и смея да твърдя, че не е твърде точна в преценките си, особено по отношение на мъжете.

— Майко!

— Така си е, моето момиче! Казвали сме ти го неведнъж. Нека „приятелят“ ти да знае, че никога не сме очаквали да видим някакво чудовище!

Стивън се засмя, хвана Елизабет за ръката и ѝ намигна съучастнически.

— Кит сигурно се чувства неловко, че има... Приятел... — Стивън старателно придаде на лицето си свенливо изражение. — Винаги най-трудно се оказва представянето на родителите.

— Знам, така е! — Елизабет кимна съчувствено и го потупа по ръката. — След години обаче, когато вашите деца доведат възлюбените си вкъщи, ще се смеете от душа, припомняйки си днешното неудобство.

— Смятаме децата да са пет — подхвърли дяволито Стивън.

— Стивън, ти ми обеща... — избухна Кит, ала ударите на огромния часовник в коридора, който отброи дванадесет, заглушиха гневната тирада. Почти веднага към гръмкото отмерване на времето се присъединиха още половин дузина не по-малко гласовити часовници.

— Действат като спирачка срещу гнева — засмя се Елизабет. Кит отвори уста да възрази, ала от гърлото ѝ се изтръгна само сърдито хриптене. — Кристъфър е влюбен в своите часовници. Не дава и да се издума да махнем дори най-обикновения. — Елизабет хвана Стивън под ръка. — Ела да ви запозная. После ще ви оставя да си поприказвате, докато ние с Кити приготвим обета.

— Кити? — Очарован, Стивън недоловимо повтори галеното име на младата жена.

Кит стоеше пламнала от смущение и наблюдаваше с невярващи очи как двамата, хванати под ръка, се отдалечиха към всекидневната. Е, няма що, по-голямо нахалство от Стивън едва ли можеше да се очаква!

— Кит, да не си решила цял ден да стърчиш в коридора? — сепна я гласът на майка ѝ.

За момент Кит съвсем сериозно си помисли, че май това бе най-доброто разрешение за нея. После се отби във всекидневната да поздрави баща си, а оттам се шмугна в кухнята.

— Още не съм влязла вкъщи, а вече ми вързаха кухненска престилка. Да видят всички каква прилежна домакиня съм! — измърмори тя сърдито.

— Каза ли нещо, скъпа? — надигна глава майка ѝ, която подреждаше старателно подноса.

— Нищо! Искам да ми обясниш обаче какъв театър разиграваш? Кога съм ти разказвала за Стивън? Позвъних, за да ви предупредя, че няма да съм сама и толкова! Как ти хрумна да му разправяш, че съм го представила в ужасна светлина?

— Права си да се сърдиш, Кити. Но явно той смяташе, че си постъпила така. Защо, мислиш, е останал с такова впечатление? — Майка й я изгледа строго. — Според мен приятелят ти е много симпатичен, интелигентен. Допадна ми чувството му за хумор. Освен това, държа да го подчертая, той е ерген. — Не особено деликатният й намек очевидно се отнасяше за Джефри.

— Мамо, разбери, ние сме приятели и нищо повече!

— Знам, моето момиче! Стивън сам го подчерта! — усмихна й се лъчезарно Елизабет.

— Не е вярно! Той намекуваше...

— Знам, знам, скъпа... Кит, потърси горчицата, ако обичаш. Потънала е вдън земя!

Кит трябваше да се предаде. По всичко личеше, че майка й бе решила да си тълкува сама нещата. И нямаше сила на земята, която да я спре!

Кит отвори хладилника и извади бурканчето с горчицата, което, както можеше да се очаква, беше най-отпред на рафта.

— Кит, изнеси количката за сервиране в задния двор, а аз отивам да ги покана за обяд.

Беше прекрасен калифорнийски ден. Слънцето блестеше весело на безоблачното небе. Масата беше сервирана за шестима, а отстрани на малка масичка трябваше да седнат хлапетата. На масата бяха подредени голям поднос с шунка, студено печено месо и кошче с нарязана франзела.

— Май че тук са шетали един-два гладни мишока! — каза високо Кит и се зае да подрежда блюдата, които бе донесла с количката за сервиране.

От близкото дърво се разнесе шум на чупещи се клони. Измежду листата се подаде една рошава глава и две очички, които блестяха като живи въгленчета.

— Само гледай да ни изпортиш! — предупреди пискливо гласче.

— Чух ви, ужасни зверчета! — избоботи зад гърба на Кит плътен бас. — Бързо долу! И да не сте посмели да пипате храната, докато

всички не седнем на масата!

— Фредрик! Къде беше досега, разбойнико? — извика Кит и се хвърли в прегръдките на брат си.

— Запознавах се с твоя... ъ-ъ... Със Стивън. Ан ме предупреди за нищо на света да не разпитвам за твоя... Стивън — оплака се намусен Фредрик. — Толкова ли са сериозни нещата? И защо все аз последен трябва да научавам?

— Въпросите ти са вече два — кисело подхвърли Кит и се измъкна от прегръдките му. — Не си научил нищо, защото няма нищо за научаване! — каза тя, като натъртваше на всяка дума. — Със Стивън просто сме приятели!

— Добре де, кой е казал нещо друго? Но ако все така упорито подчертаваш, че сме приятели, бъди сигурна, че всички ще се усъмнят! — обади се зад нея Стивън. После я хвана несприноудено през кръста и я притегли към себе си.

Кит стоеше като препарирана. Изобщо не знаеше как да реагира. Усещаше силните му мускули, прилепнали до нежните извивки на тялото ѝ.

Не, това не се издържа! Ще полудея, повтаряше си тя, разтреперана от нерви, докато се мъчеше да се отскубне от здраво стисналата я ръка.

— Стивън... — изпъшка жално Кит, съзнавайки, че брат ѝ наблюдава сцената с любопитство.

Стивън сложи пръст на устните ѝ.

— Шт... Не трябва да се караме пред близките ти — сгълча я нежно той и се усмихна на Фредрик. — Сестричката ти е опасна! Избухва като сух барут!

Това вече беше прекалено! Без да се замисля, Кит ухапа силно пръста му. За миг Стивън сякаш се вцепени. После я изгледа сърдито и изсумтя:

— Ако знаех, че си толкова дива, щях да приложа други средства, за да затворя хубавата ти уста!

Кит впери поглед в стиснатите му устни, които я привличаха като магнит. Божичко, той беше способен да го направи! Тук, пред цялото ѝ семейство! Тя изпита непреодолимо желание да го целуне. Идеше ѝ да го сграбчи и да го събори на тревата...

— Слава богу, че Джеси не е свидетел на тази сцена! Сърцето му щеше да се пръсне на хиляди парчета от мъка! — чу се напевен женски глас.

Изненадан, Стивън се обърна към младата жена, която ги наблюдаваше усмихната. Дишането му се учести, като че ли внезапно бе получил силен удар под лъжичката.

— Не го жали чак толкова твоето братле! — измърмори Кит. — Веднага ще се разтуши с някоя от многобройните си приятелки. Добре, че не съм ревнива! — добави тя и посочи Стивън. — Запознайте се — това е Стивън. А това — домошарката!

— Домошарка ли? — Ан погледна въпросително към Кит.

Като ученичка Ан беше миловидно девойче, което не блестеше с изключителна хубост. Сега с чиста съвест човек можеше да я нарече красавица. Гъста гарвановочерна коса падаше на вълни върху раменете ѝ и обрамчваше съвършения класически овал на лицето ѝ. Черните вежди и дългите тъмни мигли контрастираха невероятно със сивосините ѝ очи и с леката руменина, обагрила високите изящни скули. Когато протегна ръка на Стивън, на устните ѝ разцъфна лъчезарна усмивка и разкри блестящи като перли зъби.

— Тук всички с нетърпение очаквахме да се запознаем с вас... — Каdifеният ѝ глас галеше слуха.

— Аз също горях от желание да се запознаем! — отвърна Стивън. — Кит ми разказа доста неща за вас, но пропусна да спомене колко сте красива.

— Не вярвам да се е впуснала чак дотам в подробности, че да ме нарече... домошарка...

Ярка червенина изби под бронзовия загар на Стивън. Кит наблюдаваше смущението му с нескрито задоволство.

— О, не! Как може! — запелтечи той объркан. — Аз... Тя...

— Предполагам, че ще обясниш... — обади се Кит, като разглеждаше с огромен интерес ноктите си.

— Моля да ни извините! — Тежката ръка на Стивън я стисна за рамото и я дръпна настрана. Присъстващите ги наблюдаваха с подчертано любопитство. — Ужасно хитро, Кит! Направо гениално! Да знаеш, ще ми платиш за това!

— О, нима? Интересно, по кой начин възнамеряваш да изпълниш заплахите си?

— Ето така! — отсече Стивън. И без да се колебае нито секунда, той я привлече към себе си, хвана силно брадичката ѝ, та чак я заболя и жадно впи уста в нейната.

Движението му беше толкова бързо, че Кит дори не понечи да протестира. Пък и защо ли? Повече от всичко в този миг желаше да се отпусне премаляла върху меката трева и да усети допира на неговото силно и възбуждащо тяло.

— Как мислите, обедът май може да почака? — Гласът на Елизабет им действа като леден душ.

Кит се дръпна рязко и се освободи от прегръдката на Стивън. Близо минута стоя полуобърната към „публиката“, чийто интерес към разигралата се сцена беше очевиден. Да можеше земята да се разтвори и да я погълне, отправи тя гореща молба към небето.

— Хей, Кит, ще ме умориш от смях! — изкиска се Бобчо. — Лицето ти прилича на домат.

— Защото той я целуна — с пренебрежение обясни Крис на брат си. — И мама се изчервява, когато татко я целуне.

— М-м... После мама винаги целува татко... Кит, няма ли да го целунеш?

Кит хвърли отчаян поглед наоколо. Макар и без особена надежда, потърси повод да се измъкне някак от неудобното положение.

— Мамо, забравила си майонезата! — заекна с треперещ глас. — Ще изтичам да я донеса.

— Ох, винаги забравям нещо! — въздъхна примирено Елизабет.

— Мамо, къде са ножовете? — попита Фредрик и бързо се оттегли след сестра си.

— Скъпа, знаеш колко мразя да наливам масло в огъня! — обади се Кристъфър Мелъри, като надзърташе над очилата си. — Ще се наложи обаче да взема няколко чаши, ако все пак искаме да пийнем нещо.

Най-сетне всички се събраха около масата. Докато обядваха и разговаряха неспринудено, Кит неусетно се отпусна. Само особенният блясък в сините очи на Стивън я караше да чувства известно неудобство. Когато обедът приключи, Фредрик и Ан съобщиха, че се прибират вкъщи. След дълги увещания разрешиха на Крис и Бобчо да погостуват още малко на баба си и дядо си.

— Ще ви чакаме за вечеря! — настойчиво помоли Елизабет. — Толкова рядко ми се случва да ви видя всички, събрани около трапезата!

— Какво си намислила да приготвиш за вечеря? — погледна я подозрително Фредрик.

— Е, и ти сега! — премигна невинно Елизабет. — Рецептата съм я опитвала... Обещавам, че този път всичко ще е както трябва!

— Ще ти повярвам, чак когато опитам яденето! Познати са ми кулинарните ти подвизи. Добре, ще бъдем тук в шест.

— Стивън, какво ще кажеш да се поразходим до стадиона? Има мач по ръгби — предложи Кристъфър. Надигна се от стола и затърси из джобовете си лулата. — Ще ми разкажеш нещо и за твоята компания. Доколкото разбрах, правенето на играчки се оказва доста доходен бизнес.

— За да бъде точен, ще подчертая, че успехът ни зависи много от всички, които работят в компанията — обясни Стивън, поглеждайки иронично към Кит. — Нямаме представа каква огромна роля може да играе всеки отделен човек.

— Така ли? — разсеяно отвърна Кристъфър и тръгна към къщата, като пропусна да забележи как дъщеря му се изплези нахално на госта. — Между другото, играеш ли голф?

Кит се изкиска. Стивън изобщо нямаше представа какво го очакваше след малко. Полека и с кадифени ръкавици баща й щеше да се добере до всичко, което искаше да узнае за личността на господин Сейнт Клеър. Целият следобед оставаше на разположение на Кит. Можеше да поиграе до насита с любимите си племенници.

Слънцето вече клонеше към залез, когато тримата, капнали от умора, се излегнаха на гъстата трева в задния двор.

— Вижте онези облаци — посочи Кит небето. — Приличат на огромно стършелово гнездо...

— Ами! — възрази привлечено Бобчо. — На мене ми прилича на хралупа, в която се крият бухали.

— Глупости! Това е машина за пуканки. Не виждате ли, че пуканките са се разсипали покрай съда... — рече Крис с тон на познавач и се претърколи по корем. — Ей, Кит, носиш ли нещо?

— Кога съм ви забравяла? — Тя седна на тревата и извади от джоба две пакетчета с цветни топчета. — Ще ни трябва една чиния и вода. Я да видим, ще успеем ли да се доберем до кухнята, без баба да ни забележи?

Тримата скочиха на крака и хукнаха към къщата. Бобчо отвлече вниманието на баба си, докато Крис измъкна от бюфета една чиния, а Кит грабна чаша с вода. Като се превиваха от смях, хлапетата хукнаха към най-закътаната част на двора. Събраха глави над странните подаръци, изгарящи от любопитство.

— Гледайте внимателно какво ще стане! — Кит извади едно черно топче от пликчето, пусна го в чинията и наля малко вода. Топчето моментално започна да набъбва. В началото наподобяваше безформена пихтия, но не след дълго прие очертанията на страховит закръглен черен бръмбар.

— Не е ли противен? — попита Кит, като го хвана за крачето и го вдигна високо.

— Пфу, ужасен е! — Крис го изглежда с отвращение. — А как се казва?

— Още не съм му измислила име. Как ви се струва Кошмарната Буболечка? А тези червени топчета съм ги нарекла Кървящите Пиявици. Стават много отвратителни.

— Покажи ни! — в един глас замолиха хлапетата със светнали от възторг очи.

— А, не може! — разсмя се Кит на детската им кръвожадност. — Сега умуваме с Тод как можем да изстрелваме топчетата с воден пистолет. Представете си, целиш се в противника и изведнъж... А знаете ли кое е най-невероятното?

— Кит!

— Уф, баба ви ме вика! Бързо съберете всичко! По-късно пак ще си поиграем с топчетата. Засега ви възлагам бойната задача да измислите имена за тези симпатични приятелчета. Освен бръмбара и пиявицата, има още отровно жълта змия и виолетов паяк. Ще се справите ли със задачата?

— И още как! — отвърнаха в един глас момчетата. — Дядо ще ни помогне. Страхотен е, когато трябва да измисля имена!

Крис и Бобчо хукнаха към къщата. Откриха дядо си във всекидневната. Разговаряше оживено със Стивън. Хлапетата се

разположиха на килима пред телевизора.

— Слушай, как мислиш? Можем да наречем змията Хлъзла — предложи Бобчо. — Или Завъртулка?

— Не, Завъртулка подхожда повече на паяка, а на змията — Хлъзла. Какво ще кажеш?

— Ох, ужасно съм гладен и направо не мога да мисля! — оплака се Бобчо. — Дядо, кога ще вечеряме?

— Боя се, че не мога да ви кажа — отвърна спокойно дядо им. Децата го изгледаха с огромно разочарование. — Днес за вечерята отговаря баба ви.

— А, не! Само това не! — извикаха в хор те и се спогледаха.

— Мирише ми на изгоряло! — намръщи се Крис. — Ако това е нашата вечеря, вече не съм гладен!

— И аз! — побърза да обяви Бобчо.

— Наистина мирише на изгоряло! — Стивън се размърда неспокойно в креслото и подуши въздуха. — Може би ще се наложи да помогнем?

— Да, трябва да е задушеното на Елизабет... — отбеляза Кристъфър дълбокомислено и изпусна няколко кълбета дим от лулата си. — Чудесно задушено... беше.

С крайчеца на окото си Стивън долови многозначителните погледи, които си размениха Крис и Били.

— Може би... Ако все пак... — започна той, ала не довърши, озадачен от развеселеното изражение на Кристъфър.

— Стивън, добре ще е навреме да научиш, че ако Елизабет си навие нещо на пръста, значи край! Изобщо не си струва да я разубеждаваш! Например, тя категорично държи сама да приготвя яденето, когато имаме гости.

Под вратата на всекидневната пропълзя тънка струйка черен дим.

— Деденце, пушек! — предупреди Бобчо със загрижен вид. — Ако не побързаш, знаеш какво ще последва!

Крис сръга братчето си. Двамата събраха глави и възбудено зашепнаха. Стивън напрегна слух, ала долови само отделни думи. Къде, по дяволите, беше изчезнала Кит? Нещо трябваше да се предприеме!

— Какво ще последва? — попита неспокойно той.

— Отлично знам какво ще последва — отвърна разсеяно Кристъфър, без да откъсва очи от телевизора. — Не виждам какъв е смисълът да се крещи, щом реферите са слепи! Виж го само! Погрешен пас за трети път само в тази четвъртина!

— Може би все пак да изключим печката... — предложи Стивън, когато черните талази, които идваха от кухнята, се сгъстиха. — Сигурно Елизабет не би възразила...

— Боя се, че не е така. О, господи, какво правиш?

— Какво стана? — скочи като ужилен Стивън.

— Видя ли го? Направо му подари топката! — Кристъфър поклати отчаяно глава, като се взираше напрегнато в екрана през гъстия облак черен дим, изпълнил стаята. — Къде ги намират тия играчи, не знам!

За момент Стивън искрено помисли, че сърцето му ще спре. Внезапно в стаята отекна пронизителният писък на димния детектор.

— Започна се! — изкрещя Крис, мъчейки се да надвика оглушителния шум, и си запуши ушите.

— О, божичко! Всички в това семейство са като Кит! Защо не го предвидих? — измърмори Стивън, обзет от паника.

— Майко! — долетя от кухнята разтревоженият глас на Кит. — Обеща ми, че ще наглеждаш яденето! Изключи печката! Веднага!

Последва шум от бързи стъпки, цвъртене на вода, излята върху нажежен предмет, прекъсвано от странно пукане и свистене. Кристъфър изтръска пепелта от загасналата си лула.

— Крис, тичай и кажи на Кит да изключи детектора. После отвори задната врата! И да не се изпуснеш пред баба си, че аз съм те накарал! — намигна той заговорнически на внука си. — Били, като че ли някой чука на вратата. Моля те, виж кой е! — После се обърна към Стивън. — Сядай, момко! Ще се наложи да почакаме за вечерята!

— Нищо подобно! — На вратата беше застанал Фредрик и се усмихваше широко. В ръцете си държеше огромна кутия. — Ние пак сме тук! Съвсем навреме, ако се съди по миризмата! Предлагам да опитаме пицата, която случайно реших да купя по пътя. Кой е против?

СЕДМА ГЛАВА

Ударите на часовниците събудиха Кит в полунощ. Явно отдавна не бе гостувала в родния си дом, щом беше отвикнала от многогласния им хор. Обърна се на другата страна, готова да заспи отново, ала до слуха ѝ достигна шум от тежки стъпки. Значи среднощната дандания беше събудила не само нея. Измъкна се неохотно от леглото. Май трябваше да влезе в ролята на любезна домакиня и да предложи на госта чаша горещ шоколад. Наметна лек халат върху копринената нощница и сънливо затътрузи крака към кухнята. Открехна вратата и видя, че Стивън клюмаше край масата, заровил пръсти в рошовата си коса.

— Сигурно няма да повярваш, но като свикнеш, изобщо не ги чуваш! — подзе Кит и се усмихна с разбиране. — Само че ти трябва малко време...

— Струва ми се, че никога не бих могъл да свикна с тази дандания! — измърмори Стивън.

— Какво ще кажеш, ако сваря какао? Понякога помага... — Тя отвори шкафа и след дълго ровене измъкна някакво канче.

— Надявам се, не си се учила от майка си да вариш какао — подхвърли той с тревожен глас.

— Ако обичаш, спести си подигравките! — строго нареди Кит, като се мъчеше да не избухне в смях.

— Изобщо не съм имал намерение да се присмивам! — побърза да я увери Стивън. — Но станалото до голяма степен отговори на част от напиралите в мен въпроси, свързани с някои любопитни черти от характера ти — добави той и се почеса по наболата брада. — Съгласен съм с теб — никак не приличаш на баща си!

— Ужасно духовито! Ще се пукна от смях — изглежда го намръщено тя и шумно стовари канчето на печката. Извади от хладилника мляко и го наля в съдинката. — Мама наистина не е кой знае какъв готвач. Татко обикновено се навърта около печката, когато у

нас се готви обед или вечеря. Но пред непознати тя държи да се представи като изрядна домакиня.

— Което според нея значи, че е длъжна собственоръчно да приготви вечерята...

— Точно така! А това, че не е първокласна готвачка, съвсем не означава, че е лоша майка! — наежи се Кит. — Искам да ти кажа, че и двамата са ужасно мили! Направо са страхотни!

— Напълно съм съгласен с теб! — На устните на Стивън заигра подкупваща усмивка. — По всичко личи, че в отношенията им цари учудваща хармония. Такава рядкост в наши дни...

— Откакто се помня, е било така — сподели тя.

— Кит, искам да те попитам нещо... — Стивън се взря настойчиво в очите ѝ. Изглеждаше някак объркан. — Моля те, обясни ми, защо така ожесточено си се вкопчила в кариерата, когато пред теб е примерът на родителите ти или на Ан и Фредрик? Наистина ли вярваш, че служебните успехи ще те направят по-щастлива, отколкото любовта на един съпруг или грижите за децата, които ще растат пред твоите очи?

Кит не отговори веднага, смръщила замислено чело.

— Може би след онази вечеря съм оставила погрешно впечатление у теб — започна тя, като внимателно подбираше думите си. — Нямам нищо против брака и децата. Напротив, искрено се надявам, че един ден ще мога да направя своя избор като останалите членове на моето семейство.

— Но ти все пак не отговори на въпроса ми — намеси се той.

Тя въздъхна.

— Стивън, в известна степен отговорих на въпроса ти. Според теб излиза, че съм длъжна да направя някакъв избор: или, или. Ала аз не мисля така. За мене няма нищо странно една жена да държи на кариерата си и същевременно да се радва на щастлив семеен живот. В наши дни не са малко жените, които са решили този въпрос съвсем успешно.

Той се замисли върху думите ѝ. Лицето му изглеждаше напрегнато и объркано.

— Това ли е била тайната амбиция на майка ти? Навярно, след като се е омъжила, е искала да работи, а не е могла...

Кит поклати отрицателно глава и се усмихна.

— Стивън, търсиш някакво дълбоко, едва ли не загадъчно, обяснение на моето решение. Греша обаче! Мама има твърде традиционни възгледи за брака. След сватбата е сметнала, че като добра домакиня и грижовна майка, е редно да си стои вкъщи и да си гледа съпруга и децата. Татко осигуряваше издръжката на семейството, защото мама го желаше. Мислиш ли, че някой е в състояние да я принуди против волята ѝ да си стои вкъщи?

— Защо тогава...

— Защото обичам работата си. — Кит хвана двете му ръце. — Защото ми се иска да живея пълноценно, да оставя нещо след себе си. Защото все още не съм срещнала човека, за когото бих искала да се омъжа... — Сърдит вътрешен глас я нарече „лъжкия“, ала тя се престори, че не чува. — И най-сетне, защото все още нямам деца.

— Ами когато си родиш деца и дойдат грижите за тях?

— Нека стане, тогава ще му мисля! — отвърна безгрижно тя.

— Пак намери начин да се измъкнеш от въпроса!

— Защо твоето категорично мнение да е по-разумно? Хайде да сме откровени докрай. Предлагам ти да свалим картите на масата! Ще споделиш ли съкровенията си тайна къде се крият корените на твоята предубеденост към жените, които държат на кариерата?

— Не съм предубеден! — възрази Стивън.

— Тогава ще се ожениш ли за такава жена?

— Не! — призна той след кратко колебание и освободи ръцете си. Стана и с нервни крачки отиде при бюфета. Взе две големи чаши, остави ги на масата и пак седна. Пъхна ръце в джобовете на черния си халат и замислено погледна Кит. В очите му се долавяше стаена горчивина и болка. — Ти си щастливка, Кит! Не знам дали го осъзнаваш. Имало е кой да се погрижи за ожуленото ти коляно, да изтрие сълзите от разплаканите ти очи. Да слуша веселото ти бърборене, да ти чете, да си поиграе с теб. А аз си нямах никого...

— Но... — подхвана Кит, като си мислеше за майката на Стивън.

— Ти се запозна с нея! — изсмя се той, сякаш бе прочел мислите ѝ. — Как си представяш, че две изпоцапани деца, момченце и момиченце, ще се покатерят върху белоснежната пола на президентката на „Клеърингтън Козметикс“? Не дай си боже да я целунат! Та нали по невнимание могат да развалят безупречния грим?

На първо място в живота ѝ винаги е стояла кариерата! Дори преди децата!

Кит се вторачи ужасена в него. Внезапно с кристална яснота прозря причината за отношението на Стивън към всички майки на света, решили да не изоставят кариерата си. Как можеше да е такава глупачка. Десетки, ако не стотици пъти, беше виждала властното лице на Виктория Сейнт Клеър върху кориците на най-популярните списания в Америка.

Тя беше олицетворението на американската мечта. Началото на могъщата империя за козметика беше сложено в един гараж с гръмкото название „Салон за красота“. За много кратко време Виктория достигна до върха. Естествено, било е невъзможно да се бориш за слава и богатство и да отделяш време на някакви си сополанковци...

— Стивън, каза момченце и момиченце... — заекна Кит. — Значи имаш сестра... Никога не си ми споменавал за нея.

— Имах — мрачно процеди той. — Почина преди много години...

— Стивън, ужасно извинявай! — прошепна Кит. — Сега разбирам реакцията ти в ресторанта, когато заговорих за Фредрик...

— Остави това! Искам да знам какво мислиш за децата! — рязко я прекъсна той, явно решил да премине в открито настъпление. — Значи, в плановете ти за бъдещето на тях е отредено второ или трето място, може би последно, в зависимост от настроението или ангажиментите?

— Не е вярно! — извика Кит, убедена, че казва истината. — Стивън, не можеш да слагаш всички хора в един калъп! Предполагам, че за майка ти е било безкрайно трудно да съчетава отговорностите в компанията с грижите за своето семейство.

— И ти я защитаваш? — попита той невярващ. Ехидна усмивчица разтегли устните му. — Защо ли пък се чудя? Седнал съм да обяснявам как се чувства едно дете, зарязано от майка си заради пари и слава, на жена, за която кариерата стои първо място!

— Не е често! Искях само да кажа...

— Кит! Млякото!

Тя го изгледа сащисана и в следващия миг хукна към печката. Не, не искаше да оправдава Виктория Сейнт Клеър! Не беше толкова

безчувствена! Неочаквано в главата ѝ нахлуха картини от собственото ѝ детство. Беше тъй различно от детството на Стивън.

В топлите неделни утрини отиваха на екскурзия в околностите на града. Често обичаха да се разхождат с майка им из парка и обикновено накрая влизаха в градската библиотека. Кит си спомни участията си в училищните представления. Уроците по плуване на Фредрик... Лека усмивка озари лицето ѝ, щом си припомни купищата прегорели сладки. Десетки пъти майка им се беше проваляла като готвачка, в стремежа си да им угоди и да ги зарадва с нещо вкусно. Елизабет Мелъри беше призвана да бъде майка. В това се състоеше кариерата ѝ. Дори ако някога бе изпитала неудовлетвореност, никога и с нищо не го беше показвала.

Кит смръщи вежди. Онова, което Стивън сподели с нея, обясняваше до голяма степен желанието му да свърже живота си с жена, отдадена изцяло на семейството. Разбираше го отлично, но не можеше да се съгласи с него.

Тя наля горещото мляко в чашите, добави препълнена лъжичка какао и енергично разбърка течността.

— Значи причината за твоето отношение е майка ти — отбеляза Кит с равен глас.

— Точно така. Тя е в основата. Майка ми е нагледен пример, че е невъзможно да носиш две дини под една мишница. Жената, която ще ми стане съпруга, трябва да споделя изцяло възгледите ми за семейството и децата... И за кариерата...

— По-добре кажи за „отказването от кариера“! — уточни Кит хапливо. — Излиза, че бъдещата ти съпруга е длъжна да зареже всичко — работата, личния си живот — и безропотно да сведе глава пред твоите предразсъдъци. И то защо? За да стане госпожа Сейнт Клеър...

Тя усети, че не ѝ достига въздух. Да стане негова съпруга... Да споделя живота на този мъж, ласките му, любовта... Сърцето ѝ се сви от мъка. Възгледите им за брака, за живота — толкова несъвместими — изключваха това! Току-що Стивън съвсем недвусмислено ѝ каза, че между тях не може да има нищо общо!

Кит прехапа долната си устна. Защо, по дяволите, това трябваше да я измъчва? Опитва да преодолее чувството на отчаяние, което завладяваше душата ѝ. Уви, напразно! Единственото обяснение на нейната реакция беше, че е безнадеждно влюбена в Стивън. Това беше.

Трябваше да го признае пред себе си! И цялото онова твърдоглавие, с което защитаваше разни щуротии като кариера, засегнато достойнство, наранено честолубие — за всичко беше виновен Стивън.

— Моята жена ще трябва да зареже кариерата си! — отсече той предизвикателно, прекъсвайки нерадостните ѝ разсъждения. — Съжалявам, ако подобна перспектива ти изглежда непривлекателна.

Тя помисли за момент, че ще се разсмее истерично. Непривлекателна?! Господи, какво говори той? Сините му очи сякаш я пронизваха и тя се сви на стола.

— Добре. Досега се опитвахме да намерим обяснение за моите възгледи — каза той с леден тон. — Да видим как стоят нещата от другата страна на барикадата! Има ли някаква причина да държиш толкова на кариерата?

— Боже мой, нали вече ти обясних! Няма особена причина да се стремя към кариера...

Стивън отпи глътка от горещото какао и я изгледа въпросително.

— Сигурна ли си? Не е ли свързано случайно с историята с Джефри?

— Глупости! Това пък как го измисли? — ядоса се Кит.

— Не вдигай толкова пара, моето момиче. Този път няма да те оставя да се измъкнеш, без да ми отговориш на въпроса! — добави той и се наклони към нея. — Защо си толкова сигурна, че любовта ти към Джефри, с която той се е подиграл, като те е зарязал, не е повлияла на решението ти да потърсиш утеха в професионалното издигане?

— За твоє сведение, не съм била зарязана, както ти се изрази! — процеди през зъби тя. — Някои неприятни истини излязоха наяве и аз се отървах от него.

— Позволи ми да отгатна. Той също е държал на „традиционната“ съпруга...

— Грещиш! Вече си имаше такава. Искаше му се да се сдобие освен това и с „традиционната“ любовница! Естествено, отказах.

— Извинявай, Кит! Не съобразих... — заоправдава се Стивън. Внезапно в очите му проблесна топлота. — Чувствала си се жестоко наранена. И си потърсила някаква утеха в работата...

— Не! — Тя отмести поглед. Невероятните му очи я изкушаваха да се хвърли на врата му. — В началото наистина болеше. Доста скоро

обаче установих, че когато не си обичала истински един мъж, боли не толкова сърцето, колкото засегнатото честолюбие.

— Идеален начин да се скриеш в защитна броня! — каза тихо той. Гласът му беше изпълнен със съчувствие. — До болка ми е познато!

— Не, не е така! — възрази упорито Кит, изправи се и сложи ръце на кръста. — Беше толкова отдавна...

— Била си в колежа — предположи Стивън и също стана, като я наблюдаваше с любопитство. — Първата любов... Млада жена, току-що прекрачила в света на възрастните... Огромното разочарование от поруганата любов... И решаващ, че кариерата може да я замести.

— Не е вярно! — Тя завъртя безпомощно глава. — Греша...

— Така ли мислиш? Сигурен съм, че не греша! — Стивън протегна ръце към нея и я привлече към себе си. — Кит, нека ти покажа колко е прекрасно да си жена! Да чувстваш, че някой те обича, че не си му безразлична! Може ли работата да замести тези чувства? — Той се доближи съвсем и потърси устните ѝ.

За части от секундата Кит остана неподвижна. Инстинктът я караше да го отблъсне. Ала копнежът ѝ да се притисне до силното му тяло сломи всяка съпротива, преди дори да е започнала. Зарови пръсти в косите му, устните ѝ се разтвориха сами и тялото ѝ се отпусна, сякаш беше от възък, омекнал от изгарящата му прегръдка.

— Стивън, моля те... — Гласът ѝ трепереше издайнически. — Това не решава нищо. Та ние мислим толкова различно по основното, което свързва двама души. Нека само...

— За едно обаче сме единомисленици! — каза нежно той, като я милваше по раменете. — Кит, знаеш ли, готов съм да зарежа всичко, само като си помисля за сочните ти устни! Дори твоето твърдоглавие не намалява желанието ми да ги целувам дълго, много дълго, докато разкрия тайната на онази божествена наслада, която те даряват!

— Моля те, не говори така! Ти презираш нещата, които аз...

Устните му възпряха горчивите слова.

— Не, не е вярно! — прошепна Стивън на ухото ѝ. — Остави, не мисли за нищо, скъпа! Отпусни се... Не е ли прекрасно, че сме заедно? — Той притисна силно треперещото ѝ тяло и устните му се впиха в нейните с дива страст. — Кит, искам да усетя нежната ти кожа...

Посегна нетърпеливо към ефирната ѝ роба и тя се плъзна леко по раменете ѝ. С трескави ръце погали гърдите ѝ, скрити само от полупрозрачната коприна на нощницата.

Кит усети, че сърцето ѝ замира и покорно отпусна глава назад. Устните му, изгарящи като жарава, докоснаха ухото ѝ и се плъзнаха по нежната извивка на врата към едното рамо, после към другото, за да развържат тънките презрамчици на нощницата.

— Кит! Желая те! — изпъшка Стивън. Тих стон се изтръгна от гърлото на Кит, сякаш да насърчи ръцете му, които жадно изучаваха тръпнещото ѝ тяло.

— Вземи ме! — умолително прошепна тя, когато той обви с ръце коленете ѝ и я вдигна като перце.

— Кит! — прозвуча напрегнато гласът на Стивън.

— Да, Стивън! Моля те! — шептеше опиянена тя и обсипваше с целувки лицето му.

— Кит!

С огромна неохота тя отвори стиснатите си клепачи и го погледна объркана. Тогава зад гърба ѝ някой се прокашля. Кит се обърна и ужасена видя родителите си, застанали на прага.

— Предполагам, че няма да искате кафе точно сега? — смутено попита Елизабет.

— Господи! Тъкмо това ли намери да им кажеш? — викна нервно Кит. Не би могла да издържи дори секунда още мълчанието, надвиснало над стаята.

От кухнята на малкия апартамент се разнесе силен трясък и на вратата се показва Стивън.

— А ти какво очакваше да им кажа? — попита той сърдито и размахна парче от счупената чаша. — Къде, по дяволите, държиш метлата и лопатата?

— В килера, като всички нормални хора! Можеше да измислиш нещо по-приемливо! Предполагам, не за първи път те сгащват с жена — ехидно подметна тя и мигновено съжали за думите си.

Стивън нахълта като хала в стаята, позеленял от гняв.

— Госпожице, мери си думите! Подобни намеци не ми допадат! — изръмжа задъхан той, свил заплашително юмруци. — Какво, за

бога, да им кажа? Посред нощ ме виждат да прегръщам съвсем не по братски невинната им дъщеричка, при това, полуоблечена!

— Ако обичаш, повече не си прави труда да се вживяваш в ролята на Рет Бътлър! Няма нужда!

— Дадено, Скарлет! Нямах проблеми — подхвърли той язвително. — Можеш да си сигурна, че за последен път се поддавам на изкушението на сладките ти устнички! Твърдо съм решил да не допускам невинните лешникови очи да ме омайват чак дотам, че да забравя къде съм!

— Наистина ли, Стивън? — премигна Кит, объркана от неочакваното откровение.

— Да, точно това се случи! — отвърна рязко той.

Кит искаше да се усмихне, ала не посмя. Почувства се щастлива, при все че в признанието му прозираше не малка доза огорчение.

— Стивън, но ти им каза, че сме сгодени — въздъхна тя и потърка челото си с ръка. — Не можеш едновременно да си сгоден за две жени...

— По дяволите, какви ги дрънкаш? — Стивън я гледаше смаян, сякаш изведнъж ѝ беше поникнала втора глава.

— Годеницата ти... Забрави ли?

— Годеницата ми!? — повтори той сащисан. — Да ти призна честно, не се сещам коя е тя. Ще бъдеш ли така добра да ми припомниш?

— Браво, бе! Чувството ти за хумор ще ме умори! — възкликна възмутена Кит. — Предупреждавам те — край на шегичките! Положението е сериозно и трябва да измислим нещо!

— Чудесно! Предполагам, че знаеш името ѝ и къде да открия бедното, забравено от мен създание, за да изясним нещата?

— Ако бях на мястото на Лидия, щях да те убия! — извика гневно Кит. Шеговитият му тон изобщо не я трогна. — Как може да си толкова подъл! Лидия ще се разсърди много, ако разбере как прекарваш почивните си дни. Оправдавам я напълно!

Стивън я гледаше потресен. Явно гневните нападки бавно проникнаха в съзнанието му. Лицето му постепенно се отпусна, а в очите му заблестяха насмешливи пламъчета.

— А, да! Горката Лидия!

— Не те разбирам! — Кит закрочи нервно напред-назад. — Как можа да го направиш? Искам да кажа, че между нас все пак нещо стана... — Стивън изцъка предупредително с език. — Добре де, нещата се задълбочиха! Ще бъда честна и ще призная, че не оказах особена съпротива... Я не се прави на ангел! — избухна тя, вбесена от невинното му изражение. — Нищо не оправдава поведението ти! Как можеше да ме целуваш...

— Много просто, скъпа. Ето така! — каза той и пристъпи енергично към нея.

— Махни се от главата ми! — Кит се отскубна от ръцете му, задавена от гняв. — Точно за това говорех! Как можеш да ме целуваш, когато скоро ще се жениш за Лидия?

— И кой ти каза, че ще се женя за нея?

— Ти ми каза! — погледна го объркана Кит. — Или тя... Не знам... Вече не си спомням... Самата аз ви чух да обсъждате сватбените планове в твоя кабинет. И не се мъчи да ме будалкаш! Оня камък на пръста ѝ не беше пластмасов...

— Сейнт Клеър, скъпа. Лидия Сейнт Клеър.

— Изобщо няма да се хвана на въдицата ти! Всички в компанията са наясно... — Думите му като че едва сега проникнаха в съзнанието ѝ. — Лидия... Сейнт Клеър... Значи вече сте женени?! Значи вие сте били женени през цялото време, докато ние... Докато ти... Предател! Подлец!

— Някой казвал ли ти е случайно, че не си съвсем в ред? — попита Стивън с тих глас, макар лицето му да не предвещаваше нищо добро. — Лидия Сейнт Клеър е моя братовчедка, безмозъчна глупачке! Единствената ми братовчедка. Тя е дъщеря на чичо ми, ако държиш да узнаеш точната ни роднинска връзка! Можеше да ме попиташ, щом толкова се интересуваш от нея! — Кит стоеше онемяла и глупаво премигваше с очи. — Между другото, ласкаеш мъжкото ми самочувствие, като мислиш, че съм тръгнал да те ухажвам, при положение, че вече съм сгоден. Благодаря ти, чувствам се страхотно!

— Значи не сте сгодени... — заекна Кит и тъпо се усмихна.

— Да не съм Джефри! Как можа да го помислиш! Благодарение на мнителността ти, забъркахме такава каша!

— Ти си виновен! И не се опитвай да се оправдаваш с мене! — наежено отвърна тя, ала душата ѝ ликуваше. Стивън не беше сгоден!

Стивън не беше обвързан! — Предупредих те, че всичко ще завърши зле. Ама кой да ме послуша!

— Тук си права, трябваше да те послушам — рече той кисело и се отпусна на дивана. — Вината е изцяло моя. Трябваше да съобразя, че крушката не пада по-далеч от корена!

— Как смееш! Те не са такива! Аз не съм... — изкрещя Кит, готова да се нахвърли с юмруци върху него.

Стивън изобщо не обърна внимание на гнева ѝ. Притвори очи, поглади с ръка брадичката си и продължи замислено:

— Държа да те осведомя, че водех съвсем нормален, спокоен живот, преди ти да нахълташ с гръм и трясък в него. Внимателно обмислях и планирах всяка своя стъпка. Предвиждах да разширя дейността на компанията. Всичко вървеше отлично. До определен момент... — Клепачите му леко се повдигнаха и той я стрелна с очи, в които се четеше упрек. — Смятах, че ще срещна, тъй да се каже, традиционната жена, ще се влюбя в нея, ще създадем семейство и ще си имаме деца. Изобщо като филм. Доколкото си спомням, в сценария не фигурираше лицето Кит Мелъри. Да, абсолютно съм сигурен — нямаше такова име! И ето, че се появява нов персонаж и плановете ми отиват по дяволите!

— Горкичкият! Виждам, че безсънието те е измъчило. Буден си, пък бълнуваш!

— Сигурно си права — съгласи се Стивън и неволно се прозя. — Близо тридесет и шест часа не съм мигвал.

— Стивън, стана много късно — каза нерешително Кит. — Не е ли по-добре да се прибираш?

— Защо? Хич не ми се иска да се размърдвам! Не виждам причина да бия посред нощ толкова път — диванът е чудесен — измърмори той сънливо и се изтегна удобно. — Освен това, смятам, че има място и за двамата. Е, не мога да ти обещаю пълноценен сън...

— А пък мислех, че бълнуването се дължи на изтощение — забеляза тя.

— Скъпа, знай, че никога няма да ме видиш толкова изтощен! — отвърна Стивън в просъница. След минута вече спеше.

Кит не можеше да си намери място в кухнята. Посегна нервно към чашата, огледа намръщено черната утайка от кафето на дъното ѝ и я бутна настрана.

Я, моля те, се успокой, си каза тя сърдито. След малко той ще се събуди и ще си тръгне. Тогава можеш да си легнеш. Един здрав сън ще ти се отрази добре!

За стотен път надзърна през откренатата врата на всекидневната. Сама не осъзнаваше, че жадно търси с очи в мрака очертанията на едрото му тяло. Подтиква на непреодолим копнеж, тя се промъкна в стаята и застана пред дивана. Стивън спеше по гръб, обърнал на една страна глава. Очите ѝ, замъглени от вълнение, се плъзнаха по русите къдрици, обрамчващи спокойното му лице.

Така ли щеше да изглежда и синът му? С гъста златисторуса къдрава коса и дълги мигли? Необяснима болка прободеше изведнъж сърцето ѝ. С кристална яснота видя едно хлапе, което навярно много щеше да прилича на малчугана Стивън. Синът на Стивън. Неговият син!

— Сънувах те! — Тихият сънлив глас на Стивън я стресна. — Събудих се и видях, че ме гледаш. Ала погледът ти беше толкова странен, Кит! Стори ми се тъжен... Кажи, за какво си мислеше?

Тя мълчеше безпомощно. Боеше се да каже истината. Той я наблюдаваше внимателно и сякаш се досещаше за отговора, който се опитваше да скрие. Протегна ръка и нежно я придърпа до себе си.

— Успокой се, мила, всичко ще бъде наред! — прошепна Стивън и докосна с устни косите ѝ. — Все ще измислим нещо заедно...

Кит преглътна коравата буца, заседнала в гърлото ѝ, и притисна лице до широкото му рамо, за да скрие бликналите си сълзи.

ОСМА ГЛАВА

— Виж само как вали!

— Да не повярваш — въздъхна Кит и се сгуши в прегръдката на Стивън. Дватама наблюдаваха пороя през прозореца на кабинета му. — Свикваш с лазурното небе, с полъха на морския ветрец, решаващ, че лятото ще продължи вечно и изведнъж — есента дошла. Така е в Южна Калифорния... Докато някой ден действителността те цапардосва безмилостно!

— Моля ти се, Кит! Разбрахме се да оставим нещата да следват естествения си ход, нали така. Ако не си забравила, бяхме при родителите ти преди малко повече от месец...

Точно преди шест седмици и шест дни, помисли Кит и се усмихна тъжно. И всеки миг в този месец и половина тя сякаш се намираше на седмото небе от щастие. Не искаше изобщо да допусне, че някой ден всичко това можеше да свърши. До преди малко... Тя се обърна към Стивън. Притисна лице до неговия син пуловер и го прегърна през кръста.

— Как успяваш с такава лекота да четеш мислите ми? Казах само...

— Каза само, че идва ден, когато трябва да погледнеш действителността в очите! — прекъсна я унило той. — Ще ти призная, че не съм готов да го направя. Искане ми се да поживея още малко със слънчевата светлина на лятото, преди снегът и ледовете да помрачат прекрасното ми настроение!

— Много добре знаеш, че тук не пада сняг — опита да се пошегува Кит. — А колкото до леда — зареждай редовно формичките в хладилника и винаги ще имаш под ръка, когато ти притрябва.

— Ужасна си! Къде остана романтиката? — Стивън я погледна с обич. — Знаеш ли, харесвам те повече с разпуснатата коса, отколкото с плитка — добави той и погали неговите коси като коприна кичури.

— Нали знаеш защо я сплитам... — подхвърли тя и усети, че се изчервява.

Стивън направи учудена гримаса и притисна с длани пламналите ѝ страни.

— Не си спомням да си ми казвала... — Той се взря в блесналите ѝ очи. Изведнъж усмивката му се стопи и в погледа му пламна страст. Наведе се и целуна сочните ѝ устни. — Кит, качваме се веднага горе! Ще спуснем плътните завеси и няма да се интересуваме изобщо дали навън вали като из ведро, или грее слънце. Искам да останем в леглото цяла нощ и цялата неделя!

— М-м-м, готова съм да се поддам на изкушението! — прошепна Кит. — А приемът на майка ти?

Стивън докосна нежно устните ѝ.

— Не е нужно да търсиш оправдания. Казах ти, ще чакам, докато сърцето ти подсказе, че си готова... — Той я целуна по носа и бързо смени темата. — Предполагам, че предстоящата среща с майка ми те кара да се чувстваш нервна...

— Малко — призна тя. Все едно, от Стивън нищо не можеше да скрие. Беше излишно да се преструва, че не се притеснява. — Майка ти съвсем не е глупава! Рано или късно ще се досети за отношенията ни.

— Съвсем естествено е, след като ти присъства на сватбата на Лидия... — сухо отбеляза той.

— М-м-м! Мен ако питаш, причината бе начинът, по който ме целуна. — Кит го изгледа предизвикателно. — Съмнявам се, че Лидия успя да забележи — нейният Питър изцяло я бе омаял. Не мога да твърдя обаче същото за майка ти!

За нейна изненада, на сватбата Виктория Сейнт Клеър се беше държала твърде дружелюбно. Дори остави впечатлението, че тайно одобрява връзката им... Естествено Виктория — тя настоя Кит да я нарича така — не обели дума по въпроса. Както винаги, острият ѝ език не прощаваше никому. На Кит обаче ѝ се строи, че забелязва някакво облекчение в красивите ѝ тъмни очи. Може би...

— Любопитна съм да видя новата ѝ къща! Никога не съм присъствала на парти по такъв случай! Как мислиш, ще има ли много гости?

— Доколко познавам майка си, смятам, че ще присъства целият местен елит — отвърна Стивън кисело.

— Да ти призная, нейните приеми са твърде префърцунени за моя вкус. Но както казват хората — всяко зло за добро. Ще се измъкнем, без някой да забележи нашето отсъствие, а после ще се отдадем по-приятни занимания. Готова ли си? Да тръгваме.

Половин час търсиха адреса, който Виктория Сейнт Клеър беше дала на сина си. Най-сетне спряха пред неголяма къща, сгушена сред вековни борове. Стивън погледна листчето с адреса и пак се взря в табелката с номера.

— Има някаква грешка! — измърмори той.

— Изглежда много малка... — добави Кит.

— Меко казано! Това тук би се побрало във всекидневната на последната й къща! Сигурно съм записал погрешно номера.

В същия миг входната врата се отвори и на прага се появи Виктория Сейнт Клеър.

— А, та това е майка ми! Оказва се, че в крайна сметка, няма грешка! — подхвърли Стивън развеселен. — Интересно, какво ли е измислила сега?

Новият дом на Виктория Сейнт Клеър не се покриваше изобщо с очакванията на Кит. Беше обзаведен непретенциозно и все пак изглеждаше очарователно с меките пастелни тонове и топлината на домашния уют.

— Виждам, че си изненадан, Стивън! — Виктория Сейнт Клеър изгледа сина си насмешливо. — Пази си силите. Тази вечер съм ви подготвила и други изненади! Елате с мен. Ще ви покажа къщата. В действителност е много по-просторна, отколкото изглежда отвън. Има две спални с отделни бани, всекидневна, трапезария, уютен малък кабинет и кухня. Кухнята е моята гордост! Сигурно ще се наложи да взема няколко урока по готварство, за да я използвам — добави тя и погледна крадешком към Стивън.

— Къщата ти е прекрасна, мамо! Намирам, че е твърде необикновена за твоя вкус! — Думите му бяха искрени. Той се настани удобно на малко канапенце пред горящата камина и прегърна Кит. — Никак не прилича на дома ти в Лос Анджелис. Кой измисли обзавеждането?

— Аз! Съвсем сама! — с нескрита гордост заяви Виктория, като се усмихваше щастливо. — Архитектът, който ангажирах, реши, че не съм в ред. Убеждението му се затвърди напълно, когато настоях да

облицоват едната стена в спалнята с морски камъчета. Накрая чашата преля. Не можа да преживее водопада и цветната градинка, които държах да стигат до всекидневната. Тръшна вратата и заяви, че докато е жив, не желае да ме вижда. А, звънна се! Отивам да отворя — скочи тя и хукна към входната врата.

— Много се е променила — рече Кит нерешително. Замисленият вид на Стивън я смущаваше. — Изглежда... Как да се изразя? Някак си щастлива, освободена...

— Пак е намислила нещо! Никак не съм сигурен, че то ще ми допадне... — намръщи се той.

Виктория се върна във всекидневната, придружена от Лидия и чернокос младеж със сериозен вид. Изнервения младоженец, смътно си припомни Кит и се усмихна.

— Предвид обстоятелствата на вашето запознаване, да ви представя пак: Лидия и Питър Валънс, Кит Мелъри. Стивън го познавате, надявам се.

— О, да! В деня на сватбата беше толкова напрегнато... — заоправдава се Лидия и се усмихна мило. — Но имам смътен спомен, че сме се срещали и преди това... Стивън, не беше ли в твоя кабинет? Признавам, че тогава бях малко изнервена...

Виктория я изгледа въпросително и Лидия се изчерви виновно.

— О, какво говорите! Така е винаги пред сватбата... — бързо се намеси Кит. Очевидно Лидия не искаше леля ѝ да разбере, че се бе оплаквала на Стивън от нейната намеса в подготовката за сватбата. — Стивън каза ли ви какво си помислих тогава? — продължи Кит и за да отвлече вниманието на Виктория, разправи най-подробно за комичната си грешка. Когато най-после завърши забавния си разказ, Лидия я погледна с благодарност.

— Майко, бях разбрал, че сме канени на парти по случай новия ти дом. Подрали ли сме или това са всички гости? — попита Стивън.

— Този път реших, че ще празнуваме в тесен кръг. Отивам за шампанското. Лидия, вървете с Кит в кухнята и донесете чаши. Те са в шкафчето над мивката отдясно.

Кит забеляза, че Лидия и Стивън размениха тревожни погледи. Очевидно поведението на майка му ги безпокоеше. Доколкото се беше

запознала вече с непредвидимия характер на Виктория Сейнт Клеър, навярно не им липсваха основания, си каза Кит.

— Мислех, че гостите ще бъдат много повече — подхвърли тя, когато влязоха в кухнята.

— Не, леля ме предупреди, че ще бъде семейно тържество — отвърна младата жена. — Да не би да има повод, достоен да се полее с шампанско, а аз още да не знам?

— О, не! Няма такова нещо! — побърза да отхвърли намека й Кит и веднага попита: — Това ли е цялото семейство? Стивън спомена, че баща му е починал, когато е бил много малък, а сестра му — преди доста време. Все пак... — Тя замълча, чувствайки, че е навлязла в деликатна тема.

— Не се притеснявай! — успокои я Лидия. — За съжаление, това е цялото семейство. Татко и мама загинаха при самолетна катастрофа, когато бях на десет години. Отидох да живея при леля Виктория. Никога не бих могла да й се отблагодаря за обичта и грижите, с които ме обграждаше. — Кит се обърка. Думите на Лидия никак не съответстваха на образа, който Стивън й беше представил. — Учудвам се, че Стивън е споменал за Кери — продължи Лидия. — Тази тема е табу в дома на леля! Никога не съм ги чувала да разговарят за нея. Всъщност знам за съществуването й, защото веднъж родителите ми заговориха случайно пред мен. Струва ми се, че е излишно да задълбаваме по въпроса. Съгласна ли си? — попита тя, макар отлично да съзнаваше, че думите й разпалиха въображението на Кит. — Да се връщаме при другите! Умирам от любопитство най-сетне да узная тайнствените новини, с които леля е решила да ни смае!

И наистина, всички буквално онемяха от изумление, когато Виктория Сейнт Клеър съобщи какъв бе поводът за малкото семейно тържество.

— Какво си направила? — Стивън пръв възстанови способността си за говори.

— Мисля, че ме чу добре! — Виктория вирна надменно глава. — Продадох всичко. Компанията, апартамента, вилата. Всичко!

— Защо го направи? — извика Стивън, без да обръща внимание на това, че Кит го хвана за ръката, мъчейки се да го успокои. — Клеърингтън бе целият ти свят, смисълът на твоя живот!

— Не те разбирам, Стивън. Защо се сърдиш? — изглежда го с изненада майка му. — Смятах, че ще се зарадваш...

— Преди двадесет години — да — прекъсна я безцеремонно той. — Но днес не виждам смисъла на твоята постъпка!

— Знам, че съм отскоро член на вашето семейство и навярно нямам право... — колебливо се намеси Питър. Изкашля се смутено и намести очилата върху носа си. — Виктория, може би има някаква причина... ъ-ъ... свързана със здравето ти?

За миг в стаята надвисна гробно мълчание. Стивън се втренчи уплашено в майка си. Най-последно смехът ѝ, необикновено топъл, сложи край на потискащата неизвестност.

— Какво говориш, Питър? Притесненията ти ме трогнаха, ала наистина няма за какво да се безпокоите! Не ме заплашва никаква коварна болест! — каза тя и погледна крадешком към сина си. Кит беше готова да се закълне, че в очите ѝ проблесна нежност и тъга. — Хей, Кит, я долеи шампанско в чашата на Стивън. Горкото ми момче, много е пребледняло!

— Благодаря, но няма нужда! — отказа той нетърпеливо предложеното вино. — Започвам да си мисля, че ще се наложи да съм напълно трезвен, докато получа някакво смислено обяснение за постъпката ти, майко! Прочутата Виктория Сейнт Клеър, образец за светска елегантност, е решила да се свре в тази къща? Какво падение! Не отричам, тук всичко е очарователно, ала според мен, не се покрива с твоите изисквания...

— Мисля, че слабо ме познаваш, Стивън! — възрази разпалено майка му. — Просто реших, че е крайно време и аз да се порадвам на семейството си. Ето Лидия вече е омъжена и недвусмислено намеква за деца. Ти и Кит фактически живеете медения си месец... — Млъкна изведнъж, стъписана от унищожителния поглед на сина си, но бързо се съвзе и продължи атаката. — Може да съм всичко, Стивън, само не се опитвай да ме правиш на глупачка! При това, не виждам какво лошо има да ми се иска да се погрижа за вашите деца, когато се родят? — заключи безгрижно тя.

— Че откога изпитваш такава нужда? — подметна той.

— Стивън! — извикаха в един глас Лидия и Кит.

Лидия се спусна към леля си и я прегърна нежно.

— Знаеш колко много ще се радвам, лелю! — възкликна тя въодушевено, поглеждайки наежено към Стивън. — Винаги съм те смятала за своя втора майка! Дватама с Питър ще сме щастливи да бъдеш баба на нашите деца!

— Стивън, а ти няма ли да си щастлив децата ти да имат такава баба? — попита Виктория и го изгледа насмешливо.

— Какво говориш, майко! Ще очаквам със затаен дъх деня, когато твоят внук ще се напишка върху любимата ти рокля! — рече той и смилено наклони глава.

— Наистина ли? — Усмихна се загадъчно възрастната дама. — Сигурно няма да повярваш, но и аз очаквам този ден с нетърпение!

— Невъзможно! — разсмя се Стивън.

— Скъпи синко, ти само ме дари с внук и пак ще си говорим! Готова съм да жертвам най-скъпия си тоалет! Хайде, да сключим ли примирие? — усмихна му се тя и го хвана за ръката. — Хей, няма ли гладни в тази къща? Какво ще кажете да хапнем нещо! Умирам от глад!

— Държах се като последния кретен! Нали така? — навъсено попита Стивън, когато стигнаха пред къщата на Кит.

— Е, струва ми се, не биваше да даваш десетминутна преднина на Лидия и чак тогава да се сетиш, че за теб ще бъде върховно щастие децата ти да щъкат около баба си, с риска дори да подмокрят скъпата й рокля! Мисля обаче, че се поизхвърли, когато настоя за конституционна поправка по въпроса и за незабавното й ратифициране от присъстващите.

— Хм! А според теб нормално ли е по време на десерта да се четат цитати от наръчника „Възходът на жените — десет начина да държиш мъжа под чехъл“? Кажи, просто тъй, от любопитство, винаги ли го мъкнеш в чантата си?

— Винаги! — отсече Кит. Не смяташе да му признава, че една съседка — ревностна поклонничка на феминизма, с доста странни възгледи за мъжката половина от света — я беше помолила да върне книгата в градската библиотека.

— В един момент ужасно съжалих, че нямам фотоапарат! — засмя се Стивън. — Трябваше да запечатам за поколенията

неповторимото изражение на Лидия, когато четеше пасажии от главата „Сексуалната власт над мъжа — повече изобретателност, за да го оковете във вериги“. Стори ми се, че Питър щеше да получи удар!

— Сигурно пихме малко повече шампанско! — изчерви се Кит.

— А, моля! Говори в единствено число! През цялото време бях трезвен като младенец!

— Тогава нямаш оправдание! — заключи тя заядливо и изпревари сърдитото ръмжене с въпроса: — Мислиш ли, че майка ти ще ми прости свободното държание?

— Боже мой, ти май се шегуваш! Та тя е във възторг от тебе! Убеден съм, смята, че най-сетне съм намерил подходяща жена!

— А ти какво мислиш по въпроса?

Усмивката изведнъж изчезна от устните му.

— Разбирам, че искаш да попиташ променил ли съм отношението си към съпругите, които държат на кариерата, нали? — присви очи той. — Сметнах, че тази вечер отговорих доста точно на въпроса ти, макар и под формата на шега. Не, отношението ми е непроменено! А твоето?

— И моето!

— Добре! Според мен обаче пропускаш някои дребни подробности, когато правиш толкова категорични заявления...

— Какви например?

— Например тази! — С рязко движение Стивън я притегли към себе си и я целуна.

— Не знам защо не се получава! — въздъхна Кит. — Да опитаме с някое друго „прелестно“ създание?

— Аз вземам пиявиците... — Сивите очи на Тод блеснаха дяволито. — Ако искаш, опитай с Хлъзгавото змийче.

— А, няма нужда! Защо да му давам повод да ме изхвърли от компанията? — измърмори Кит и включи предупредителната сигнална лампа.

Не беше виждала Стивън от вечерта, когато гостуваха на майка му в новия ѝ дом. Вече шест дни сякаш беше потънал вдън земя. Напразно се оглеждаше с надеждата поне за миг да зърне едрата му фигура по коридорите на сградата.

Добре, но ако си въобразяваше, че тя ще направи първата стъпка, жестоко се заблуждаваше! Отлично съзнаваше каква беше целта на Стивън — да я принуди да избира между него и работата. Кит сви устни. Подлият му номер нямаше да мине! От днес нататък щеше да го държи на разстояние с отблъскваща студенина и безупречен професионализъм. Пък ако ще да полудее!

— Ти да не си решила цял ден да стърчиш там? — прекъсна Тод пороя мрачни мисли, които се въртяха в главата ѝ. — Знаеш ли, моето момиче, вече не си интересна! Никакви експлозии, никакви гафове. Нищо! С две думи — скучна си! Защо не споделиш какво терзае душичката ти в последно време?

— Не разбирам за какво говориш...

— Разбираш и още как! — натърти Тод и започна да пълни водните пистолети. — Уж разговаряме за нещо, а ти витаеш някъде другаде. И не се мъчи да ме убеждаваш, че господин Главният няма вина за това! Откакто ти и Сейнт Клеър... — Тод забеляза, че лицето ѝ пребледня и млъкна. Нейната уязвимост го измъчваше. Беше наясно колко безнадеждни са чувствата му към нея, затова му се искаше поне да я утеши.

— Извинявай, Кит! Тук е пълно с клюкари! — изруга той сърдито. — Трябваше да я зашия тая проклета уста! Но нали знаеш, скъпа, колко се тревожа за теб. Ако някой път изпиташ нужда да излееш душата си — аз съм насреща. Може би това ще те облекчи...

— Благодаря ти, Тод! — На устните ѝ заигра измъчена усмивка. — Ти си истински приятел, но те уверявам, че ще се справя и сама.

Тод беше абсолютно прав, призна пред себе си тя. Трябваше да се отърси от отвратителната си антипатия. Нямаше да позволи работата ѝ да страда заради Стивън. Кит тръсна решително глава и съсредоточено зачете бележките, пръснати по лабораторната маса.

— Вземи топчето и го пусни в пистолета — оживено нареди тя.

— Знаеш ли откога очаквам този миг? — погледна я усмихнат Тод — Струва ми се, че не съм пораснал много, когато стане дума за игра.

— Чудесно! — Кит взе малко жълто топче, постави го във водния пистолет и енергично го разклати. — Да видим какво ще се получи този път. Хей, не е честно! — изписка тя, когато край ухото ѝ

прелетя тъмночервена струя. Една престрелка с водни пистолети ще бъде най-добрия лек срещу мрачни мисли, помисли си развеселена.

— Кит, я виж! Получи се! Ела насам! — разнесе се въодушевеният глас на Тод.

— Няма да ме метнеш! — изкиска се Кит и надникна недоверчиво иззад масата, като се целеше в приведената фигура на Тод. Натисна спусъка и лепна точно над главата му върху отсрещната стена голямо жълто-зеленикаво петно. Обхваната от детски ентусиазъм, тя наблюдаваше с възторжена усмивка как лепкавата течност бързо се сгъстяваше и приемаше формата на преплетени в кълбо змийчета. — Ура-а! Успяхме!

— Хей, Кит!

Без да се замисля, тя се обърна по посока на гласа и в същия момент по лицето ѝ потече лепкава тъмночервена течност.

— Тъпкано ще ти го върна! — изръмжа Кит заканително.

Отвърна ѝ подигравателното кикотене на Тод, последвано от шум на отваряща се врата.

Кит трябваше да изчака търпеливо, докато набъбващата смес се втвърди, и чак тогава успя да я изчисти от лицето си. Все пак най-важното беше, че успяха! Стивън щеше да е във възторг... По дяволите, отново Стивън!

— Госпожице Мелъри? — Припукващият звук на високоговорителя я накара да замръзне. — Безопасно ли е влизането?

Кит хукна към вратата, отвори я и се вторачи в Стивън, сякаш искаше да го погълне с очи. И това ако беше студенина и сдържаност! Поне да се беше хвърлила в краката му и така да приключи всичко, печално си помисли тя.

— Заповядайте! Бойното поле е прочистено от мини! — Кит се усмихна дружелюбно, макар да ѝ струваше усилие, когато забеляза Лидия, застанала до Стивън.

— Реших, че за Лидия ще бъде интересно да се запознае с естествената ти среда — обясни с насмешка Стивън. — Имаше известно колебание, когато узна подробности за някои от живописните ти изпълнения, ала накрая успях да я убедя, че днес опитите са безопасни.

— Надявам се да не преча — каза смутена Лидия.

— Боже мой, какво говориш! — отвърна ѝ чистосърдечно Кит. — А ти бъди спокоен, прибрали сме динамита на сигурно място! — обърна се тя към Стивън. — Експериментът с нитроглицерина беше вчера. Днес работим с безобидни буболечки — добави и очите ѝ блеснаха закачливо. Стивън приветства думите ѝ с весел смях и Кит усети, че гневът ѝ изведнъж се изпарява. Господи, къде останаха лютите закани? Единственото, което ѝ се искаше в този миг, беше да го зарадва, да съзре одобрение в очите му. — Ето нагледен резултат от днешните ни опити — посочи тя с ръка към ярко жълтото кълбо, залепено на стената.

— Това пък какво е? — попита нервно Лидия и се отдръпна боязливо.

— Нарекли сме го Хлъзгавите змийчета. Точно днес улучихме формулата и можем да използваме сместа във водни пистолети — гордо съобщи Кит и погледна Стивън в трепетно очакване.

— Нима успяхте? — възторжено извика той, спусна се към нея, грабна я през кръста и я завъртя във въздуха. — Фантастично! Моите поздравления! — Остави я на пода. — Бях сигурен, че ще се справиш, Кит! — добави нежно и неохотно дръпна ръцете си.

— Наистина велико нещо! — заобяснява оживено Кит, готова да литне в небесата от щастие. Изобщо не забеляза, че Лидия не проявяваше особен ентусиазъм. — Всичко е безкрайно просто — пускаш топчето във водния пистолет, разклащаш го и се целиш. Топчетата ще бъдат в четири цвята. Не остават никакви петна. Но най-страхотното от всичко е...

— Звучи почти като реклама! — засмя се Стивън.

— Защото страшно ми харесва! Но най-изумителното е, че...

Вратата на лабораторията се отвори. Кит не се обърна, погълната изцяло от описанието на новия продукт.

— Хей, Кит! — чу тя зад гърба си гласа на Тод и инстинктивно се наведе.

— Ой! — разнесе се уплашеният писък на Лидия.

Изтръпнала от ужас, Кит стисна очи. О, не! Само това не! Повдигна леко клепачи и погледна крадешком към Лидия. О, не! Бяла като платно, младата жена гледаше с погнуса червеното пихтиесто петно върху копринена си рокля. Кит се спусна паникьосана към нея и започна да я успокоява.

— Лидия, моля те, не се тревожи! Ей сега ще го изчистя! Изобщо няма да личи... Това са ония животинки, за които ти разказвах... — Тя грабна гърчещите се червеи и ги размаха пред ужасените очи на Лидия. — Разбери, нищо не могат да ти сторят! — извика тя, търсейки отчаяно изход от безнадеждната ситуация.

— Кит! — Гласът на Стивън прозвуча предупредително.

— Виж, това са Кръвожадните пиявици. Гледай сега! — Кит пусна в устата си отвратителния гумен червей и го задъвка, засмяна до ушите. — Дори се ядат!

— Ох! — тихичко изстена Лидия, преди да се свлече като чувал на пода.

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Бързо! Бутнете насам фотьойла! — извика Стивън, задъхан от гняв. — Да не мислите, че ще се правя на Суперман! — Той стоеше разкراчен и се стараеше да пази равновесие под тежестта на отпуснатото тяло на Лидия. Беше успял я да хване, миг преди да се строполи на пода.

Кит се спусна към креслото. Втрещен, Тод остана да стърчи на прага, с насочен воден пистолет.

— Ужасно съжалявам, господни Сейнт Клеър! — замънка той. — Над вратата светеше червената сигнална лампа... Забелязах госпожата, чак когато Кит приклезна... Но беше много...

— Млъквай, Темпълтън! — грубо го прекъсна Стивън. — Тичай и донеси вода!

Тод изгледа съкрушено безжизненото тяло на Лидия и бързо изчезна зад вратата.

— По дяволите, защо ти трябваше да ги ядеш? — изруга Стивън. — Всичко щеше да е наред, ако не беше сложила в устата си отвратителния червей!

— Ох, страшно съжалявам! — отчаяно измънка Кит. — Чудех се как да помогна...

— Да помогнеш? — изгледа я кръвнишки той. — Самият аз за малко не припаднах от погнуса, когато налага пихтиестата гадория! Дори пред мен не беше споменавала, че се ядат!

— Изобщо не е гадория! — Кит събра кураж да защити изобретението си. — Дори са много вкусни. Кръвожадните пиявици са с черешов вкус, жълтите змийчета с лимонов...

— Кит!

— Опитях се да ти обясня, но не ми дадохте възможност! — разсърди се не на шега тя. Двамата стояха един срещу друг и се гледаха наежено.

Вратата се отвори с трясък и на прага цъфна Виктория Сейнт Клеър.

— Какво става тук? Казаха ми, че на Лидия ѝ прилошало! — Виктория съзря племенницата си, все още в безсъзнание на креслото, и се спусна разтревожена към нея. — Господи, какво е станало? — Тя се засуети около нея, като от време на време хвърляше буреносни погледи към Кит. — Ох, знаех си аз! Защо ли я оставих да дойде в лабораторията? Каква каша си забъркала сега, Кит?

— А ти какво си мислиш, дявол да го вземе! — гневно избоботи Стивън, преди Кит да си е отворила устата. — За пет минути госпожицата направи такива поразии! Косата ми се изправя от ужас, само като си помисля какви можеше да ги надроби, ако имаше още пет минути!

— Ругатните няма да помогнат, Стивън! — изглежда го строго Виктория. — Излишно е да ми проглушаваш ушите с крясъците си. Нищо нямаше да се случи, ако беше довел Лидия направо в колата, а не в тая лудница, която управляваш! — Обърна се към Кит, готова да я срази с хаплива забележка. Измъченото ѝ лице изглежда събуди известно съжаление. — Кит, ще ми разкажеш ли най-сетне сега пък какво е станало? — въздъхна тя.

— Червеи... Припадна заради тях... — заобяснява несвързано Кит.

— Червеи? Що за щуротия? — Виктория се изкашля нервно.

— Майко, стига! Коментарите са излишни. Като не можеш да помогнеш с нищо, изчакай в колата. Щом Лидия се съвземе, веднага ще я доведе.

— Ако се съвземе, искаше да кажеш — подхвърли сухо Виктория.

Като по команда, Лидия се размърда. Черните ѝ мигли леко трепнаха. Изведнъж отвори широко очи, в които се четеше паника.

— Стивън — простена тя. — Какво се случи? Нищичко не помня... — Погледът ѝ попадна на Кит и тя се сви в креслото, разтърсена от нервни спазми. — Тя ги налага, Стивън! Изяде отворотелните червеи! — изхлипа истерично Лидия.

— Кит, изчезвай! — заповяда Стивън и прегърна нежно братовчедката си. — Намери онова дърво Темпълтън и до пет следобед да не се мяркате в компанията. В пет часа ви искам в кабинета си! Мисли му, ако закъснее!

Кит преглътна мъчително заседналата буца и заотстъпва съкрушена към вратата. Дори съчувственият поглед на Виктория не облекчи с нищо измъчената ѝ душа.

Вече десет минути Кит и Тод тъпчеха нервно пред кабинета на Сейнт Клеър. От време на време се споглеждаха, дирейки един в друг тъй нужната им за момента морална опора. В този час на петъчния ден в сградата нямаше жива душа.

— Колко е часът? — попита шепнешком Кит.

— Две минути по-късно отпреди две минути — отвърна Тод.

— Почукай, моля те! Мисля, че е време.

— Ти си откачила! — процеди през зъби Тод. — Той каза пет часа! Ако толкова примираш да го видиш, почукай ти!

— Глупости! По-добре да подраним с пет минути, отколкото да го вбесим със закъснението си!

— Моля, заповядайте! Влезте, ако обичате! — покани ги Стивън. Прекомерната любезност звучеше като подигравка. Кит и Тод подскочиха като ужилени. Погълнати от спора, не бяха чули отварянето на вратата. — Не издържах на напрежението да гадая кой от двамата ще се престраши накрая да почука на проклетата врата... — Вратата хлопна зад гърба им и звукът отекна като погребален звън в измъчената душа на Кит. — Седнете! — Стивън посочи с ръка креслата.

Кит и Тод се подчиниха моментално, сякаш изпитаха огромно облекчение, че не се налага да седят на пода. Стивън отиде до прозореца, застана с гръб към тях и скръсти ръце. Кит забеляза, че мускулестите му рамене потръпваха. Очевидно му струваше усилие да сдържи гнева си.

— Господин Темпълтън!

Тод трепна уплашено и се изкашля.

— Слушам, господин Сейнт Клеър!

— Май днес не можете да се похвалите с особено успешно изпълнение!

— Така е... Безкрайно съжалявам!

— Вината не е само ваша! — Стивън се обърна и ги изгледа навъсено. — Аз също нося известна отговорност, защото си позволих

да вкарам Лидия в тази лудница, която на шега наричаме лаборатория! Признавам, не трябваше да го правя, най-малкото докато над вратата светеше червената сигнална лампа. Всъщност, откъде можехте да знаете, че на огневата линия стоят, ъ-ъ... гости.

— Господин Сейнт Клеър, моля ви горещо да поднесете личните ми извинения на госпожа Валънс!

— Изчезвайте от погледа ми, Темпълтън! — въздъхна примирено Стивън.

— Слушам, господине!

Тод се измъкна заднешком. Чак когато вратата се затвори зад гърба му, Стивън се обърна към Кит.

— Госпожице Мелъри!

— Кажете, господин Сейнт Клеър... — Окуражена от това, че Тод се беше отървал доста леко, Кит го погледна крадешком. — Кажи, Стивън...

— Сега не съм ти Стивън! — Студеният му глас я попари като слана. — И не си въобразявай, че ще ме подкупиш, като се усмихваш невинно и приклепваш с дългите си мигли!

— Изобщо не се опитвах... — заекна Кит.

— О, нима? — възкликна той ехидно. — Аз пък си помислих, че се опитваш да използваш отношенията ни, за да се измъкнеш суха от кашата, която пак забърка!

— Не! Не е възможно наистина да мислиш така! — възрази гневно тя. — Познаваш ме достатъчно добре! Всъщност не аз, а Тод изпръска Лидия. Наистина, когато налагах червеите, нещата се влошиха. Повярвай ми обаче, имах най-добри намерения... — Кит го погледна умолително. — Хайде, Стивън, май преувеличаваш малко...

Това точно не биваше да го казва.

— Аз да преувеличавам?! — Той скочи на крака, стисна я за раменете и я разтърси гневно. — Кит, отдавна вече не си дете. Не можеш да сочиш с пръст Тод и да се оправдаваш: „Той го направи, аз не съм виновна“. Това не е игра. Ти си възрастен човек и си отговорна за всяка своя стъпка.

— Мислиш ли, че не го знам? — Кит се мъчеше да се освободи от здравите му ръце. — Не обвинявам Тод. Ти сам призна обаче, че беше неприятно стечение на обстоятелствата. Нали не смяташ, че съм искала нарочно да уплаша Лидия?

— Ох, Кит, как мога да си мисля подобни глупости? — въздъхна почти отчаяно Стивън. — Но ти като че ли все още не разбираш какво искам да ти кажа! Не Тод, а ти си отговорна за работата на лабораторията и целия отдел. Оказва се, че дори насърчаваш такова... Как да го нарека? Не дотам сериозно поведение на работното място... — Очите му отново заблестяха гневно. — По дяволите, Кит! Горката Лидия няма навик да дъвче червеи, да взривява лаборатории или да обстрелва хората с ракети. Твоето всекидневие ѝ е напълно чуждо. Затова направо изпадна в шок след днешното ти изпълнение!

— Аз... Аз много съжалявам... Не...

— Да не си посмяла пак да кажеш, че си имала най-добри намерения! — прекъсна я той разярен. — Нищо не оправдава безотговорните ти действия в лабораторията. Точно така, абсолютно нищо! — натърти Стивън, без да обръща внимание на опита ѝ да възрази.

Тя се изчерви и сведе глава. Той беше прав. Някак неусетно творческата свобода, с която експериментираше в лабораторията, се бе превърнала в заплаха за сигурността на хората около нея. Кит прехапа нервно долната си устна. Работата ѝ харесваше. Увлечена от нея, на моменти забравяше най-важното — че все пак беше работа, а не игра. И ако трябваше да бъде честна, всъщност Стивън се отнасяше твърде снизходително към служебните ѝ несполуки.

— Искам да сме наясно — любовната ти връзка с президента на компанията не е гаранция, че няма да бъдеш уволнена, ако не си гледаш съвестно работата! — безцеремонно заяви той.

— Нашите отношения нямат нищо общо с това! — възкликна Кит безпомощно. Чувстваше се дълбоко засегната от думите му. — Назначена съм в компанията, защото съм добър специалист! По същата причина все още ме държиш тук.

— Понякога се питам, дали наистина е така... — въздъхна той. Внезапно гневът му се беше изпарил. — Извинявай, Кит, май че прекалих със забележките. Ако не беше този твой свръхентузиазъм в работата ти, бих казал, че си съвършен специалист.

— Наистина ли, Стивън? — Кит се почувства безкрайно поласкана.

— Това обаче не променя отношението ми към днешния инцидент — добави сухо той, като видя доволната ѝ усмивка. После

хвана ръцете ѝ и я притегли към себе си. Телата им почти се докоснаха. — Знам, че не трябва да го правя, ала когато си до мен, сякаш умът ми отказва да мисли трезво. Нещо неудържимо ме влече към теб. Понякога се питам дали не си сирена, която ме зове към собствената ми гибел... — Безпомощната откровеност на това признание я разтърси до дъното на душата ѝ. — Дори когато не сме заедно, не мога да се съсредоточа върху работата си, защото постоянно мисля за теб — продължи той мрачно. — Улавям се, че мисля за странни неща, като например за нежното ухание на косите ти, за кехлибарените ти очи или за топлите ти устни, които се разтварят жадно, когато ги докосна...

Сгушена до него, Кит потрепери. Гигантска лавина от чувства заплашваше да я задуши.

— Стивън, защо го правиш? — едва чуто прошепна тя. — Това ли е наказанието ти заради Лидия? — Кит постави длани върху широките му гърди и се помъчи да се освободи, ала той хвана ръцете ѝ и я притегли към себе си.

— Така ли ти се струва? Смяташ, че те наказвам? — засмя се тихо той. — Аз пък сякаш съм на седмото небе от щастие! — Стивън дръпна края на копринената панделка, с която Кит беше прибрала косите си и я развърза. — Досещаш ли се за какво си мисля сега?

— Ще съжаляваш ли, ако отговоря с „да“? — попита нервно тя.

Колебанието ѝ го накара да се усмихне.

— Спомняш ли си деня, когато дойде в този кабинет и накрая се озовахме на пода, а ти се беше закачила здраво за гърба ми? Беше уплашена до смърт. Тогава бях готов да те разкъсам на парчета. Знаеш ли, ужасно ми се иска сцената да се повтори. Сигурен съм, че този път ще бъде съвсем различно...

— Така ли? И какво ще направиш? — прошепна Кит.

— Ето това ще направя! — Той целуна нежно устните ѝ и леко ги ухапа, преди да се откъсне от тях. — Щеше ли да те шокира моята постъпка?

— Да! — Кит облиза устните си. — Не бих казала обаче, че щеше да ми е неприятно... — откровено призна тя и се изчерви.

— Ами ако поисках... — Дъхът му опари ухото ѝ и я накара да настръхне от възбуда.

— Щях да ти позволя — отвърна Кит с дрезгав глас.

Ала в очите ѝ се четеше тъга. Стивън изпита неудържимо желание да изпие с устни тъгата ѝ. Да ѝ покаже колко много я обича. Че иска да се грижи за нея, както никой друг досега...

— Кит, мила моя Кит! — Той обгърна с длан брадичката ѝ и се взря с копнеж в очите ѝ. — Позволи ми да ти докажа, че ти си всичко за мен! Разреши ми да ти дам малко късче от любовта, която изпитвам към теб!

Думите сякаш заседнаха в гърлото ѝ. Бяха твърде слаби, за да изразят онова, което чувстваше в този миг. Тя бавно се прилепи до едрото му тяло и притегли главата му към себе си, за да го целуне.

Времето като че ли спря. Никога усещането, че принадлежи на този мъж, не бе завладявало Кит с такава сила. Сърцето ѝ преливаше от щастие.

— Повече от всичко на света в този миг искам да те любя! — прошепна той и сложи пръст на устните ѝ. — Не казвай нищо, Кит! Защото, ако кажеш „да“, едва ли ще намеря сили да се въздържа. Ако пък отговориш с „не“, сигурно ще се помъча да те накарам да промениш решението си...

— Стивън, скъпи, никак няма да е трудно!

Сърдечна усмивка озари лицето му.

— Благодаря ти, обич моя! Едва ли би могла да си представиш колко съм щастлив да чуя това! — Пръстите му бавно се плъзнаха по копнинената ѝ коса и затъкнаха един кичур зад ухото. С огромно нежелание отстъпи крачка назад. — Изкушението е толкова голямо, че не смея да стоя прекалено близо до теб — пошегува се той. — Налага се обаче да поговорим за някои разногласия, които ни разделят — добави той, вече сериозно. — Не бих желал да допусна грешка, заради която един ден ще съжалявам.

— Наистина ли мислиш, че ще бъде грешка? — попита тя с горчивина.

Стивън притвори очи.

— Да, ще бъде грешка, ако не помислим предварително за последствията — отвърна той след кратко колебание. — Не на последно място съм длъжен да мисля за възможността да забременееш. Не искам да те принуждавам по този начин да променяш убежденията си. Знам, че после ще ме намразиш. А и аз самият ще се

ненавиждам. Освен това не бих могъл да падна толкова ниско и да се възползвам от моментната ти слабост. Като Джефри...

— Между вас няма нищо общо, Стивън! За щастие, отношенията ни с Джефри никога не бяха толкова близки, че да се налага да избирам. Защото той едва ли би пропуснал възможността да се възползва от колебанието ми... Все пак не говореше сериозно, че можеш да използваш бременността ми, за да ме принудиш да постъпя против волята си? — попита тя неуверено.

— Ако стане такова нещо, преди всичко ще настоявам да се оженим. Естествено, ще държа да напуснеш работа. Но знай, че ще те даря с цялата си обич и внимание, на които съм способен. Това не ти ли стига, Кит?

Божичко, дали й стигаше! Кит тръсна силно глава, сякаш за да отпъди натрапчивата мисъл. Отстъпи крачка назад. Властното влияние на този мъж й пречеше да разсъждава.

— Стивън, ако преди време Джефри ми бе предложил да се оженим, навярно, обезумяла от радост, щях да се хвърля на врата му. Бракът ни обаче щеше да се провали, защото между нас нямаше истинска любов. Кажи ми, може ли да обичаш някой истински и да искаш да го промениш?

— Предполагам, че това бяха камъни по моята глава! — отвърна Стивън остро. — Значи, ако обичам жена си и желая най-доброто за нея и за децата си, аз се опитвам да ги променя?

— Ако ги принуждаваш да бъдат това, което всъщност не са, значи не ги обичаш истински! — каза твърдо Кит.

— Ти винаги извърташ нещата!

— Не е така! Обичам работата си, а ти искаш да ме лишиш от нея. С лека ръка си готов да унищожиш част от мен, за да се превърна в оная идеална съпруга, каквато ти си си въобразил, че съществува.

— Значи ме поставяш след кариерата — горчиво отбеляза той.

— Какво, май ме ревнуваш от работата? — Кит го изгледа с невярващи очи. — Боже мой, Стивън! Това е пълен абсурд! Ти винаги ще бъдеш най-важното в живота ми!

— Кит, знам от личен опит, че нищо няма да излезе...

— Слушай, Стивън, аз не съм Виктория Сейнт Клеър! Убедена съм, че на първо място винаги ще бъдеш ти и нашите деца. Само че ти

просто отказваш да го повярваш! Заинатил си се като магаре, само защото майка ти е пренебрегнала децата си заради своята кариера.

— Смятам, че в интерес на децата е майка им да си стои вкъщи — повтори глухо Стивън.

— Така ли ще приключи разговорът ни? — Той мълчеше. Кит стисна очи, обзета от отчаяние. — Стивън, не мога да се съглася с теб! Смятам, че не е възможно възгледите ни за брака и семейния живот някога да се доближат. Те просто се изключват! — Направи пауза, в очакване той да реагира, но напразно. — Още утре ще изпратя оставката си на госпожица Добсън!

Близо минута, която ѝ се стори цяла вечност, Кит се надяваше отчаяно той да каже нещо, което би спасило положението. Ала Стивън дори не се обърна, когато тя затвори тихо вратата зад гърба си.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Щеше да напусне компанията! Наистина щеше да го стори!

Кит се отпусна на канапето във всекидневната и втренчи поглед в празното пространство. От понеделник — край на лабораторните експерименти, край на забавните играчки, които толкова обичаше да човърка и усъвършенства... И най-лошото от всичко — край на Стивън! Хвърли поглед през прозореца и едва тогава забеляза, че навън отдавна беше паднала нощта. Изведнъж се почувства ужасно уморена.

Бавно се дотътри до спалнята и без да се съблича, се хвърли по корем върху леглото. Стивън дори не се опита да я задържи, мислеше си тя, сломена от отчаяние. Дори не се обърна! Сякаш бе решил с един замах да сложи край на всичко, което ги свързваше... Кит потръпна. Заспа след малко, завладяна от тази потискаща мисъл.

Следващите два-три дни отминаха като на сън. Някак подсъзнателно в главата ѝ узря решението — да се прибере в родния си дом. Набързо стегна багажа си. Отнесе чантите в колата и седна зад кормилото на малката хонда. Не забеляза табелата на Пасадена, сякаш караше в мъгла. Дори не помнеше кога паркира колата и отвори багажника. В един миг осъзна, че стои пред родната си къща, готова да почука на входната врата.

Как щеше да обясни присъствието си на родителите си, внезапно се опомни тя и прехапа почти до кръв долната си устна. Може би щеше да смотолеви нещо от рода на: „Скъсахме със Стивън... Не се тревожете, никога не съм отдавала голямо значение на тази връзка“. Или щеше да им каже, че той е настоявал да напусне работата си, за да му ражда деца, а тя не е могла да приеме оскърбителното предложение и затова не иска да има от никого деца...

Вратата се отвори и на прага застана баща ѝ.

— Здравей, Кити. Видях колата ти. Смяташ ли да влизаш вътре или си решила цял ден да стоиш пред вратата?

Трябваше да минат няколко секунди, докато закачливите думи на Кристъфър проникнаха в съзнанието на Кит.

— Скъсахме със Стивън — промърмори тя. — Но това не бива да ви тревожи. За мен връзката ни нямаше значение. Той искаше да напусна работата и да му родя деца, а аз не бях съгласна. Тъй че... Напуснах работата си...

— Доколкото разбирам, не си се отказала от бебетата... — попита със сериозен тон баща ѝ и бръкна в джоба за лулата си.

— О, не! Няма бебета! — отвърна съкрушена тя и изведнъж избухна в плач.

— Горкото ми момиче! — Кристъфър прегърна нежно дъщеря си. — Ще прибера багажа, а ти иди и потърси майка си. Разкажи ѝ всичко, за да ти олекне. Знаеш, че винаги си добре дошла в родния си дом...

— Благодаря ти, татко! Май отдавна не съм ви казвала колко много ви обичам двамата с мама. Извинявай!

Кит откри майка си в най-отдалечения край на двора да плеви цветята. Елизабет засенчи очите си с ръка и се усмихна.

— Здравей, скъпа. Май си решила да се изповядаш? Сядай на тревата. Дошло е време да ни кажеш истината за годежа си със Стивън, нали? — изгледа я тя въпросително.

— Не... Всъщност да... Само че не съм дошла да се изповядвам — запелтечи объркана Кит и се отпусна уморено на тревата. — През цялото време сте знаели, че не сме сгодени, нали така?

— Кит, защо смяташ, че сме чак толкова наивни? — намръщи се Елизабет. — Тогава Стивън постъпи като кавалер, като се опита да те измъкне от неудобното положение. Малко съм разочарована обаче, че ти не пожела навреме да изясниш нещата...

— Права си, мамо, трябваше да дойда по-рано. Ужасно съжалявам! — въздъхна Кит. — Нещата някак се заплетоха... Предполагам, че ще съжалявам и за някои свои прибързани постъпки...

Какви ги дрънкаше? Предполагала... Отдавна вече съжаляваше, че толкова прибързано напусна работата си, че заряза Стивън, без да се замисли!

— Ти си влюбена в него, нали, момичето ми?

Кит стисна зъби. Сърцето ѝ се късаше от мъка.

— Много го обичам. Боли ужасно! — Осъзна, че е произнесла гласно тези думи едва когато майка ѝ я хвана нежно за рамената и я накара да се изправи.

— Знам, мила моя, знам! Ела, ще ти направя чай. Ще се помъча да ти дам кураж. Може би все пак нещата не са чак толкова безнадеждни?

Близко час Кит изливаше сърцето си пред своята майка. Когато свърши, почувства огромно облекчение. Елизабет я слушаше мълчаливо — без забележки или поучения.

— Смятам, че сте постъпили правилно със Стивън, като сте решили известно време да не обсъждате въпроса за кариерата ти — каза тя, щом Кит завърши дългия си разказ. — Когато човек обича, винаги е по-склонен към компромиси.

— Но той изобщо не желае никакви компромиси, щом стане дума за моята кариера! — избухна Кит и бутна рязко настрана чашата за чай.

— Право да ти кажа, приличате ми на двама души, заклещени на тясно място. Никой не отстъпва дори крачка, за да се разминат. Кажете ми, наистина ли искаш да се омъжиш за Стивън?

Не беше нужно Кит да отговаря. Копнежът, пламнал в очите ѝ, говореше красноречиво.

— М-м-м, да... Не си представях, че си хлътнала чак толкова — промърмори Елизабет. — Не ти завиждам. Ще се наложи да направиш труден избор. И ако той наистина е решил да не отстъпва, ще трябва да избираш между кариерата и брака.

— Искам ги и двете!

— За съжаление не можем винаги да имаме всичко, което пожелаем! — въздъхна майка ѝ и тъжно поклати глава.

— Да не смяташ, че вече не съм мислила да нарежа работата и да се омъжа за Стивън? — попита Кит. — Но какво ще стане, да речем, след десет години. Няма ли да съжалявам някой ден, че ме е принудил да избирам?

— Кит, в брака няма гаранции — отбеляза Елизабет. — Възможно е да продължиш кариерата си и след пет или десет години в семейството ви пак да възникнат проблеми. Такъв е животът, моето момиче! Доколкото разбирам, причината за отрицателното отношение на Стивън към съпругите, които държат на работата си, се корени в

неговото детство. Може би, ако и двамата отстъпите малко, в наглед непримиримите ви възгледи все пак ще се намерят допирни точки... — Елизабет прикова очи в дъщеря си. — Чуй, Кити, ти също трябва да направиш компромиси. Това е основата на всеки брак. Или поне на щастливия брак. Много любов и още повече компромиси.

През следващите дни Кит често мислеше за думите на майка си. Родителите ѝ тактично я оставяха сама. Съвсем сериозно тя преценяваше как би постъпила, ако Стивън продължеше да държи непоколебимо на възгледите си за брака. Беше ли по-важна кариерата за нея от любовта към Стивън? Разбира се, че не, мрачно си каза Кит. Всъщност като че ли най-много я смущаваха неговите предразсъдъци. Само ако решише да отстъпи малко, щеше да му докаже, че никога не би поставила съпруга си или децата на втори план заради работата. Но щеше ли да се опита той да я разбере? Обичаше ли я наистина?

Дните се изнизваха един след друг. Една съботна сутрин, две седмици след като беше дошла в Пасадена, тя си даде сметка, че повече не може да отлага своето решение. В понеделник трябваше да търси нова работа или да се срещне със Стивън. Всъщност отдавна бе решила как щеше да постъпи...

— Кит, на телефона!

Сърцето ѝ сякаш спря да бие. Сигурно звънеше Стивън. Все пак бе решил, че може да отстъпи...

— Ало? — Гласът ѝ трепереше издайнически.

— Ей, здравей, скъпа! Как си?

— О, ти ли си?

— Много ти благодаря! — възкликна възмутено Тод. — Няма що, възторжен поздрав!

— Извинявай, Тод! Наистина се радвам да те чуя!

— Да, почти ти вярвам... Знаеш ли, сладурче, през колко перипетии преминах, докато издиря телефонния ти номер? Ако случайно не знаеш, номерът ви не е регистриран в „Услуги“.

— Не знаех това. Все пак как го откри? — любопитства Кит.

— А, трябваше да ме попиташ! Хич не беше лесно! — Тод беше в стихията си. — Наложил се да се поровя в личното ти досие, пазено

като съкровище от госпожица Добсън. Да знаеш само какви интересни нещица успях да прочета в него!

— Глупости, не може да бъде!

— Ако щеш ми вярвай! — Кит чу шумолене на хартия. — Да ти прочета ли нещо?

— Май ме будалкаш, Тод! Такива неща не се пишат в досиета...

— Готова ли си да ме опровергаеш? — Кит не отговори. — Значи агенция „Клюк-клюк“ пак е права! — разсмя се шумно той и после продължи със сериозен глас. — Скъпа, кажи най-сетне какво става! Наоколо гъмжи от слухове, но батко Тод не дава лесно ухо на клюки. Някои разправят, че са те изритали от компанията, ала от най-високо място чух, че си взела отпуск. Предвид обаче оня дребен инцидент с червейчетата, не беше лесно да преглътна историята с отпуската. Затова реших да потърся информация от първа ръка.

— Трогната съм от вниманието ти, Тод! — рече кисело Кит. — За твоє сведение никой не ме е гонил, нито пък съм в отпуската. Напуснах сама...

Последва дълго мълчание. После Тод тихо изруга.

— Напусна заради него, нали? Той е виновен!

— Тод, грешиш ужасно...

— А, греша значи? Слушай, скъпа, да не мислиш, че съм сляп? От седмици цялата компания само за това говори... По дяволите, Кит! Не мога да остана безразличен, когато някой те обижда! Знам отлично, че през цялото време за теб единственият мъж на света беше Сейнт Клеър, макар, ако питаш мен, изобщо не го заслужава!

— Тод...

— Извинявай! Кажи, няма ли начин да се върнеш пак на работа?

— Не знам... Мисля, че не е възможно...

Тод въздъхна тежко.

— Знай, скъпа, че винаги съм насреща, когато почувстваш нужда да изплачеш мъката си на нечие рамо. Само че какъвто си фъстък, ще се наложи да си носиш стълба. — Звънкият му смях се разми в сълзите, бликнали от очите й. — Чао, сладурче! Пази се. Обещай ми, че ще се обаждаш!

— Обещавам — прошепна глухо Кит и затвори телефона. По страните й се стичаха парещи сълзи.

Излезе навън и тръгна бавно през високата трева към задния двор. Обви кръста си с ръце. Как ѝ се искаше това да са ръцете на Стивън. Обичаше го, много го обичаше! Повече от всичко на света! Много повече от някаква си кариера... Щом той не бе съгласен да продължава да работи, щеше да си стои вкъщи. Животът беше пълен с толкова прекрасни неща! Тя щеше да направи компромисната стъпка...

— О, Стивън, къде си? — трескаво прошепна Кит. — Моля те, обичай ме! Не бих могла да понеса мисълта, че всичко между нас е свършило!

И като че ли в отговор на горещата ѝ молитва, чу гласа му.

— Здравей, Кит!

Тя се вцепени. Усети, че дъхът ѝ спира. Стивън беше тук! Сърцето ѝ преливаше от безумно щастие. Бавно се обърна с лице към него. Очите ѝ искряха. Цялата сияеше, а ръцете ѝ трепеха неудържимо.

Стивън направи крачка и спря, обзет от колебание. Кит се втурна обезумяла към него, сякаш се боеше да не изчезне като призрачно видение.

Дълго, много дълго, двамата стояха прегърнати, без да кажат дума. Страхуваха се, че словата биха могли да разрушат магията на близостта им. Най-сетне той се наведе и нежно я целуна.

— Хей, здравей! — прошепна тя, сгушена до гърдите му. — Моето честолубие беше дотук. Май не бях особено въздържана, когато се хвърлих на врата ти?

— Не беше, вярно — разсмя се Стивън. — Благодаря ти много, мила моя! Липсваше ми страшно. Не трябваше да си заминаваш. Превърна живота ми в ад! — Усети, че думите му са несправедливи и бързо би отбой. — Не, знам, че не си виновна ти... Аз, такава... Искях само да кажа...

— Тогава чия е вината за двете ужасни седмици, които преживяхме? — попита Кит.

— Ти ме напусна, нали така?

— Една-единствена твоя дума щеше да ме спре. Но ти не ме извика... Дори не се обърна!

— Ласкаеш ме, сладка моя, ала това едва ли щеше да помогне. Като знам обаче колко лесно се препъваш, може би все пак...

— Много смешно! — Кит усети, че се изчервява. — Значи си пропътувал толкова километри, за да ми демонстрираш чувството си за

хумор, или защото... Защото...

— Или защото съм променил намеренията си?

Да! Ужасно много ѝ се искаше да е така. Макар че вече бе решила: каквото и да станеше, тя щеше да остане с него...

— Кит, обичам те! — Той я притисна до себе си и изтри с длан бликналите сълзи. — Недей, мила моя! Трябваше отдавна да ти обясня. Но беше трудно. Самият аз не осъзнавах как стоят нещата...

— Не те разбирам, Стивън... — прошепна Кит.

— Сестра ми... — Гласът му беше дрезгав. Пое дълбоко дъх, преди да продължи. — Казах ти за нея — почина отдавна... Казваше се Кери. Беше толкова сладка и добра. Удави се в деня, когато навърших осем години. А беше само на пет годинки...

Кит усети огромна буца в гърлото си, която сякаш щеше да я задуши. Сълзите отново замъглиха очите ѝ.

— Как стана това? — попита тихо тя. Усещаше инстинктивно, че нещастieto, сполетяло семейството на Стивън, има връзка с отношенията им.

— Трябва да започна от смъртта на баща ми — въздъхна тъжно той. — Майка ми беше бременна с Кери. Останахме без средства. Тя трябваше да се бори за прехраната на своето семейство. В онези дни не беше лесно. Заплащането на жените беше твърде ниско в сравнение с техните колеги. Тогава тя реши да създаде, едва ли не от нищо, свой собствен бизнес.

— Значи такова е било началото на империята Клеърингтън?

— Да — кимна Стивън. — Било е неимоверно трудно, но накрая тя успя. Майка ми постоянно разширяваше дейността на компанията, а това поглъщаше все повече и повече от времето ѝ. Децата останаха на втори план. Живеехме в огромна къща с басейн, за нас се грижеха прислужнички и гувернантки, а нея почти не виждахме!

— Разбирам всичко, Стивън — промълви Кит. — Горчивината, наслоена в детската душа, е породила твоите предразсъдъци.

— По дяволите, Кит! Нямам нищо против работещите съпруги, но искам децата ми да имат майка, която да се грижи за тях. Знаеш ли какво се случи на рождения ми ден? — продължи задъхан той. — Мама беше обещала да го празнуваме край басейна. Но закъсня, ужасно закъсня. Кери беше малка и се умори да я чака. Изобщо не разбрах кога си е облякла банския костюм... Решила да се изкъпе в

басейна. О, ако тогава майка ми не беше закъсняла! Боже мой, защо не бях с Кери!

— Стивън, недей! Не се измъчвай! Ти си бил дете. Никой не е могъл да предположи какво ще се случи. Смъртта на Кери е нещастен случай. Не е виновен никой! — каза твърдо Кит.

— Знам, Кит, знам! Разбрах го едва сега. След толкова години за първи път говорих с мама за смъртта на Кери. Тя плака много, изплака си очите. Мисля, че това помогна и на двамата. Излекува раните, които все още кървяха в душите ни. Грешах, Кит. Затова дойдох да ти го кажа. Съзнавам, че моето натрапчиво желание жена ми да не работи е било заради децата — да не им се случи нещо лошо. Но това е глупаво. Все едно, не е възможно да си с тях всяка секунда. Нещастieto с Кери можеше да стане, дори ако мама си беше вкъщи.

— Наистина ли мислиш така? — попита Кит, сякаш не вярваше, че чудото е станало. — А сега какво ще стане с нас?

Неочаквано Стивън се разсмя високо, от сърце. Изглеждаше спокоен. Нямаше и помен от мрачното му изражение.

— Моя малка кутсузлийке! Категорично мога да твърдя, че бракът с теб не би ми дал никакви гаранции за сигурност.

— Много смешно! — нацупи се Кит. — Защо увърташ и не отговаряш на въпроса ми? Какво ще стане с нас? — повтори тя, тръпнеща в очакване на отговора.

— Предлагам ти да се оженим. Ако искаш... — отвърна Стивън, като навиваше на пръста си кичурче от нейните коси.

— Ако искам!? — Кит пое дълбоко дъх. — Ужасен, невъзможен мъж! Какво си мислиш ти? Че през тези четиринадесет дни подсмърчах заради теб, за да се правя на интересна? Разбира се, че искам да се оженим!

— Чудесно! — Той потри ръце доволно. — В лабораторията е пълна каша. Тод не може да се справи с проклетите ти тарантули. Продуцентите се готвят да ни обесят, ако не им предадем навреме паяците. Има и някаква засечка с водните пистолети. Сигурен съм обаче, че няма да ти се опре... — Стивън замълча и я погледна усмихнат. — Искаш да се върнеш на работа, нали така?

Дали иска? Ах, идеше ѝ да го убие, да го разкъса на парчета! Само че Стивън я целуна бързо и тя в миг забрави всички помисли за кървавото отмъщение.

— Ако го правиш, за да се върна на работа...

Нова продължителна целувка ѝ отне възможността да продължи.

— Не ти ли отговорих на въпроса? — Кит кимна, сияеща от щастие.

— Стивън, не сме говорили за... — започна тя след малко.

— За децата, нали? — Той прокара нервно пръсти през косата си.

— Кит, ще се старая с всички сили, но не мога да ти обещаая, че няма да се тревожа... — Докосна лицето ѝ, като се взираше напрегнато в очите ѝ. — Знам, че правя грешка, като те питам, но това е по-силно от мен... Бъди откровена — ще бъдат ли за теб децата винаги на първо място или...

— Не, Стивън! — прекъсна го тя с твърд глас. — На първо място винаги ще бъдеш ти, а след това децата! Но знай, че ще им дам цялата обич, на която съм способна. В живота ми не би могло да има по-важно нещо от моето семейство!

— Кит, обичам те! Ако знаеш само колко много те обичам! — Той погледна към къщата. — Мисля, че трябва да кажем на родителите ти как стоят нещата...

— Не бързай толкова! Ще го научат, не се притеснявай! — Кит се усмихна и го изгледа предизвикателно. — Ако питаш мен, имаме по-важна работа преди това...

Застанали на прага, Кристъфър и Елизабет наблюдаваха усмихнати как двете фигури се сляха в една.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Ш-ш-т, Вики заспа! — изшътка Кит, когато Стивън, капнал от умора, се стовари върху леглото. — Заминаха ли си най-сетне полицейските коли и пожарните? Обясни ли им, че злополуката е станала съвсем случайно?

— Обясних. Според мен обаче започнаха да гледат с подозрително око на нашите „случайни злополуки“. — Той се прозя широко. — Как позна, че капитанът има бебе? Както ми подсказа, показах му новата ни серия от бебешки играчки и номерът мина. Но човекът ме посъветва съвсем сериозно да поохладя ентусиазма на Тод по отношение на фойерверките.

— Стивън, Тод просто искаше да подари нещо по-специално за първия рожден ден на Вики — помъчи се да го оправдае Кит. — Понеже Вики е родена на четвърти юли, Тод решил...

— Когато го срещна, ще видим кой какво е решавал!

— Вики направо ме изненада! — побърза да смени темата Кит, като си отбеляза наум още утре да предупреди Тод, че се налага да се покрие някъде през следващите два-три дни. — Бях сигурна, че ще се изплаши от пукотевицата и от светлините.

— Боже мой, ти се шегуващ! Някакви си експлозии и разноцветни светлини да уплашат точно твоята дъщеря? Та тя беше направо във възторг!

— Безподобен звяр! — Кит се претърколи в леглото и се сгуши до Стивън. — Казвала ли съм ти скоро колко много те обичам?

— М-м-м, отдавна не си казвала. Трябва да е минал повече от час. Искам да го чуя пак... — Той я притисна силно и я целуна. — Как неусетно минаха тези двадесет месеца. И всичко е прекрасно! Напразно се безпокояхме...

— Двадесет и един, забрави ли? — поправи го с усмивка Кит. — Вики се роди точно девет месеца след нашата сватба.

— Глупости, ще го забравя! Като си спомня само как ме будалкаше заради това!

Колко ненужни бяха страховете ѝ за съвместния им живот със Стивън! Компромисите, които се наложи да направят, бяха наистина незначителни в сравнение с радостта и щастието, с които любовта изпълваше всекидневието им.

— Идеята на Виктория да организираме детска градина към компанията беше блестяща — подхвана Кит. — Яд ме е, че не се сетих първа.

— Но пък се сети да предложим на госпожица Добсън да се занимава с градината. А искаше да се пенсионира! Видя сама с какъв възторг тя се зае с новата си работа.

— По-подходящ човек едва ли можеше да се измисли! — Кит се разкикоти. — Само един-единствен път забрави къде е оставила Вики. Помниш ли, намерихме я жива и здрава в килера — играеше си с бебетата тарантули.

Стивън я изгледа възмутено.

— Госпожица Добсън поне не подлага моята дъщеря на разни шури експерименти в откачената ти лаборатория!

— О-хо! Ако не бяха моите експерименти с твоята дъщеря, едва ли банковата ти сметка щеше да набъбне толкова! Идеите за бебешките играчки се родиха благодарение на Вики. Да ти призная, не измислих нищо по-добро като оправдание, че искам да я водя с мен на работа — намигна хитро Кит. — Трябваше ми истинско бебе, за да разбера доколко са успешни моите идеи. А Вики се справи идеално!

— Просто не знам как мама ти позволи да я мъкнеш в лабораторията! Съвсем сериозно изпълнява ролята си на баба. Дали защото внучката ѝ е кръстена на нея?

— Мисля, че пелените, приспивните песнички и разходките в парка ѝ доставят истинска наслада. Слава богу, че след месец Лидия очаква второ бебе! Тогава Виктория ще започне да глези най-малкото си внуче. Тя като че ли бърза да навакса онова, което е пропуснала да даде на своите деца...

— Чувствам се щастлив, като я гледам с каква радост и бодър дух се върти около хлапетата. Бих желал да ѝ осигуря поне половин дузина внуци, та да не скучае.

— Цели шест!? — възкликна Кит с престорена уплаха.

— Е, виж там, може да уредите нещо с Лидия, като си ги поделите по равно. Ей, какво правиш? — извика той възмутен, когато

една възглавница се стовари върху главата му.

— Търсеше си го! — Кит го изглежда строго. — Освен това, внимавай какво си пожелаваш. Нали знаеш, че в рода ни има близнаци?

— Близнаци? Още двама като Вики?

— Като Вики, че и още по-опасни! — подхвърли шеговито Кит. — Нали знаеш, като се развихри въображението на двама палавници едновременно... — Сгуши се до Стивън, обви с ръце врата му и му пошушна на ухото: — Късно е вече. Защо не съблечеш тези изпоцапани дрехи, пък после ще видим...

— Страхотно предложение! — усмихна се Стивън. — Ей, Кит, шегуваше се за близнаците, нали? Кит...

Тя не отговори нищо. На устните ѝ заигра лека усмивка. Привлече главата му към себе си и дрезгаво прошепна:

— Защо не поработим по въпроса, а след време сам ще видиш резултата?

Може би утре или вдругиден щеше да му каже, че в рода на майка ѝ на два пъти се бяха раждали по три близнака...

Издание:

Дей Леклеър. Шанс за любовта

ИК „Арлекин-България“, София, 1994

Редактор: Людмила Харманджиева

ISBN: 954-11-0145-3

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.